

जयन्तभट्टकृतं

षण्मतनाटकापराभिधम्

आगमडम्बरं नामरूपकम्

मद्रासविश्वविद्यालयसंस्कृतविभागाध्यक्षेण

उः श्री वे. राघवार्येण

मिथिलाविद्यापीठप्राध्यापकेन

श्री अनन्तलालठकुरेण च

सम्पादितम्

मिथिलाविद्यापीठप्रधानेन प्रकाशितम्

संवत् २०२०

ĀGAMADAMBARA

OTHERWISE CALLED

ṢAṆMATANĀṬAKA

OF

JAYANTA BHATṬA

ALL RIGHTS RESERVED

Edited By

Dr. V. RAGHAVAN, M. A., Ph. D.

PROFESSOR & HEAD OF THE DEPARTEMENT OF
SANSKRIT, UNIVERSITY OF MADRAS

&

Prof. ANANTALAL THAKUR

MITHILA INSTITUTE,

DARBHANGA

Text & Verac-index printed by Sri Sudarsan Press
Darbhanga

The rest printed at the Tara printing Works, Varanasi
and Published by Dr. S. Bagchi, Director,
Mithila Institute, Darbhanga.

1964

S^c 891.22

J 35 A

356272

THE GOVERNMENT OF BIHAR established the Mithila Institute of Post-Graduate Studies and Research in Sanskrit Learning at Darbhanga in 1951 with the object *inter alia*, to promote advanced studies and research in Sanskrit learning, to bring together the traditional Pandits with their profound learning and the modern scholars with technique of research and investigations and publish works of permanent value to scholars. This Institute is one of the six started by this Government as a token of their homage to the tradition and scholarship for which ancient Bihar was noted.

Apart from the Mithila Institute, the Nalanda Institute of Post-Graduate Studies and Research in Pali and Buddhist Learning at Nalanda, the Vaisali Institute of Post-Graduate Studies and Research in Jainism and Prakrit Learning at Vaisali, the K. P. Jayaswal Research Institute, the Institute of Post-Graduate Studies and Research in Arabic & Persian and the Bihar Rashtra Bhasha Parishad for Research and advanced Studies in Hindi at Patna have been established and are doing useful work.

In the establishment of the Mithila Institute the State-Government received a generous donation from the late Maharajadhiraja of Darbhanga for construction of the building on a plot of land also donated by him.

As part of this programme of rehabilitating and reorientation of ancient learning and scholarship, the editing and publication of this volume has been undertaken with co-operation of scholars in Bihar and outside. The Government of Bihar hope to continue to sponsor such projects and trust that this humble service to the world of scholarship and learning would bear fruit in the fulness of time.

॥ नाट्यपुरुषाः स्त्रियश्च ॥

१. सूत्रधारः ।
२. पारिपाश्विकः ।
३. धर्मोत्तरः शाक्यभिक्षुः ।
४. उपासकस्तच्छिष्यः ।
५. स्नातकः संकर्षणः, मीमांसको राजपुरुषः ।
६. वदुस्तच्छिष्यः ।
७. विश्वरूपादयः प्राश्निकाः ।
८. चेटः संकर्षणस्य भृत्यः ।
९. क्षपणकः जैनमठस्थः ब्रह्मचारी ।
१०. क्षपणिका जैनमठस्था साध्वी ।
११. जिनरक्षितः जैनमठाधीशः ।
१२. शिष्याः तस्य मठाधीशस्य ।
१३. तापसः जैनभिक्षुः ।
१४. नीलाम्बरमिथुनानि ।
१५. कङ्कालकेतुः ।
१६. श्मशानभूतिश्च । अष्टशैवसाधकौ ।
१७. राजपुरुषः ।
१८. भट्टारकः श्रोधर्मशिवः शैवाश्रमाचार्यः ।
१९. शैवाश्रमतापसः ।
२०. वृद्धाग्निः बार्हस्पत्यो नास्तिकः ।
- २१-२२. ऋत्विगुपाध्यायौ वैदिकमतावलम्बिनौ ।
२३. मञ्जीरः प्रधानराजपुरुषः ।
२४. धैर्यराशिः भट्टसाहटापराभिधो न्यायमताचार्यः ।
२५. वादिनः पाञ्चरात्रप्रभृतयः ।

P R E F A C E

Dr V. Raghavan undertook an edition of the Āgamaḍ-
ambara on the basis of the two available manuscripts of
the work. Subsequently he learnt that Prof. Anantalal
Thakur of the Mithila Institute was also planning to
bring out an edition of the same work. On a proposal
which Dr Raghavan then made to Dr P. L. Vaidya,
Director of Mithila Institute at that time, it was resolved
that an edition of the text jointly by Profs. Raghavan
and Thakur be brought out in the Mithila Institute
Series. The text of the play as edited by them was
printed quickly, but due to unforeseen circumstances, the
Introduction, etc., took a long time for preparation and
printing.

The present edition is based on two manuscripts.
One (Ka) was received on loan from a Jaina Bhandara
in Patan through the kindness of Muni Sri Punyavijaya-
ji and the other (Kha) from the Bhandarkar Oriental
Research Institute, Poona. The latter bears the No.
437 of 1892-95 and is 11½ inches by 4½ inches in size. It
has 38 leaves, with 9 lines of 45 letters each, on a page.
It is written on thin country paper in clear and bold
Devanagari characters. Folio No. 16 is half blank. The
first manuscript is written in western Devanagari cha-
racters and is older in appearance. On comparison it

appeared that the second was most likely a copy of the first. Both have the same lacunae and orthographical peculiarities. The foot-notes in the text will show that *Kha* has a number of scribal errors.

During the years that had passed since the work was found and taken up for study and then for edition, Dr V. Raghavan had planned to read a paper on it at the International Congress of Orientalists at Vienna but could not attend the Session; he dwelt on it in his Presidential Address at the XXIst All-India Oriental Conference at Srinagar in 1961. (See his address, p. 6) He utilized it in some of his papers like (1) On some words and their meanings *Indian Linguistics*, XXI, 1960 (pp. 123-4) and (2) Why was Jayanta Bhatta known as Vṛttikāra ?, *P. K Gode Commemoration Volume*, III, Poona, 1960, (pp. 173-4). He read a paper on it at the 4th Annual Day celebrations (24-2-63) of the *Saṃskṛta Raṅga*, Madras (printed in the *Saṃskṛta Raṅga*, Annual III. 1960-2). Later he also produced it on the stage with his *Saṃskṛta Raṅga* actors, under the auspices of the Madras Nāṭya Sangh in 1964. On May 5, 1964 he also gave a lecture on the play in the Indian Studies Department of the University of Wisconsin, Madison, U. S. A. Prof. Thakur Published a paper on Jainism in Jayantabhatta's *Āgamaḍambara* in the *Mahāvira Jaina Vidyālay Suvarṇamahotsavagrantha*.

The nature of the manuscript materials at the disposal of the editors did not allow them to prepare a fault-

less text. Especially the Prākṛt portions were very defective and even after corrections and emendations they could not be made quite satisfactory. Dr P. L. Vaidya, Dr H. L. Jain and Dr A. N. Upadhye very kindly read the Prākṛt passages and suggested many important emendations especially in the prākṛt dialogues and the Apabhraṃsa song of the *Nilāmbaras* towards the end of Act II.

We apologise for the unavoidable shortcomings of the Press where the text had to be printed.

The discovery and publication of the *Āgamaḍambara* form an event of the first order of importance in the field of Sanskrit research. In spite of the shortcomings of the present publication, the editors hope that the edition will prove helpful to students of Sanskrit Drama, Indian Philosophy, Religion and History.

V. R.

A. T.

INTRODUCTION

(i)

The Author

The author of the play edited here is the well-known Jayanta Bhaṭṭa who wrote the *Nyāyamañjarī*¹ (NM). His son Abhinanda gives us much information about the family in his *Kādambarīkathāsāra*². From the introductory verses in the last mentioned poem we learn that the family hailed from Gauḍadeśa and belonged to the Bhāradvāja gotra. Śakti of this family migrated to Kashmir and settled as a married man at a place called Dārvābhisāra³. He had a son named Mitra who was respected by the people; Mitra's son Śaktisvāmin, well-versed in Veda, became minister of King Muktāpīḍa of the Karkoṭaka family of Kashmir.⁴ Of Śaktisvāmin was born Kalyāṇasvāmin, comparable to Yājñavalkya and of high attainment in Yoga. His son was Candra, devotee of Śiva and Candra's son was Jayanta, our author. That he was the son of Candra, Jayanta himself says at the end of his NM.⁵ Some more biographical information available from the NM. and the play may be added: Abhinanda's statement about the cultivation of the Vedic tradition in the family is attested by Jayanta's own observations. In the section devoted to the establishment of the authority of the Veda and the Veda-ordained Karman, Jayanta says that his own grandfather, desiring a village,

1. Vizianagaram Skt. Ser. 1895; Kasi Skt. Ser. 106, 1936.

2. Kāvya-mālā 11. See Verses I. 5-12. The poem is referred to by Abhinavagupta in his *Locana* on the *Dhvanyāloka*, III. 7/8, p. 142, 1928 edn.

3. On Dārvābhisāra and the identity of the area called so see Stein, *Rājatarāṅgiṇī* (RT) I, p. 183, fn. and Vol. II, p. 432. This region is referred to by Kathaṇa many times, I. 180; IV. 712; V. 141, 209; VII. 1282; VIII. 1531, 2440. It covered the area between Candrabhāgā and Vitastā, had its own local chief and had again and again to be conquered by Kings of Kashmir. Śaṅkaravarman reconquered it in Jayanta's time.

4. For Lalitāditya-Muktāpīḍa and his eventful reign, see RT., IV. 126-371. However the RT. does not know a minister of his named Śaktisvāmin. In IV. 137-8 and 209, the RT. speaks of his minister Mitrasarman, who is perhaps Śaktisvāmin's father.

5. सुनुव्यसिदिगन्तरस्य यशसा चन्द्रस्य चन्द्रत्विवः । From Abhinanda's words referring to Jayanta's father प्रजायत सुतः कान्तः चन्द्रो दुग्धोदधेरिव, some scholars had taken Kānta as the name of Jayanta's father,

performed the *isti* of Sāṅgrahapī and immediately after the completion of the sacrifice, obtained the village called Gauramūlaka¹. On p. 394 of the *NM*. there is a somewhat dark reference to Jayanta having been confined by the King to a solitary cellar, where, to while away his time, he seems to have written his *NM*². The King referred to must be Śaṅkaravarman (883-902) who figures in the *NM*. and the play now edited. In the former, in the discussion of the authoritativeness of Āgamas, Jayanta speaks of the virtuous King Śaṅkaravarman having put down the sect called *Nilāmbara* addicted to bad practices (p. 271) and lacking sanction. In the latter, in ACT II, King Śaṅkaravarman appears in the same role, as the upholder of the Āgamas of the right path and as the enemy of reproachful sects like the *Nilāmbara*; and in this context (III. 8), Jayanta is said to be his minister,³ i. e. one of his advisers on religious questions. The play makes other references too to this role of Jayanta as the King's adviser, p. 44, end of Act II, and pp. 46, 48, beginning of Act III, in the dialogues of the two Sādhakas in the crematorium.

Jayanta obviously loved his son very much and we may see in the opening benedictory verse of the play an indirect reference to the joy that Abhinanda as a brilliant young boy gave to his father.⁴ Abhinanda probably wrote the resume of the Kādambari-story as a

1. P. 274 Viz. SS. तथा अस्मत्पितामह एव ग्रामकामः साङ्ग्रहणीं कृतवान्, स इष्टि-समाप्तिसमनन्तरमेव गौरमूलकं ग्राममवाप ।

Jayanta mentions Gauramūlaka incidentally in other places also, *NM*. p. 215, l. 14; and earlier p. 50, l. 12; p. 53, l. 12, 17; p. 54, l. 1.

For Gauramūlaka, see RT. VIII. 1854-1861, Ghoramūlaka and Stein's fn. thereon.

2. राजा तु गह्वरेऽस्मिन्नशब्दे बन्धने विनिहितोऽहम् ।

अन्यरचनाविनोदादिह हि मया वासरा गमिताः ॥

The circumstances under which Jayanta might have been subjected to this kind of solitary confinement could only be vaguely guessed. Dārvābhīṣāra to which the author belonged was invaded by his contemporary king Śaṅkaravarman. The King and the author were both strong characters and although later, Jayanta was advising the King, the two, to begin with, might not have been able to hit off well. But all this is merely speculative and in another context of the *NM*. itself, we see Jayanta describing the King as one who knew the truth of Dharma (dharma-tattva-jñā. p. 271).

3. मन्त्री शास्त्रमहाटवो विहरणाश्रान्तो जयन्तोऽप्यसौ ।

4. See I. 1 of the play: स्फुरदमन्दनवामिनन्दम् ।

boy still studying with his father, a fact which may explain the intriguing words with which Abhinavagupta refers to the authorship of that story-poem.¹ The *Kādambarikāthāsāra* shows how ardently the son reciprocated his father's affection.

It was mentioned above that the ancestors of Jayanta were devoted to Vedic Dharma and the performance of Vedic rites. Abhinanda refers to his father too as a master of the Vedas and the *NM.* too displays Jayanta's great faith in the Vedas and his zeal in establishing its authority. It would be interesting to speculate as to which was Jayanta's own Veda. In his discussion of Veda-prāmāṇya in the *NM.*, Jayanta not only puts up an elaborate defence of the *Atharvaveda* but even holds it as the foremost Veda (pp. 253-260) and finds fault with Kumārila for his attitude of hesitation in regard to this Veda. We may surmise from this that Jayanta belonged to the *Atharvaveda*.

Like all Naiyāyikas, Jayanta was a Śaiva and the verses in the beginning and end of the *NM.*, as also the present play, bear this out. Along with the Vedas, he establishes the authoritativeness of the Āgamas both in the *NM.* and the play. Though a Śaivite by persuasion, Jayanta is not sectarian; the Āgama-prāmāṇya he accepts includes the *Pāñcarātra*, and the only schools he is opposed to are the Cārvāka, the Bauddha and the Jaina and the depraved sects like the Nīlāmbaras. In fact, as we shall see, the play breathes a remarkable spirit of catholicity.

(ii)

His Works

The best known work of Jayanta is his *NM.*, an exposition of the Sūtras of Gautama. This is the most important work of the author and displays, besides his vast erudition, the literary gifts of the wit and sarcasm of the author which make a difficult and dry subject like Nyāya, delightful reading. Abhinanda's description of his father as *Survaśāstra-vādin* (*KKS.* I. 11) on one side, and Jayanta's own description of his work as the quintessence of the precious herbs

1. See V. Raghavan, *Bhoja's Śṛiṅgāra Prakāśa*, 1963 edn., p. 612 fn.

Nyāya and the butter of the milk of Ānvīkṣikī¹ on the other side are both amply borne out by the *NM.* Both in the beginning and the end of the work, Jayanta gives expression to his profound respect for Akṣapāda and refers to his own efforts in terms of utmost modesty. Actually, in the course of his exposition, Jayanta tackles all the Śāstras with which ancient Nyāya had come into conflict, the Mīmāṃsā and the Bauddha in particular coming in for much rough handling at his hands. In addition to his thorough acquaintance with the two above mentioned systems, Jayanta shows his erudition in Vedā Vyākaraṇa, Dharmaśāstra and Āgama. Although he was a Śaiva, he did not fall in line with the Pratyabhijñā which was a speciality of his part of the country. He not only continued to be a classical Naiyāyika, but made some distinct contribution to that system, as in the *Sāmagrikāraṇavāda* (pp. 22-15) which Viśvarūpa, a commentator on the *Nyāyabhāṣya*² followed and in the *Samhatyakāritāvāda* of paṇini in a *vākya* (pp. 402-3) which Bhoja followed in his *Śrīgūṇa Prakāśa*. A careful examination of the *NM.* would show what a rich storehouse it is of views and citations of ancient authors in the different Śāstras, e.g. the Rājā on p. 109 which is a reference to the important commentary *Yuktidīpikā* on the *Sāṃkhya-kārikās*. Because of its wide sweep, it reflects not only the conditions in the world of thought at the time when it was in great ferment, but throws also numerous sidelights on the social and cultural conditions of the times.

1. *NM.*, introductory verse 7 : न्यायौषधिवनेभ्योऽयमाहृतः परमो रसः ।

इदमान्वीक्षिकीक्षीराक्षवनीतमिवोद्धृतम् ॥

Cf. also the present play IV. 53 in which the author is described as 'Avalokitasakalasāstrasara.'

2. A. Thakur, *Viśvarūpa, the Naiyāyika* J. of Oriental Research Madras Vol. XXVIII, pp. 29-37.
3. V. Raghavan, *Bhoja's Śrīgūṇa Prakāśa*, 1963 edn. pp. 21, 728-9.
4. For Jayanta's value in the reconstruction of early Nyāya, see E. Frauwallner, *Beiträge zur Geschichte des Nyāya*, 1. *Jayanta und seine Quellen*, Wiener Zeitschrift für die Kunde des Morgenlandes, Vol. XLIV. 1937, pp. 263-278; and G. Oberhammer, *On the sources in Jayanta Bhaṭṭa's Uddiyotakara*, Wiener Z. für Die K. Sudund Ostasiens etc. VI. 1962, pp. 91-159. According to Frauwallner *Jayanta's Nyāyamānjari* which does not know Vācaspati and those citations of views as from Ācāryaśāstra or Vyākhyātarāṇa cannot all be traced to Vātsyāyana or Uddiyotakara, in the sole source now available for filling up the gaps in the history of Nyāya between Vātsyāyana and Jayanta. (pp. 272, 275, Op. Cit.).

The *NM.* of Jayanta is to be distinguished from another work of the same name and class, the *NM.* of Trilocana, the teacher of Vācaspati Miśra, the identification of which dispels the wrong presuppositions formerly held on the relation between Jayanta and Vācaspati.³

Before he wrote the elaborate *NM.*, Jayanta started with a small work on the subject called significantly *Nyāyakulikā*,⁴ a brief explanation of the sixteen categories for the beginners.⁵

In between the *Nyāyakulikā*, and the *NM.*, Jayanta wrote a *Nyāyapallava*, a moderately sized metrical gloss on Gautama. Quotations from this work are to be seen in the Jain work, the *Syādvādaratnākara* of Vālideva.⁶

In the concluding verse of the *NM.* Jayanta says that he had attained a name as *Navavṛttikāra* and Abhinanda also mentions that his father was known by the second name *Vṛttikāra*.⁷ That this *Vṛtti* refers to an early work, the very first, which Jayanta wrote on Pāṇini's *Aṣṭādhyāyī*, and not to any of his Nyāya works has been shown.⁸ In the present play, we are told in the prologue that Jayanta had attained this proficiency in grammar while yet a boy and that even as late as the play, which he wrote after his magnum opus *NM.*, he was still being referred to as *Vṛttikāra*⁹ on the reputation of his gloss on Pāṇini written in his boyhood. His flair for grammar is seen in the *NM.* where the Vyākaraṇa is eloquently defended, as also in the present play (p. 4, Act I) where the Snātaka presses Pāṇini's Sūtra for his sarcasm against the Bhikṣus.¹⁰

The fifth work of Jayanta to be known is the play edited here, the *Āgamaḍambara* (*AD*)¹¹

1. A. Thakur, *Nyāyamānjari of Guru Trilocana—A Forgotten Work*, J. of the Bihar Res. Soc. XLI. 4, 1955.
2. Edn., Princess of Wales Saraswati Bh. Texts 17, 1925.
3. षोडशपदार्थतत्त्वं बालव्युत्पत्तये कथितम् । and
मजातरसनियन्तमनभिभ्यक्तसौरभम् ।
न्यायस्य कलिकामात्रं जयन्तः पर्यदीदृशत् ॥
4. V. Raghavan, *Works and Authors cited in Śrīdeva's Syādvādaratnākara*, J. of the Kalinga Hist. Res. Soc. I. pp. 255, 264, particularly pp. 258-9; Preml Abhinandan Grantha 1946, pp. 429-438.
5. KKS. II.
6. V. Raghavan, *Why was Jayanta Bhaṭṭa known as Vṛttikāra?* P. K. Goda Commemoration Volume III p. 173-4.
7. See Prastāvanā P. 2., l. 5 reference to the author simply as *Vṛttikāra*.
8. See *NM.*, the Section ending with pp. 425-6.
9. We need not go here into the question of other and later Jayantas and their works.

Jayanta's date could easily be determined. He criticises in the *NM.* the Dhvani theory of Ānandavardhana, referring to him sarcastically without mentioning his name.¹ From the tone of Jayanta's remarks and from the external evidence of *RT.* we know that Ānandavardhana and Jayanta were rather close in time to each other. Jayanta refers also to the *Kuṭṭanīmata*.² of Dāmodaragupta, contemporary of Ānandavardhana and minister under Avantivarman. Avantivarman of Kāśhmīr ruled between 855/6-883 and Jayanta was under Avantivarman's son and successor Śaṅkaravarman (883-902). While *RT.* mentions Ānandavardhana and Dāmodaragupta as having flourished under the earlier king, under his successor, it does not mention Jayanta. However, as we have already noted, both the *NM.* and the play *ĀD.* mention Śaṅkaravarman as the contemporary ruling King. We may not be surprised at Kalhaṇa's silence about Jayanta when we note that the picture of Śaṅkaravarman and his reign painted by Kalhaṇa is altogether dark and the only author whom he mentions in that reign, Bhallaṭa, is depicted by him as eking out a pitiable existence.³ This is at variance with the picture of Śaṅkaravarman that we get from the *NM.* and *ĀD.* though the obscure reference in *NM.* to Jayanta having been put in lonely confinement by the King may point to a period of the King being, as Kalhaṇa says, 'averse to the society of distinguished men.'⁴

The relative chronology of Jayanta and Vācaspati Miśra has recently been re-opened but that question need not detain us here. We may however devote some attention to the historical and chronological

1. *NM.* PP. 48-9.

2. *NM.* P. 271.

3. In *RT. V.* Kalhaṇa mentions a scholar Nāyaka as having been placed by Śaṅkaravarman in charge of the two temples raised by him in the names of himself and his Queen. Perhaps this Nāyaka is the famous Ālankārika Bhallaṭa Nāyaka, author of the *Hṛdayadarpaṇa* and a critic of Ānandavardhana's Dhvani, like Jayanta himself. A Nāyaka and a verse from his Śiva-stotra are cited by Kṣemarāja in his *Spandanirṇaya*, Kashmir Texts XLII, p. 18.

4. That Bhallaṭa and some authors suffered under this King and worthless persons rose to high positions in the State is reflected in the *Bhallaṭaśataka*. See V. Raghavan, the *Bhallaṭaśataka*, Annals, Śrī Veṅk. Ori. Inst. Tirupati, I. I. 37-40.

questions that have been raised in the wake of facts revealed by this drama.¹ The *ĀD*, mentions in the beginning of Act IV king Śaṅkaravarman as *Yaśovarman* :

अहो वत पुरहरहृदयस्य × × पुण्ययज्ञः
यशोवर्मदेवस्य ब्रह्मलोकनिर्विशेषमेवेदं दृश्यते गच्छ ।

The *RT*. does not speak of this second name of Śaṅkaravarman, but in view of the generally unfavourable account that Kalhana has given of that king and his silence about Jayanta himself, we may not attach too much weight to Kalhana's silence. It does appear likely, as it has been shown,² that the Yaśovarman coins, cast in the style of the Karkoṭa coins of Kashmir and found in the northern parts of the Panjab are those issued by our Kashmirian king Śaṅkaravarman alias Yaśovarman.

(iv)

The Play

The *Āgamadambara* (*ĀD*) edited here is the only literary work of Jayanta. That Jayanta was an accomplished writer and that his śāstraic style is remarkable for its literary flavour could be seen by anybody who reads the *NM*. It is hardly an exaggeration when Abhinanda says of his father's writing that it is graceful and sweet, and attractive with alaṅkāras and rasas.³ There is a flow and elegance in the prose as well as verse; parts of the prose often run into metrical cadence and in the actual verses, mastery of manifold metres is seen. Attention has been drawn to some passages of literary appeal in the *NM*,⁴ but there are many other places where Jayanta's poetic gifts

1. See M. R. Kavi, *Bhaṭṭa Jayanta and Yaśovarman of Kashmir*, Indian Culture, D. R. Bhandarkar, Volume, 1940, pp. 45-52.

2. J. R. Banerjee, JA Society, Letters, Calcutta, XVII-1, 1951, pp. 1-3, *The Identity of Yaśovarman of some Medieval Coins*. See also V. Smith, *JRAS.*, 1908, pp. 765-793 : "In metal, type, and all characteristics, they belong unquestionably to the Kashmir Series...they seem to come from the Panjab and Kashmir rather than from the Kanauj territory...and they look as if they were struck in the Kashmir mints."

3. KKS. I. 2. सरसाः सदलङ्काराः प्रसादमधुरा गिरः ।

कान्ताः तातजयन्तस्य जयन्ति जगतां गुरोः ॥

Also ib. 10. प्रासीत् कवित्ववक्तृत्वफला यस्य सरस्वती ।

4. H. G. Narahari, Poona, Ori. XXIV, pp. 104-8.

shine forth prominently e.g. the description of rains and the river in flood on pp. 129 and 130 and of the six seasons on p. 140. Often his language becomes picturesque, and epistemological and other recondite ideas are often clothed by him in homely similes and striking and graphic imageries.¹ Sometimes he reels off a series of similes, e.g. those on p. 302 to show the single resultant Vākyaṛtha as different from its manifold component Padārthas, a practice which Bhoja, his admirer, adopts in his *Śṛṅgāra Prakāśa*.²

The play brought to light in the present publication is however the only literary composition of our author that we have been able to unearth. It would of course not satisfy completely the hopes raised by the *NM*. as to the possibilities of Jayanta in the poetic field, for the theme is such that it does not give scope to the full unfoldment of his poetic ability. If the *NM*. shows the poet in the philosopher, the *AD*. shows the philosopher in the poet.

As observed in the preface, the *AD*. is a philosophical play. Unlike the ancient predecessor *Śārīputraprakaraṇa* and the later follower the *Prabodhacandrodaya*, the *AD*. does not employ abstract concepts, Buddhi, Dhṛti, Śraddhā, Bhakti, Mati, Śānti etc. as characters, but it is like those two, written with an avowed religious and philosophical purpose. If we forget the early composition of Aśvaghoṣa, as indeed Sanskrit literature even in the classic age had forgotten, we will realise that Jayanta was a pioneer and his *AD*. is the first of such compositions. That he was a bold writer we already know, and when he made his debut on the stage with this new play of his, he knew he was making the pandits of Nāṭya Śāstra prick their ears. In the prologue to the play, he makes the Sūtradhāra, who is fed up with his calling, say that the pupils of the *Vṛttikāra* (Jayanta) have thrust on him a new play of his named *Āgamaḍam'ara*, which does not relate to the world, is against the śāstra of dramaturgy and has not been tried at all previously.

1. The imagery of the tree, its foilage, buds and flowers is a favourite of Jayanta; not only has he called his three Nyāya works after the bud, the sprouts and the bunch of flowers, *kalikū*, *pallava* and *mañjarī*, but the whole Nyāya Śāstra is described by him as a mighty fruit-laden tree whose expanse is difficult to comprehend in full (L 12-13); see also p. 404, the elaborate imagery of the creeper at the end of the Vākyaṛtha discussion, as also the tree-imagery applied to the different Āgamas quoted in the fn. 3 of page 92 of the play.

2. See V. Raghavan, *Bhoja's Śṛṅgāra Prakāśa* 1963 edn. p. 666. These very similes on Vākyaṛtha are borrowed by Bhoja.

—वृत्तिकार इति प्रथितापरनाम्नो भट्टजयन्तस्य शिष्यपरिषदाहमाज्ञप्तो यथा—
अस्मद्गुरोः कृतिरभिनवमागमडम्बरं नाम किमपि रूपकं प्रयोक्तव्यमिति । तदिदमलौ-
किकमशास्त्रीयमप्रयुक्तपूर्वं कथं प्रयुज्महे ?

Again through the Pāripārsvika : काव्यं करोति स कविर्भरतोपदेशमुल्लङ्घ्य
etc.

(v)

The Theme

The play is in four acts and cannot be brought under the Nāṭaka or any of the other types set forth in texts of dramaturgy. It presents the adherents of different schools of philosophy as they prevailed in the time of the poet,—the Buddha, the Jaina, the Cārvāka, the Mīmāṃsā, the Nyāya-cum-Śaiva, the Agama (chiefly Pāñcarātra) and the de-
praved sects of Śaiva and the Nīlāmbara.

The scene of the play is the capital city of Śrīnagara as we gather from the reference to the Raṇasvāmī' temple in the last Act. The play opens with a Mīśra Viṣkambhaka in the early morning in the garden of a Buddhist Vihāra with a Bhikṣu and his disciple Upāsaka. The Bhikṣu is sitting at the foot of a tree and inculcating the Buddhist doctrines of the four truths and the absence of any entity called *Ātman* (*nairātmya*), the impermanence of things (*ksaṇikatva*), subjective knowledge (*viñāṇa*) alone being there and appearing as the diverse objects. As the Bhikṣu is going on, the *Gaṇḍikā*-singal is sounded for the congregation of Bhikṣus to gather and the Bhikṣu also desires to go.

As he rises, he notices a young Brahman with a bamboo staff and wants to hasten to the congregation without being held up by the Brahman. But the disciple says that the Brahman had been there even since the Bhikṣu took his seat at the foot of the tree and from behind the creepers he had been listening to all that the Bhikṣu had been saying. The Bhikṣu and the Upāsaka move on.

In the main Act that follows are introduced the young Brahman already referred to in the Viṣkambhaka and a younger pupil of his

1. The Raṇasvāmī Viṣṇu in the temple after his name in Śrīnagar is the chief presiding deity of Śrīnagar. According to RT. III 453 ff., this temple of Raṇasvāmī was established by Raṇāditya. The RT. mentions it elsewhere too. Mankha refers to it in his *Śrīkaṇṭha Carita* III 68, as also Jonarāja. It can be identified now in the Muslim monument *ziarat* of Pir Hājī Muhammad Sahib. See Stein, RT., I. pp. III-2 ; II 447.

(Baṭu). The former is a Snātaka to be known later in the Act. Saṅkarṣaṇa well versed in the Vedas and Vedāṅgas, and having mastered the Mīmāṃsā and performed the karmans ordained for Brahmans, he feels his duty is not yet fully discharged in so far as he has not put down those opposed to the Vedas (I. 17). The pupil reminds him of the morning ablutions and says that the way was getting thronged by people proceeding to the Buddhist Vihāra. The Snātaka decides to see the Vihāra on the way and then to go for the bath.

Noting the beauty of the garden and the Vihāra buildings and the golden Buddha image inside and the royal pomp and splendour there, the Snātaka wonders whether it is the abode of those who are in penance and pities the thoughtless rich men who waste their endowments on such unworthy causes. As the pupil points out, it is the time for the breakfast of the congregation and the two watch from their bower the activities of the Bhikṣus. They note that not only had none of them bathed, but none had even changed; they are all eating together without distinction and youthful women-servants are serving. Under the disguised name *Pakva-rasa*, intoxicating drink is served, as also non-vegetarian food.

After finishing his morning meal with the congregation, the renowned and highly learned Bhikṣu scholar DHARMOTTARA is then seen coming down from the hall and taking his seat on the lawn outside in the shade of a tree. The Snātaka approaches him. Dharmottara, who is the same Bhikṣu introduced in the Viṣkambhaka, tries to take up the thread of his teaching to his pupil, when the Snātaka interrupts. Sparking off from the somewhat slighting references to each other exchanged by the Bhikṣu and the Snātaka, in which the latter sharpens the edge of his sarcasm with a grammatical rule from Pāṇini, the controversy starts, the Snātaka calling Buddhist teachings 'Pralāpa' and the Bhikṣu returning the compliment with reference to Vedic Dharma.

As the Snātaka is getting excited, it is seen that out of curiosity to go round the Vihāra-garden, VIŚVARŪPA and other scholars of repute, fit to be observers in debates, are coming round there. From their observations, the Snātaka is known to be Saṅkarṣaṇa. They sit down and the debate between Saṅkarṣaṇa and Dharmottara starts. The observers lay down the methods, standards and decorum to be followed in the debate (I. 25). Saṅkarṣaṇa summaries (I. 26-9) the Buddhist tenets as *Pūrcapakṣa*, *Duḥkha*, *Nairātmya*, *Kṣaṇikatva*, *Vijñāna*

and absence of *Bāhyārtha*, and *Nirvāṇa* resulting from the contemplation of these. Dharmottara approves of Saṅkarṣaṇa's summary of the Buddhist doctrines and the latter opens his reply by showing that *Kṣaṇabhāṅga* could not be proved for lack of *Hetu*. Dharmottara points out the *Hetu*, and the discussion goes on till in the heat of the exchanges between the masters, the pupils of the two get excited and are about to assault each other physically. The observers intervene and the debate then continues. The observers agreeing that the *Kṣaṇabhāṅga-vāda* has been refuted and the *Vijñānavāda* may be discussed, the Snātaka and the Bhikṣu start on their arguments against and in support of this doctrine. Again the Bhikṣu is silenced by the Snātaka's arguments, and with the leave of the *Prāśnikas*, Saṅkarṣaṇa leaves for his morning bath, but not before telling Dharmottara that the Buddhist effort is of no use for salvation, but it might well be followed by hypocrites as a means of livelihood.

Act Two brings on the *Kṣapaṇaka* school and JINARAKṢITA its representative. A servant sent by his Brahman master (Saṅkarṣaṇa) to find out if Jinarakṣita is available in the *Kṣapaṇaka*-vasati, appears in a *Praveśaka* which opens the Act. Bemoaning the fate of a servant, under an abstemious Brahman, the servant goes round and identifies the Jain habitation by the ground around being scattered over by the hairs plucked out by the monks there! It is a dense garden and a monk is seen pacifying an enraged female ascetic. In anger, she has left, throwing away her bunch of peacock feathers and the mischievous servant, who has a brain-wave, takes the feathers and assumes the guise of the *Kṣapaṇikā* and approaches the *Kṣapaṇaka*. A comic scene follows, leading to the efforts of the young monk trying to kiss the *Ceṭa* in disguise and ending up with anger consequent on his discovering the identity of the object of his amorous attention.¹ But the *Ceṭa* who is more than a match for the *Kṣapaṇaka* would not rest until the latter presses into his palms some hush-money, hidden in the peacock-feathers. Having enjoyed the *Parihāsa*, got some *Kāraṇapāṇa* and obtained news of Jinarakṣita, the *Ceṭa* leaves the scene, but the comedy is not over; the real *Kṣapaṇikā*, the object of the original wooing of the *Kṣapaṇaka*, returns. In righteous rage on seeing the rival in the *Ceṭa*, and taking back her *Picchikāṇḍa*, she exercises it

1. In his *N.M.* Jayanta uses often this motif of weakness towards woman in the so-called religious men and scholars of the different schools, and makes fun of them, particularly the Bhikṣus.

vigorously on the Kṣapaṇaka who has erred. As the Kṣapaṇaka trying to appease her with a full prostration at her feet and take her to another place, they sight a Brāhmaṇa coming and hasten their departure.

The Act proper starts with the Brahman already indicated who is none else than the Snātaka Saṅkarṣaṇa, who having finished with the Bauddhas, enters now the place of the naked Jain ascetics presided over by Jinarakṣita. He is accompanied by the Baṭu. Jinarakṣita is seen seated under a nyagrodha tree, expounding the teachings to numerous disciples. Jinarakṣita knows the aggressive Saṅkarṣaṇa and his debating powers and sees wisdom in retiring from the scene. But the inescapable Saṅkarṣaṇa approaches him and opens the offensive with a simple enquiry. After giving a fair resume of the Jain path of salvation, he asks what particular part of the doctrines Jinarakṣita is just then explaining. "Well, our daily thing, the *Anekāntavāda*" replies Jinarakṣita. Saṅkarṣaṇa pours forth a volley of objections (II. 9-11), whereupon, after some consultation with one of his pupils, Jinarakṣita pleads the excuse that they have other monastic work and leaves with his pupils.

As there is yet time for the bath, Saṅkarṣaṇa wants to while away the time by going round the peaceful dense wooded place of the Kṣapaṇakas. He feels that the place would be ideal for those who could devote themselves to *Vedānta* and quiet yoga and contemplation.

Just then is heard the denunciation of Veda and Vedānta by an ascetic who was hurrying for a feast. On enquiry by Saṅkarṣaṇa and Baṭu, he informs them that a lay follower of the Jains, pious and rich, has arranged for a grand feast for a thousand ascetics. Every delicacy will be served barring the Brahman favourites of ghee, curds and milk as these are animal products. They, the Jains, do not even wear shoes of leather but go in only for those made of tree-barks. The Snātaka offers to go with him and see it all. On a further question from the Snātaka, the Jain monk says that there are diverse sects among them and some wear white, some red, some bark, and some none; and some revere the Buddha too. The Snātaka who is shown ahead the rich Thakkura-host says within himself that the King will soon confiscate this wasteful Thakkura's possessions.

As the Snātaka is seeing the Jaina *Tapovana* and admiring its quiet and calm, the Baṭu points out there a further variety of so-called

ascetics, clad in dark clothes, the *Nilāmbaras*. Such is their strange austerity that wrapped up together in a single blue garment, couples of them, men and women, move about merrily, singing songs.

Nilāmbara-pairs, as described above, now come to view singing their *apabhramā*-songs. With the Carcarī-songs, they drink and indulge fully in obscene acts. The songs contain also the teachings of Nilāmbaranātha which go against the tenets of all other schools but Saṅkarṣaṇa is averse to polluting himself by talking to such persons. He however expresses great concern that if the Nilāmbara practices, which seem to be a new version of those of the *Mahāvratā*, are allowed, the Varṇāśrama Dharma will be liquidated and hardly one chaste woman will be left in the houses. He decides to appraise King Śaṅkaradeva of the danger of this sect; himself, a supporter of Varṇāśrama Dharma and its norms, the King who has, besides, an adviser in Bhaṭṭa JAYANTA, a master of all Āgamas, will see to the uppression of this sect.

The third Act opens after sunset and the setting in of darkness, the scene being the crematorium where the Śaivite Tāntrik Sādhaka KĀṆKĀLAKETU has a *Maṭha*; he is met by his fellow Sādhaka ŚMAŚĀNABHŪTI who seems to hear footsteps, is afraid of the City guards and thinks of their Lord Bhairavanātha for his safety. They speak of the new danger to their practices from King Śaṅkaravarman and his fastidious Minister Jayanta, who are all out to root out the avidik sects, and who have already banished the Nilāmbaras from the Kingdom. As the King and Minister are now rounding up other sects, outside the pale of the Vedic traditions, they have to move about *in cognito* and in the nights. Tracing the background of this action, one of them points out that the trouble started with the Snātaka Saṅkarṣaṇa seeing the Nilāmbara couple in Jinarakṣita's place, his report to Jayanta and Jayanta rousing the King's anger against these practices. He further reveals that the King has ordered Saṅkarṣaṇa to end his Snātaka-state, got him married and appointed him superintendent of religious affairs in the entire State. For a moment they scout the idea of contacting a Yogeśvarī named KALAGNĪŚIKHA through whom some influence could be brought upon the chief queen *SUGANDHĀ DEVĪ*. They come to the conclusion that to escape from the attention of Saṅkarṣaṇa, they will have to move about only in nights, spending the day time in forest-interiors.

Just then the two hear the tom-tom, followed by the proclamation in the name of Bhaṭṭa Śrī Saṅkarṣaṇa on the order of King Śaṅkaravarman that all the traditional and irreproachable Āgamas and their practices may continue as they are and the other sinful ones which undermine the prevailing Dharmas should quit the realm as otherwise the King will destroy them as he does the robbers. On hearing this the two Sādhakas run away, and close upon the announcement, enters Saṅkarṣaṇa in his dress as a Government officer, accompanied by his Baṭu.

Saṅkarṣaṇa asks the Baṭu about the reaction among the people of his action against the Nīlāmbaras. The Baṭu says that by this act the Vedic path had been re-established by Saṅkarṣaṇa. Saṅkarṣaṇa asks if any more false and depraved ascetics are going about; the Baṭu answers in the negative but adds that it is a pity that the Māheśvaras are addicted to the same bad practices. Saṅkarṣaṇa says that it would be proper if the King banishes them too, but more praiseworthy would it be if he is able to reform them and bring them round to the proper ways. As Saṅkarṣaṇa has the King's authority, he asks the Baṭu to make the announcement to that effect. Just then, one of their agents who had been going round to spot out the corrupt ascetics comes in a flurry and says that having heard of the action against the Nīlāmbaras there has been a general panic among the ascetics and even among the irreproachable ones, an exodus has started. Saṅkarṣaṇa orders that persons of importance may be asked to go and bring back the good ascetics after duly honouring them.

After mentioning again the great concern for all the āśramas that King Śaṅkaravarman, himself a devout Māheśvara, has, Saṅkarṣaṇa decides to go to the hermitage of Dharmasīva to allay the baseless fears of the good ascetics. He then enters that peaceful and beautiful Śaivāśrama and describes the worship of Śiva and other activities going on there. He sees Dharmasīva Bhaṭṭāraka in his excelling splendour of penance, looking verily like Śiva (III. 6-7). When Saṅkarṣaṇa enters, Dharmasīva has been thinking within himself how a righteous King like Śaṅkaravarman and a learned minister like Jayanta could have promulgated such a disreputable order against ascetics and adds that those like himself have however nothing to fear (III. 8). When he sees Saṅkarṣaṇa himself coming there, his fears seem to come up again. Saṅkarṣaṇa pays his respects to Dharmasīva,

acclaiming him as Śiva himself. He then sits on the ground before him and says that only the corrupt Tāpasas had been driven out, that he (Dharmasīva) may assure safety to all others and that the King himself would shortly come round to see Dharmasīva.

Just then an excited ascetic rushes in to inform them that a haughty scholar, scoffing at that āśrama, was coming there, followed by numerous pupils. This new person is Vṛddhāmbhi. He is sorry that Śaṅkaravarman's kingdom is overrun by Agnihottrins, Vānaprasthas, Yatis and Brahmacārins, as also by Śaivas, Pāśuptas, Pāñcarātrikas, Jainas, Bauddhas, etc., and that the King could hardly survive this condition for long. He says that was the time for himself to demolish God, disprove the other world, refute the authority of the Vedas and bring the King to the proper path, so that, devoting himself to material welfare (Artha), he may enjoy his Kingdom. He decides that Dharmasīva's hermitage is the best place for carrying out his resolve, as there is a large gathering of Pandits there.

He sees in front Dharmasīva, whom he describes as a master of Nyāya and Vaiśeṣika and Saṅkarṣaṇa whom he describes as a Mīmāṃsaka. Even the words of greeting from Vṛddhāmbhi bespeak his overbearing nature. He starts by denouncing all austerities as self-torture, self-control as starving one-self of enjoyment and rites and rituals as childish follies. God, he considers, is a figment of imagination. He wonders for what reason God, devoid of any desire, should create and then destroy the universe, and how one devoid of instrument and other causal requirements could create at all. If he is capable of creating these three worlds, why has he stopped and has not created further, newer worlds. On Dharmasīva saying that the process of inference could be used to prove God, Vṛddhāmbhi questions the very possibility of Anumāna being a Pramāṇa. Dharmasīva then starts a counter offensive by questioning the position that Pratyakṣa alone is sufficient as Pramāṇa, for all activity of man is based on invariable concomitance of a positive or negative character and without these, no action is possible. Vṛddhāmbhi replies that instinctive knowledge is enough to explain activity. The discussion then proceeds to Sāmānya and the kinship of the Cārvāka (as represented by Vṛddhāmbhi) and the Bauddha on the non-acceptance of an exceptional person as creator. The syllogistic argument for proving God having been established, Dharmasīva takes the discussion to the existence after death and the doctrines of Karmaṇ and rebirth. Karmaṇ requires a dispenser or

adhīṣṭhātā, which again proves God. Vṛddhāmbhi who is again silenced says that he will think over the matter and wants to leave. But Dharmaśiva holds him saying that he will prove God through the Āgamas too. Vṛddhāmbhi refuses to accept the Āgamas as authoritative. At this stage, Dharmaśiva who feels fatigued, asks Śaṅkarṣaṇa to continue the discussion. Vedaprāmāṇya is objected to by Vṛddhāmbhi and Śaṅkarṣaṇa replies, the arguments and counter arguments being in a series of verses (III. 31-41). On this question again, Vṛddhāmbhi is silenced. Dharmaśiva finally exhorts Śaṅkarṣaṇa to see that those opposed to the Vedas, like the Cārvākas, are driven away.

They now hear some noise and learn that the King is coming there and Śaṅkarṣaṇa asks Dharmaśiva to get ready the things for receiving the King. He adds that Lord Śiva will be respected and that He is the sole creator, sustainer and destroyer, whether he is known as Rudra, Brahmā or Hari or by any other name, and all of them, (worshippers of Śiva) of the different subjects, Śaiva, Pāśupata, Kālāmukha and Mahāvrata, may rest assured that they will not be disturbed.

In the fourth, the final Act, a new problem is presented to Śaṅkarṣaṇa, namely the Bhāgavata sect. As the Act opens two Vaidikas, devoted to the Veda-ordained karman, a Ṛtvik and an Upādhyāya, appear in a Viṣkambhaka, complaining that Śaṅkarṣaṇa's mission had not borne the expected fruit (IV-1), that all sects remain as before and that they, the Vaidikas, are left in the same old helpless condition. The King is a Māheśvara and his advisers have to follow the King's mind (IV. 2.). The worst that has happened, they say, is that the followers of the Pāñcarātra Āgamas, the Bhāgavatas, have started posing as Brahmans; they freely enter Brahman assemblages, perform 'abhivādana', recite their Āgamas with Vedic accents, and call themselves Brahmans. The Śaivāgama followers are not different, as they too fall outside the pale of the four VARṆAS, do not follow the prescriptions of ŚRUTI and SMṚTI and act according to their own texts. The time-honoured Vedic Brahmans, one of the two says, do not mix with them in marriage, study etc; the Bhāgavatas find out fallen Brahman women, marry them, and pick up some kind of Vedic learning. In fact, Śaṅkarṣaṇa, it is said, has gone to a Vaiṣṇava temple where thousands of Bhāgavatas have congregated on one side and Brahmans have also collected in the place in thousands to have the question of Bhāgavata Āgama thrashed out. The Ṛtvik and Upādhyāya resolve to go there,

The R̥tvik considers Saṅkarṣaṇa to be an impartial supporter of all Āgamas but adds that the Queen Sugandhā Devi was considerate to the Bhāgavatas and there is a rumour that among the King's officers there was some one helping the Sāttvatas, i.e. the Bhāgavatas.

The Act proper begins with Saṅkarṣaṇa and his Baṭu, going, as indicated already, to the debate on Pāñcarātrāgama. He is in a dilemma not being able to decide between a sect devoted to the blessed Lord Nārāyaṇa and the path of the Vedas (IV. 5). The assemblage of Paṇḍits that has gathered is really very huge and comprises scholars in Mīmāṃsā, Vyākaraṇa, Nyāya, Smṛti, Purāṇa etc. (IV. 6). Saṅkarṣaṇa exclaims that the realm of the King Yaśovarman (i. e. Śaṅkaradeva) is really like Brahmā's abode.

But Saṅkarṣaṇa is perplexed as to how he should conduct himself especially when the Sāttvatas are opposed to the Vedas (IV-7); he decides to take refuge in Lord Viṣṇu and accordingly goes into the shrine of God RAṆASVĀMIN (in Śrīnagar), before entering the assembly. There he prays to the Lord Viṣṇu (Raṇasvāmin) (IV. 8-10).

MAÑJĪRA, an officer, now comes. There are some gaps in the text here in the portion ushering him and in his speech. He tells Saṅkarṣaṇa that the Queen, requested by the Minister, has nominated the renowned Naiyāyika, Bhaṭṭa SĀHAṬA alias Dhairyarāśi as umpire in the debate between the Vaidikas and the other schools (the Āgamas). He asks Saṅkarṣaṇa not to be upset by this arrangement and then the two enter the assembly.

They see Sāhaṭa in all his splendour, sitting like Brahmā himself, and one who had no enemy in the world. (IV. 12). Mañjira first enters and announces Dhairyarāśi. The latter is pleased to see that assembly which appears to have brought Brahmāloka to the Bhārata-varṣa. He utters a verse in praise of the country where all branches of knowledge, all kinds of observances, austerities and penances flourish. (IV. 14). Dhairyarāśi welcomes Saṅkarṣaṇa and hails him as a veritable Maharṣi. He in turn announces to the gathering that, at the King's request, Dhairyarāśi, who is verily sage Gautama himself, the founder of Nyāya, is amongst them there. The scholars acclaim him and say "At our request too, not merely the King's".

Dhairyarāśi places before them the subject of the controversy viz. Are Pāñcarātra and other Āgamas authoritative or not? Given leave by all the sides, Dhairyarāśi himself poses the arguments for and against the Āgamas. Dhairyarāśi presents all this in verses, IV. 15-103,

almost to the end of the work. First the Mīmāṃsaka view of Veda as Anādi and Apauruṣeya is considered. As against this, the Naiyāyika view of God as the creator of the Veda and the Universe is then propounded. That single God may be known as Brahmā, Viṣṇu or Rudra and He may be the single author of all kinds of Āgamas. It is pointed out, as against this, that unity of authorship for the Āgamas could not be accepted as they differ from each other and expound mutually opposed views and that consequently the authoritativeness itself of a mutually contradictory set of texts is impaired. In reply to this it is shown that if apparent contradictions in the Vedas themselves could be explained, they could similarly be explained in the Āgamas too. Further, they are all one so far as the ultimate Puruṣārtha of Mokṣa is concerned. Their difference should be taken as one of diversity of path or approach and it is in His compassion and abundance of knowledge that the Lord has shown so many paths to suit diverse kinds of people. The analogy of several doors to a single house is given (IV. 52); and on this philosophy of the different Āgamas as different approaches, a wise saying is cited from Jayanta who is mentioned as a poet while yet young (*Bālakavi*), a master of all Śāstras and one who has known the truth and shed delusion (IV. 53); the saying of Jayanta cited (IV. 54) is from his *NM.* (P. 267, Viz. SS. edn.). As in the case of God where we accept only one, so too in respect of the diverse Āgamas, we should accept only one common divine author. This one God, by His own free will, takes manifold forms as Paśupati, Kapila, Viṣṇu, Saṅkarṣaṇa, Jina, Buddha and Manu and teaches the different Āgamas (IV. 56-7). The Gītā is quoted on the exceptional person as bearing a spark of the divine effulgence (58-9). Thus the arguments which prove the Vedas as the work of an *Āpta*, prove also the Āgamas to be likewise. If Vedas are to be beginningless, the same may hold good for Āgamas too, and Saṅkarṣaṇa and other authors of Āgamas may be taken, like Kaṭha and others, the seers or revealers of these texts.

The world however knows only four Vedas and the Itihāsas and Purāṇas as deriving sanction from them, but none calls the Pāñcarātra Veda nor calls a Bhāgavata, however holy, a Brahman. The possibility is then considered whether Āgama could not be a Śākhā of Veda, but this would be possible only if the Karman set forth in the Pāñcarātra could be co-ordinated with anything of the same description set forth in other Śākhās. As for general ethical teaching found in the

Āgamas, they are to be seen in all schools and therefore cannot form the basis of integration with ŚRUTI and SMṚTI. Is not the name Veda applied to Āyurveda and Dhanurveda? Could not the name Brāhmaṇa be applied similarly in a general sense (to Bhāgavatas), as well as in a special sense (to the traditional Vedic Brahmins)?

Whether Āgamas are without beginning like Vedas or they are man-made, they should not, out of jealousy, be attacked. Let them be authoritative on a par with any other reasonable utterance. These have been expounded not out of avarice or delusion, nor for duping the people; the tradition followed by the people devoted to them cannot be devoid of ultimate basis; nor have they been useless, for several worthy people have taken to them. Whether the vision of seers or the Śruti is the ultimate basis or not, the hold of the texts of Jina, Kapila, Buddha etc. on the people for generations has to be explained and it cannot be held that all of them have been deluded for ages. If Vaidikas are to deny the continuity of the other traditions or attribute motives to them, the same criticisms, it may be pointed out, have been brought against the Vedas by the Nāstikas and Cārvākas. If the argument of *Mahājana-parigraha* can defend the Vedas, the same can as well defend the Āgamas too; in fact the entire apparatus employed for defending the Vedas could be used for the Āgamas also.

If this is conceded, it may be asked further that there is really no end to such claims, and any text and sect could set themselves up. In answer to this, this is all that could be said: Where a tradition has, to the knowledge of all, flowed down from the past without break, from which the noble ones have not turned away, whose practices are neither shunned by people nor are done secretly in fear, and which by its very look does not appear new, which is not the teaching of the deluded or the motivated, traditions of this type are authoritative, not anything and everything (100-1). Those in which something repelling is taught, promiscuity and indulgence and unclean eating and drinking are seen for them authoritativeness could not be conceded (103).

Having made this peroration, Dhairyaśi asks if he has spoken the heart of everyone present there. They all applaud him for his eloquent words of wisdom. Saṅkarṣaṇa says on their behalf: "Penetrating analysis, eloquence, mastery of Śāstras, freedom from prejudice,—with all these, which school has not been supported by Sāhaṭa and who is there to excel Sāhaṭa?" (104). Others in the gathering acclaim in one voice Saṅkarṣaṇa's tribute to Sāhaṭa.

Supporting what Dhairyarāśi has said, Śaṅkarṣaṇa says to the gathering: "The noble ones should take care to safeguard two things. Each of these diverse traditions follows its own specific path and care should be taken not to mix them up. The gathering says, agreeing with him: "In each, Dharmas of universal application like non-violence are inculcated and these are common to all and no exception could be taken to them by any body. Outside of these, whatever special practices there are, characteristic of each, they should be persued as such by each, within itself." As for the second thing to be taken care of, Śaṅkarṣaṇa says: There are those who take the name of one or the other schools amongst you, indulge in bad practices and bring your own tradition into ridicule; you should give no quarter to such people among your ranks." The congregation agrees and adds: "This cannot be enforced by us, but one in office like Śaṅkarṣaṇa or other officers of the State should see to the enforcement of this." Śaṅkarṣaṇa says that the King has taken up this work, but they too on their part should not be negligent in this matter. They all agree and Śaṅkarṣaṇa gives them all leave with the words: "You may all now go to your respective places and each school may follow its tradition according to its established practice." And turning to Dhairyarāśi, he says that he will now appraise the King of what had taken place there, and then takes leave.

(vi)

The persons figuring in the play

Of those mentioned in the play, three names are definitely historical and identifiable. These are the author, and the contemporary King and Queen, Śaṅkaravarman and Sugandhā Devī. These three are however only mentioned and although they do not actually come on the stage, they are very much in the events of the play.

Among these, we have already spoken of the author Jayanta.

To the King, Śaṅkaravarman, too, we have already devoted some attention. The *RT.* deals with him and his reign in ch. V, śls. 128 ff. According to Kalhaṇa (V. 127-8), there were other aspirants to the throne after the death of Avantivarman and it was by the exertions of the chamberlain named Rāṇavarāha, who later became his minister, Śaṅkaravarman got his father Avantivarman's kingdom. The troubles continued and it was some time before Śaṅkaravarman

vanquished his rivals. Having consolidated his throne, he set out on the conquest of outlying areas and brought under his rule Dārvābhisāra, Gūjara, Trigarta etc. After his victories, he built at a place called Pañcasatra, (the modern Patan) a township in his own name, Śaṅkarapura (V. 156), and there raised two temples Śaṅkaragaurīśa and Sugandheśa after his own and his Queen's names (V. 158), the remains of which could be seen today.¹ After this, Kalhaṇa says, Śaṅkaravarman fell on evil ways, indulged in vices, confiscated the possessions of numerous temples, resumed villages gifted to temples after promising an annual contribution to them and oppressed the villages with forced labour. He was persisting in these activities despite the entreaties of his young son Gopālarvarman. Kalhaṇa goes so far as to say that Śaṅkaravarman became averse to Sanskrit and started talking Apabhraṃśa. On his way back after a retaliatory military expedition, in the region called Urasa (Modern Hazara), he was killed by an arrow shot at him by a Śvapāka (a Caṇḍāla) from a hill top.

His Queen Sugandhā Devī, who is mentioned in the play, is, according to the *RT.* (V. 157), the daughter of Svāmīrāja, King of the northern region. In her name too, Śaṅkaravarman built, as already noted, a Śiva temple. When Śaṅkaravarman died, his son Gopālarvarman was young and Sugandhā Devī ruled as his guardian. Kalhaṇa's picture of the Queen too from this point onwards is unfavourable. He records that she became morally dissolute and was entirely in the hands of a minister. Factions arose in the palace and through evil machinations, young Gopālarvarman, and then his younger brother Saṅkaṭa, died. The Queen herself became full ruler then and with the help of the Ekāṅgas and Tantrins (who were military groups), she carried on the rule for a time. She wanted to place somebody on the throne, but on this question, the Ekāṅgas and Tantrins backed different persons and fell out, with the result that she was first dethroned and sent out and then brought back, and in the fight that ensued was imprisoned and killed (A.D. 914).

As already said, we have a different picture, of King Śaṅkaravarman from the *AD.* Obviously if we are to reconcile the two accounts, we must suppose that our play and the praiseworthy

1. See pp. 149-152, Patan, Sugandheśa and Śaṅkaragaurīśvara temples, pl. LVI, ruins of the latter, in *Ancient Monuments of Kashmir* by Ram Chandra Kak, the India Society, London, 1933.

activities of the King belong to the former part of his rule, ending with his conquests and the founding of Patan and its temples. In his *NM.*, as already noted, Jayanta praises the King as a knower of Dharma, and upholder of Varṇāśrama and one who had suppressed the debased sect of Nīlāmbara. The *AD.* gives the same bright picture of the King. Adopting almost identical terms, the play refers to the same Nīlāmbara sect and makes Saṅkarṣaṇa say that the King will find a remedy for the evil being wrought by that sect (end of Act II). In this context, the *AD.* calls the King '*Varṇāśrama-dharmamaryādācārya*' (p. 44). In beginning of Act III the two Sādhakas speak of the king as a stern ruler who had driven the Nīlāmbaras out. Later in the same Act (p. 52), we are told that Śaṅkaravarman is personally a great Māheśvara but that he is equally considerate towards all Āgamas, that his good qualities were well-known (p. 53, verse 8) and that he is wholly devoted to Dharma. Under his righteous rule, we are told, the good souls have nothing to fear (p. 55). In fact, his tolerance is said to be so much that the Vaidikas complain of his leniency towards the Āgama-followers, Buddhists, Jains etc. (p. 56). His being a devout Śaiva is again mentioned at the end of Act III (p. 72) when he is said to be coming to see the teacher Dharmasīva, and the Vaidika refers to the King in the same terms in the Viṣkambhaka at the opening of Act IV (p. 74). In the beginning of the main Act itself, Saṅkarṣaṇa extols the King as one in whose heart Śiva dwells always, who is an ocean of desirable qualities, who delights to hear of the wise ones, who fulfils the desires of all good men and who is of blessed fame (p. 77). It is here that he is referred to by his name Yaśovarman.

The play shows the King as taking special interest in religious matters and in reforming them by putting down bad practices. In this task, the play tells us that the author Jayanta is helping him as an adviser. The references to this role played by the author have already been cited. After his suppression of the Nīlāmbaras, he is said to continue his special interest in this line and the two Sādhakas of the Śmaśāna, appearing in the beginning of Act III refer to the King's drive against the non-Vedic sects and their fears about their own practices coming next for his adverse attention. From the conversation of the two Sādhakas we learn that the King, evidently on the advice of Jayanta, has made Saṅkarṣaṇa shed his Snātaka-state, marry and take an appointment in the State as the Superintendent of Dharma

the whole kingdom (p. 47). Saṅkarṣaṇa discharges his duties so thoroughly that even the respectable ascetics following traditional ways begin to feel alarmed about a general anti-ascetic action by the State (p. 52). In addition to exercising authority through Saṅkarṣaṇa, personally also the King keeps in touch with the great Śaiva teachers like Dharmasīva to whom, it is said, he is to pay a visit. At the end of the play, Saṅkarṣaṇa tells Sāhaṭa that the outcome of the debate on the Pāñcarātra Āgamas will be communicated to the King.

The Queen Sugandhā is also seen from the play as evincing interest in religious matters. In the beginning of Act III, the two Sādhakas who are afraid that their practices will be imperilled, think of contacting the chief Queen, Sugandhā Devī, through a Yogeśvari (p. 48). It is from the mouth of the Vaidikas in Act IV that we know more specifically that the Queen, unlike the King who is a Māheśvara, is a devotee of Nārāyaṇa, that she is pro-Bhāgavata and that there is also a court-official who is, like her, a friend and supporter of the Sāttvatas (p. 76). When the differences between the followers of the Vedic path and the Bhāgavatas come to a head, she nominates the impartial Nyāya scholar Dhairyaśi to preside over and conduct the discussion on the authoritativeness of the Pāñcarātra.

The names of the Court-official friendly to the Sāttvatas occurs probably in this context in the play but owing to the gap in the two mss., his name is not known.

Another officer of the court whose name we know from this context is Mañjira. He brings the Queen's decree that Dhairyaśi-Sāhaṭa should preside over the discussion. The *RT.* does not know of any Mañjira. Kuntaka mentions a poet named Mañjira as an exemplar of the style in which the qualities of the graceful (Sukumāra) and the ornate (Vicitra) styles are mingled¹, and a poet of this name is known also from a verse in the Subhāṣitāvali (no. 2029). The Mañjira of the *AD.* may well be this poet.

Among the representatives of the different schools who appear as the chief characters, we have Dharmottara the Buddhist, Jinarakṣita the Kṣapaṇaka or Ārhata, Vṛddhāmbhi the Cārvāka, Saṅkarṣaṇa the Mīmāṃsaka, Dharmasīva the Śaiva who is a scholar in Nyāya-Vaiśeṣika, and Bhaṭṭa Sāhaṭa alias Dhairyaśi, Naiyāyika-cum-Śaiva. The Pāñcarātrins or Bhāgavatas or Sāttvatas are presented in a group and no particular spokesman of them is named. The Vaidikas are

1. *Vakrokti-jīvita*, Dev's edn., 1928, p. 71.

represented by two type-characters, a *Ṛtvika* and an *Upādhyāya*. The degraded Śaiva sects are represented by two similar characters but with fanciful names *Kaṅkālaketu* and *Śmaśānabhūti* who appear on the stage and a lady-*sādhikā* *Yogeśvarī* who is just mentioned. As umpire in the debate in the first Act between the Buddhist *Dharmottara* and *Saṅkarṣaṇa*, we have a *Viśvarūpa* who, along with some others, is introduced as a great scholar, i. e. of the orthodox systems. No particular Śāstra is mentioned so far as *Viśvarūpa* is concerned. The *Nilāmbaras* are introduced as a general group. Among the minor characters are a pupil (*Upāsaka*) of the Buddhist *Bhikṣu*, a pupil (*Baṭu*) of *Saṅkarṣaṇa*, a servant (*Ceta*) of the last mentioned, an old *Kṣapaṇaka* and lady *Ārhata* mendicant *Kṣapaṇikā*, a pupil of the *Ārhata* teacher *Jinarakṣita* and *Rajapurūṣas*.

The names of the main scholars among the above-mentioned have a historical air about them. There might have been actual contemporaries of *Jayanta* answering to them, though they might not have actually borne these names. Some of the names appear to be echoes of well-known historical persons. Thus *Dharmottara*, the Śākya-bhikṣu introduced as a *Mahāpaṇḍita* (p. 13) may be an echo of the great Buddhist logician *Dharmottarācārya* whom *Kalhaṇa* mentions (IV. 498) in *Jayāpīḍa*'s reign (c. 800 A.D.) and on whose work *Ānandavarīdhana* of *Avantivarman*'s reign wrote a gloss.¹ Similarly *Viśvarūpa* may be an echo of a historical writer of that name.² The same is the case with *Jinarakṣita*, *Saṅkarṣaṇa*, *Dharmaśīva*³ and *Dhairyarāśi* alias *Sāhaṭa*. *Sāhaṭa*, like certain Kashmiri names ends in 'ṭa' and the suffixes *Śiva* and *Rāśi* are known from literature and epigraphy as common endings of names of *Naiyāyika*-Śaiva ascetics.⁴ *Vṛddhāmbhi* is likely to be an echo of the ancient

1. *Jayanta*'s criticism of *Apoha* in the *Nyāyamañjarī* is based on both *Dharmottara* and *Dharmakīrti*. See *Frauwallner, op. cit.* p. 297.
2. It seems futile to take him as the *Dharmaśāstra* commentator, supposed by some as the *Vedāntin* *Surcvara* in his civil life. (*Ind. Cult. Dr. Bhandarkar* Vol. pp. 48-9). The statement made (p. 48, *Ibid.*) that *Viśvarūpa* is mentioned in our play as a great *Mīmāṃsaka* is wrong. This *Viśvarūpa* is more likely a *Naiyāyika*. See *A. L. Thakur* on *Viśvarūpa, op. cit.*
3. A *Dharmaśivācārya* and nine *anustubhs* from his *Paddhati* (*śaivāgama*) are quoted by *Kemaraja* in his *Śaccandavallī*, Vol. VI., *Kashmir Texts*, 56, pp. 3-9.
4. It is equally baseless to say that the *Āṇ.* mentions *Sāhaṭa* alias *Dhairyarāśi* as *Jayanta*'s guru (*Ind. Cult. Ibid.* p. 49).

school of Arthaśāstra, cited by Kauṭilya as the Āmbhīyas. That there was at this time an active Cārvāka dialectical literature for Jayanta to tackle is borne out by Jayarāśi's *Tattvopaplavasīṃha*¹ and the citations from Purandara and Udbhaṭa in the *Tattvasaṅgraha* and the *Syādvādaratnākara*.²

(vii)

The Different Schools

The play presents chiefly the schools of the Bauddha, the Ārḥata and the Cārvāka; the Mīmāṃsaka and the Nyāya (including the Śaiva); and the Āgama (Pāñcarātra); six in number from which it was first surmised that the play might have been entitled *Ṣaṣmata-nāṭaka*. The main doctrines of these schools and the arguments used by each are well-known and the general drift of these could be seen from the detailed resume of the theme of the play given above. The dialectic material here has much in common with the *NM*. There are also echoes and citations in the play from works of Dharmakīrti and Bhartṛhari. Attention may also be drawn, in respect of the debate on Āgama-prāmāṇya, to the later work of Yāmunācārya called *Āgamaprāmāṇya* where he refers to the Kasmirian tradition (Kāśmīrāmnāya).³

There are three further quotations in the play from the Nyāyabhāṣya (p. 61), the Bhagavadgītā (p. 90) and the Mahābhārata (p. 68). There is a solitary reference to Vedānta in Act II, verse 14,⁴ another single reference to Sāṃkhya (IV. 1), and a similar mention once of Vyākaraṇa (IV. 6). Scholars well-versed in the Sāṃkhya, Vyākaraṇa, Smṛti and Purāṇa are mentioned as present in the vast concourse of Pandits in the debate in the last Act. Of sects of Śaiva and of those among them given to objectionable practices, we have ample information in other sources. The only sect on which we have not much information and whose exact identity we are not able to make out is the Nīlāmbaras who, as we have noted more than once, occur in the *NM* also.

As already noted the last mentioned appear in couples, a male and a female wrapped up together in a large dark garment under whose cover, they indulge in obscene gestures and acts. They sing songs in low

1. GOS. 87.

2. Works and Authors cited in the *Syādvādaratnākara*, *op. cit.*

3. V. Raghavan, Presidential Address to the XXIst AIOC, Srinagar, 1961, p. 2.

4. In *NM* too, the Vedānta is only once or twice to be met with.

language, drink, invoke sage Nīlāmbaranātha,¹ glorify sexual pleasures and criticise all schools of philosophy which deny the world of sense-enjoyment. In the play, they are introduced in the Act dealing with the Jains, but they seem to border, in their tenets, on the Cārvākas. Among early works, Somadeva's *Yasastilakacampū*² (959 A. D.) mentions them and gives us a verse on their philosophy of sense-enjoyments. The *Purātanapralādhasaṅgraha*³ has a story *Nīlapaṭavadhakathā* in which we are told how King Bhoja did away with the males in a set of fifty Nīlāmbara couples and set free the females. The *Setuṭikā* of *Padmanābhamiśra* however mentions the Nīlāmbaras as a sect of Jainas.⁴

(viii)

The ĀD. and the NM.

The intimate relation of the two works of Jayanta, the *NM.* and the *ĀD.* has already been mentioned. Of the two, the *NM.* is the earlier. In the *ĀD.* there is a quotation, with the mention of the name of Jayanta, from the *NM.*, the verse : नानाविधैरागममागंभेदेः (p. 89, IV. 54) and this verse is to be seen in the *NM.*, p. 267 (Viz. SS.) Without such indication of source, there are passages and verses in *ĀD.* common with or close to those in the *NM.* The *ĀD.* verse IV. 42 is found in *NM.* p. 265 ; and *ĀD.* I. 6 is *NM.* p. 404, verse found at the end of the section. To several such common or parallel passages in the two works, attention has been drawn in the footnotes to the Text, at the respective places. A fuller comparison will show more such passages, not noted in the footnotes. E.g. on the Buddhists' advocacy of Kṣaṇikatva on one hand and their collecting money and building large Vihāras on the other, see *ĀD.* p. 10, verse 18 ff, and *NM.* p. 467, verses etc. and on the fact that as for the ultimate Puruṣārtha is concerned, there is no difference among the Āgamas, see *ĀD.* p. 88

1. In view of the promulgator of the sect being mentioned as Muni Nīlāmbaranātha (II. see ms. p. 41, ll. 4 and last) there seems to be no justification to link it with Balarāma who is called Nīāmbara and who drank much.
2. K. M. 70, two volumes Vol. II, p. 252-3 Fn. 2 See V. Raghavan, *Gleanings from Somadevasūri's Y. T. Campū*, J. of the G. Jha Res. Inst. I. IV. p. 474 ; K. K. Handiqui *Y. T. and Indian Culture*, Kolhapur, 1949, pp. 440-1.
3. Singhi Jain Ser. 2. p. 18.
4. दिगम्बरभेदा एव क्षणकश्चेताम्बराहृतनोलाम्बररक्ताम्बरचर्माम्बरबहिम्बरादयः । *Setuṭikā*, Benaras, p. 107.

(IV. 49) and *NM.* p. 267, the sentence: किं चागमानां विरोधोऽपि नातीव विद्यते प्रमाणानां पुरुषार्थे सर्वेषामविवादात् ।

(ix)

The Play

Jayanta is himself aware that he has presented in the *ĀD.* a peculiar play. For the most part, the play is a series of scholarly discussions on the philosophical and religious doctrines of the different schools. But when presenting these debates, Jayanta has shown his poetic gifts in the descriptions of situations and in the drawing up of the portraits of the persons. His descriptive powers and graceful style and diction are seen in the verses and prose passages on the sylvan surroundings of the Buddhist and Jain monastic establishments. He is also able to make characters like the puissant Snātaka-disputant Śaṅkarṣaṇa, the respected Dharmasīva and the saintly Dhairyarāśi stand before us vividly. The whole situation in the world of scholarship and religious life in his time, in the capital, is made by the poet to live before our eyes. When dealing with the characters whom he wants to present in an adverse light, Jayanta brings into play his wit, sarcasm and gift for lampooning. In the opening Viṣkambhaka of Act I, he makes the Śākya Bhikṣu hold forth on the Buddhist doctrines and when the climax is reached and he declares eloquently that everything is momentary, everything is misery and there is no soul or substance, the time signal for the morning meal is sounded and the teacher and pupil hasten to the dining hall. The contrast between the affirmations of monastic discipline on the one hand and the affluence and comforts of the Vihāra on the other are effectively shown (p. 11). The rival Vādins are not, all of them, dealt with in the same stereotyped manner. The Buddhist Dharmottara, referred to as a Mahāpandita, is delineated in a manner which preserves his dignity but in the case of the Ārḥata, Jinarakṣita, in Act II, the rather low estimation in which Jayanta holds him is well brought out, first by the introductory *Prahasana* in his penance-grove and then by his cowardly slipping away from the debate under some pretext. The Nilāmbaras coming in pairs covered in a single cloth, and their song, the night, crematorium and the Sādhakas, the haughty swaggering Cārvāka, all these give a real variety to the dramatis personae. Some real drama is achieved by Jayanta in the early part of Act II, though

in the manner of the *Prahasana*. The whole love-scene of the young Kṣapaṇaka and the lady mendicant and mischief of the Ceta Saṅkarṣaṇa in the feminine guise is very effectively done. If Jayanta could go down to such burlesque, he can also soar up to sublime heights. The exalted spirit of tolerance that he works up through Dhairyaśi in the last Act uplifts the whole work so to say. catholicity of outlook runs all through the play. Personally Saṅkarṣaṇa seems to be a worshipper of Nārāyaṇa, as is evident in the last Act, as he is coming to the congregation, troubled over the opposition between the path of the Vedas and that of the Bhāgavata Āgamas, and going into the Vishnu temple and praying there for light and guidance (IV. pp. 76-78). But he is fair and impartial towards all Āgamas, *Sarvāgama-prāmāṇya-vādin* (p. 76), and at the same time a Vaidika. As a scholar and the King's *Dharmādhikārin*, he is only anxious that evil practices, opposed to the Vedic traditions, should be put down. As to the divine author of the Āgamas, He is one, whether the text glorify Śiva or Viṣṇu or any other deity or ideal; for, in truth, it is the one God who is known by diverse names. With the old image of the several rivers falling into the same sea, coming down from the Upaniṣad and used by Kālidāsa¹ and Puṣpadanta², Jayanta says through the venerable Dhairyaśi :

नानाविधैरागममार्गभेदैरादिश्यमाना बहवोऽभ्युपायाः ।

एकत्र ते श्रेयसि संपतन्ति सिन्धौ प्रवाहा इव जाह्नवीयाः ॥

Jayanta adds another telling illustration also of the mansion to which there are many approaches and door-ways :

प्रवेष्टुकामा बहवः पुमांसः पुरे यथैकत्र महागृहे वा ।

द्वारान्तरेणापि विशन्ति केचित् तथोत्तमे घाति मुमुक्षवोऽपि ॥

In the enunciation of the goal of salvation, the different Āgamas have no difference :

1. Raghuvamśa X. 26

2. Mahimnas-stava: 7

बहुधाप्यागमैर्मिताः पन्थानः सिद्धिहेतवः ।

त्वय्येव निपतन्त्योषा जाह्नवीया इवाण्वि ॥

त्रयो सार्वत्र्य योगः पशुपतिमतं वैष्णवमिति

प्रभिन्ने प्रस्थाने परमदमदः पथ्यमिति च ।

रुचीनां वैचित्र्याहजुक्तिलनानापयजुषां

नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ॥

परमं पुरुषार्थं प्रति न चागमानां विरोधिता काचित् ।
आदिश्यते हि सर्वैः कैवल्यं तुल्यमेव फलम् ॥

The one supreme being, out of compassion for all beings, takes out of his own free will, different forms and preaches different teachings, but whether it is called Śiva, Paśupati, Kapila, Viṣṇu or Saṅkarṣaṇa or Jina or Buddha, it is a difference only in name but not in the reality.

एकोऽप्यसौ सकलसत्त्वहिताय काय-

मिच्छाविनिर्मितमनेकमुपादधानः ।

नानागमानुपदिशन् विविधा बिभति

तास्ताः समस्तभुवनप्रथिताः समाख्याः ॥

एकः शिवः पशुपतिः कपिलोऽयं विष्णुः

संकर्षणो जिनमुनिः सुगतो मनुर्वा ।

संज्ञाः परं पृथगिमास्तनवोऽपि काम-

मव्याकृते तु परमात्मनि नास्ति भेदः ॥

—a message which has been voiced forth in this country from the times of the R̥gveda and whose value is not any the less to-day for this country or indeed for the world.

V. Raghavan

॥ आगमडम्बरं नाटकम् ॥

॥ प्रथमोऽङ्कः ॥

तद्व्रत्न वः क्रमविनश्यदनाद्यविद्य-

मुद्योततां^१ स्फुरदमन्दनवाभिन्दम् । काव्य लिखे,

संवित्परेऽर्धतरणोन्मुख एव यत्र विज्ञावदा

शाम्यन्ति कान्तविषयान्तरभोगवाञ्छाः ॥१॥

॥ नान्यन्ते सूत्रधारः ॥

अहो, अदो^२ नटत्वं नाम जघन्यः कोऽपि सतताभ्यस्तसूतकट-
कपटव्यापारडम्बरः^३ कुटुम्बभरणोपायः ।

हरो विष्णुर्ब्रह्मा मुनिरवनिपः पामरपशु-

विटो भीरुः शूरः प्रमुदितमतिदुःखित इति । जल्लेखे,

स्पृशन् सर्वाकारान् विहरति जनो निस्त्रपतया मृप्राप्त

नटो वस्तुस्थित्या जठरभरणे शिल्पशरणः ॥२॥

तद् वरमिमं कुशिल्पमल्पफलमलघुक्लेशमतित्रपाकरमुपसंहृत्य
कचिदाश्रमे^४ किमपि गुरुकुलमुपासीनः सकलदुःखोपरमं परमं पुरुषार्थ-
मभिगन्तुं यतिष्ये ।

॥ विमृश्य ॥

तत् केमं कृपणकं कृपापात्रप्रायं कुटुम्बभरमर्पयित्वा गम्यताम् ?

॥ अप्रतोऽवलोक्य ॥

भवतु, अमुष्य तावदाशयं विज्ञास्ये ।

१ द्योततां क, ख । २ अहो क । ३ स्तमुत्तरं क, स्तमुत्तरं (?) ख ।

४ कवदा क, कदा ख । ५ क्षेमं क, ख ।

॥ प्रविशन् पारिपार्श्वकः । सूत्रधारमवलोक्य ॥

किमयमद्य निर्वेदपरिष्ठानवदन इव दृश्यते ? पृच्छाम्येनम् ।

॥ उपसृत्य ॥

भाव, किमिदं विषण्णवदनमास्यते ? ननु कचन विनिर्युक्तो
वृत्तिकारशिष्यैः ?

॥ सूत्र ॥

॥ पूर्वोक्तं यतिष्य इत्यन्तं पठति ॥

॥ पारि ॥

अलमस्थाने निर्वेदेन । को नु खलु देवेषु मनुष्येषु तिर्यक्षु
कपटचर्यामुत्तीर्य 'परमार्थे पर्यवसितः ? सर्व एवायं ब्रह्मादिस्ति
पर्यन्तो जन्तुग्रामः संसारमाययैव परिवर्तते । भवतः किमिति
जातम् ?

^{उपमा} मायाविडम्ब्यमानस्य विश्वस्य जगतो यथा ।
^{पुनरुक्तं न ५१॥४८} व्यवहारो न सत्यार्थस्तथास्माकं भविष्यति ॥३॥

॥ सूत्र ॥

मारिष, यथाह भवान् । किं त्वयमीदृशोऽप्यशक्यनिर्वाहोऽस्म
कीन्ते व्यवहारः ।

॥ पारि ॥

भाव, कथमिव ?

॥ सूत्र ॥

मारिष, भरतमुनिनोपदिष्टे दशरूपकप्रयोगे किल कृतश्रमा व
अथ चात्रभवतः शैशव एव व्याकरणविवरणकरणाद् वृत्ति
इति प्रथितापरनाम्नो भट्टजयन्तस्य शिष्यपरिपदाहमाज्ञप्तो य

१ 'ये पर्यवसित' इत्यादिः 'जातम् । मा' इत्यन्तो भावः खपुस्तकाद् अष्ट

२ 'इत्ये क, ख । ३ भगवान् क, ख ।

अस्मद्गुरोः कृतिरभिनवमागमहम्वरं नाम किमपि रूपकं प्रयोक्तव्य-
मिति । तदिदमलौकिकमशास्त्रीयमप्रयुक्तपूर्वं कथं प्रयुज्महे ? तदस्याः
'कृत्तिकाया उपेक्षणमेव श्रेयः ।

॥ पारि ॥

भाव, मैवम् । अनतिक्रमणीयशासनाः खल्वत्रभवन्तो वृत्ति-
कारस्य शिष्याः । यत् पुनरशास्त्रीयमिति शङ्कसे, तत्र कः प्रयोक्तु-
रपराधः ?

^{हृत्पुनःप्राप्त} क्राव्यं करोति स कुर्विर्भरतोपदेश-

मुल्लङ्घ्य तस्य च तथा प्रथयन्ति शिष्याः ।

सामाजिकास्तव त एव भवान् प्रयुङ्क्तां

पार्श्वस्थितः परिवदिष्यति किं जनोऽन्यः ॥४॥

॥ सूत्र ॥

कृतं जनापवादेन ।

॥ पारि ॥

तत् किं राजभयनाशङ्कसे ?

॥ सूत्र । सस्मितम् ॥

तदपि नास्ति ।

॥ पारि ॥

तत् किं विलम्बसे ? ननु नियुज्यन्तां तासु तासु सौगताहतादि-
भूमिकासु कुशीलवाः ।

॥ सूत्र ॥

मारिष, न शक्नोम्येव दुर्वहमिदमुद्वोढुमिन्द्रजालमायाप्रायं
नटवृत्तम् ।

१ 'वित्तिकायाः क, ख । २ मैवम् क, ख । ३ प्रयुक्तं क, ख । ४ इति आरभ्य
सूत्रं मारिष इति वचनावधि लुप्तम् क ।

अशास्त्रकं वास्तु तदन्वितं वा
काव्यं, जनः कुप्यतु रज्यतां वा ।
अहं तु निर्विण्णमनाः स्ववृत्ति-
मुत्सृज्यतीर्थानिचिनोमि तावत् ॥५॥

भवान् पुनः कृपणकमस्मत्कुटुम्बकं वा संवाहयतु, मामेव
गच्छतु । मया त्विदानीमेवास्मिन् महति विहारे वीतरागाभि-
परिगृहीते नातिदूरे निर्वाणमार्गदेशिनि तच्चबुभुक्षुना प्रवेष्टव्यम्

॥ इति निष्क्रान्तौ ॥

॥ प्रस्तावना ॥

॥ ततः प्रविशत्यासनस्थो रक्तपटसंवीतः शाक्यभिश्चरुपासकश्चाग्रतः ॥

॥ भिक्षुः । सर्वैराग्यम् ॥

अनादौ संसारे स्थितमिदमहा मूढमनसां दुःखं ॥
जनित्वा जन्तूनां मरणमथ मृत्वापि जननम् ।
इयं सा दुःखानां सरणिरिति संचिन्त्य कृतिभि-
निधातव्यं चेतो जननमरणोच्छेदिनि पदे ॥६॥

॥ उपा ॥

भो भदंत, किं खु एदं जणमरणववहारवाहिरं ठाणं ? केण वा
उवाएण एदं पावीयदि ?

॥ भिक्षुः ॥

धीमन्, यदि शुश्रूषुरसि, दिह चतुर्गार्यसत्यपरिज्ञाने यत्नमाधेहि ।

॥ उपा ॥

भो भदंत, किं उण ते चत्वारि अय्यसत्ता ?

॥ भिक्षुः ॥

धीमन्, दुःखं १ समुदयो निरोधो मार्ग इति चत्वार्यायंसत्ताणि ।

॥ उपा ॥

भो भदंत, इत्थियमेत्तेण [ण] मे पवोहो उप्पण्णो । सवित्थरेण
उवदिसदु भवं ।

॥ भिक्षुः ॥

आयुप्पन्न, बोध्यसे—

स्वसंवेद्यं तावत् सुखविमदृशं दुःखमखिलं

यतस्तम्योद्भूतिः स तु समुदयो मोहमहिमा ।

निरोधो निर्वाणं सकलपणितापव्युपरम
उपायस्तत्प्राप्तौ कुशलमतिभिर्मार्ग उदितः ॥७॥

[उपा]

भो भदंत, केणदाणि उवाएण अप्पा णं दीहरपबन्धपउत्तं मोत्तूण
दुत्तरं दुःखगहनं णिव्वाणे शिवसदि ?

॥ भिक्षुः ॥

साधो, न साधु बुध्यसे । न खन्वात्मा नाम करिचत्, यो
दुःखसङ्कटमुत्तीयं निर्वाणमधिगच्छति । ननु,

संसारकारागारस्य दारुणायासकारिणः ।

अयमेव दृढः स्तम्भो यः स्थिरात्मग्रहो नृणाम् ॥८॥

तथा हि,

अयमहमिति पश्यतो हि जन्तो-

भवति ममेदमिति ध्रुवं प्रतीतिः ।

अहमिति च ममेति चावगच्छन्

न हि विजहाति जडाशयः कुतप्साम् ॥९॥

अविप्रलुप्ततृष्णस्य दूरे वैराग्यभावना ।

अनभ्यस्ते च वैराग्ये संसारतरणं कुतः ॥१०॥

॥ उपा ॥

भो भदंत, जदा दाव नत्थि एवेव कोऽवि अप्पा, को दाणि
संसारदुःखमणुभवदि ? को वा एदं उत्तरिअ निव्वाणागारए
पडिवज्जदि ?

॥ भिक्षुः । सम्मितम् ॥

वन्त, निरोधो निर्वाणमपवर्गः समामिरिति नित्येऽपि सन्त्यात्मनि

१ गृहो क, ख । २ विजहति क, ख । ३ गायए क, ख ।

सुतरामषटमानम् । न हि नित्यस्य निरोध उपपद्यते । तस्माद्
विज्ञानमात्रमेवेदं हर्षविषादाद्यनेकरूपरूपितमनादिप्रबन्धप्रवृत्तविचित्र-
वासनानुसारसमासादितवितताकारभेदममुना नैरात्म्यादिभावनामार्गेण
व्यपनीतविविधोपाधिपटलोपहितनानाकारकालुष्यममलसंविन्मात्रनिष्ठ-
मुपतिष्ठतां वा सन्तानात्मना सन्ततिरेव वा विच्छिद्यतामित्ययमेव
निर्वाणमार्गो नेदीयान्

॥ उपा ॥

भो भदंत, यदि नत्थि थिरो अप्पा, परलोए कस्य कम्मभोओ ?
इहिं पि कस्य सुमरणनिबन्धना होन्ति ववहारा ?

॥ भिक्षुः ॥

कुशलं बोध्यसे ।

अर्थक्रियासाधनतां च नित्याः

क्रमाक्रमाभ्यामुपयान्ति भावाः ।

नार्थक्रियां काश्चिदसाधयन्तो

भवन्ति चैते परमार्थसन्तः ॥११॥

एवं हि वदन्ति नीतिविदः,

यदेवार्थक्रियाकारि तदेव परमार्थसत् ॥१२॥

इति । अपि च,

नायं कुम्भो नश्वरात्मान्यथा वा

होतीति नाशं मुद्गरादेरुपैति ।

१ निष्ठमपतिष्ठता क, ख । २ नित्या क । ३ क्रमाक्र क, ख । ४ मत्तः
क, मत्तः ख । ५ इः न्यायमञ्जरी, बोधिसूत्र, श्यमाने पृः १६ : सत्त्वं
तावदर्थक्रियाकारित्वमुच्यते । यथायमर्थक्रियानमर्थं तत् तदेव परमार्थसदिति ।

✓ द्यव्यो वा स्यादक्षमो वा स हेतुः

कल्पेऽप्यस्यानागमाद् वा न नश्येत् ॥१३॥

तेनात्मलाभमनन्तरमेव भावा

नश्यन्ति भान्ति तु तथा समसन्ततित्वात् ।

सन्तानवृत्तिमवलम्ब्य च कर्तृभोक्तृ-

स्मृत्यादिकार्यवटनादि न दुःसमर्थम् ॥१४॥

॥ उपा ॥

अदि सद्यलो खणभंगुरे भावमर्थो, नत्थि य्येव एदस्स विइए
खणे अवन्थिदी । ता कहे एसो विण्णारणेण विमईकादुं पारिअदि
अत्थो गु विण्णारणेण मह अनुवादेण पकासिज्जते । विण्णार
वा जिणितो विण्णा गिअंतणे, आआरं वा अप्पत्ते तेण विमईकरियदि
अएणहा च पक्खं खणभाइणो दुल्लहं ।

॥ भिक्षुः ॥

आयुष्मन्, यदि स्फुटं पृच्छामि तदर्थोऽपि नाम न कश्चित्
विज्ञानस्य या विषयभावमुपयाति । ज्ञानमेवेदं नीलपीताम्बराकृत
खचितमवभर्षति । कुतः,

✓ आकारद्वितयाश्रितं न युगपज्ज्ञानार्थगोर्वेदनं

लोकेऽर्थश्च जडः प्रकाशवपुषा ज्ञानेन चेद् गृह्यते ।

स्यादादौ ग्रहणं प्रदीपवदनाकारं मनो गृह्यते

ज्ञानं तेन तदेव भाति विविधाकारं कुतोऽर्थोऽपरः ॥१५॥

तस्मान् सर्वं शून्यं सर्वं क्षणिकं निरात्मकं सर्वम् ।

सर्वं दुःखमितीन्धं ध्यायन्नर्वाणमाप्नोति ॥१६॥

१ दृक्षमा क. दृक्षमो ख । २ मयसं क. ख । ३ मर्या क. य । ४ अनुवा
पकासिज्जते क. ख । ५ खचितं क. ख । ६ प्रकामं क. ख

॥ नेपथ्ये गण्डिकाध्वनिः

॥ उपा । श्रुत्वा ॥

भो भदंत, एसो गु सअलभिकखुसंवमं पिसुणो गण्डि-
सदो समुच्छलिओ । ता एत्थमव पमाणं ।

॥ भिक्षुः ॥

यद्येवम्, तद् यथा वेला नातिक्रामति चरामः ।

॥ उत्थाय परिक्रम्य दिशोऽवलम्ब्य

एष खलु मृणालतन्तुधवल्यज्ञोपवीतः स्यामवत्स्थलो
वेणुयष्टिहस्तः कोऽपि ब्राह्मणयुवा इतोऽभि- तद् यावदेप न
वेलाविघ्नमुत्पादयेत्, तावद् यथाप्राप्तमनुति-

॥ उपा ॥

भो भदंत, को वि अ कालो एदस्स वम्ह इह द्विदस्स
वट्ठदि । जस्सि य्येव खणे इमस्सि रुक्खमूले उवविट्ठो तस्सि
य्येव खणे एसा इह पविट्ठो भदंतेण ण लक्खि लदाजालंतरि-
देण एदिणा मअलो य्येव आयएणदो भदंत उवएसो ।

॥ भिक्षुः ॥

यद्येवं ततः किं तथाविधेनैव वयमिदानीं चिन्त्यामः ?

॥ इति सहोपासकेन निष्क्रान्तः

[विष्कम्भकः]

॥ ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टः स्नातको

॥ स्नात ॥

✓ स्वाध्यायः पठितो यथाविधि परामृष्टानि

मीमांसापि निरूपितेति विहितं कर्म चेतम् ✓

१ रुक्ख क. ख । २ आयसिदो क. ख ।

✓ निन्याधृतकुतर्कभूमगिरां यावत् तु वेदद्विपां
न्यकारो^१ न कृतः कृतार्थ इव मे तावन्न विद्याश्रमः ॥१७॥
अग्रचायैते^२ वेदविप्लवकृतां कुबुद्धयः शौद्धोदनिशिष्यकाः
तदेनानेव स्तेनानिव तावन्निगृहीतमः ✓

॥ परिक्रामति ॥

॥ वटुः ॥

अय्य, उवणीदं मए एदं एहाणोवअग्रणं । एहादुं परिक्रामं
अय्यो ।

॥ स्नात ॥

किं चातः ?

॥ वटुः ॥

स सु अणुऊलं उवचिद्धदि । विहारगामि सु एस मग्गजणो
सअलो संचरदि ।

॥ स्नात ॥

नन्वत्र विहारे भिक्षूनवलोक्य ततः स्नास्यामः ।

॥ वटुः ॥

जं अय्यो आणवेदि ।

॥ उभौ परिक्रामतः ॥

॥ स्नात । अग्रतोऽवलोक्य ॥

अहो विहारस्य रामणीयकम् । इह हि,

✓ प्रासादाः शशिरश्मिशुभ्रहिमवच्छृङ्गप्रतिस्पथिनः

स्निग्धान्याप्रवणानि शाद्वलचिता हृद्या लतामण्डपाः ।

उन्मीलद्विसकन्ददन्तुशरद्वयोमानुकारोदकाः

पद्मिन्यो विहरन्मरोरुद्वजोरक्ताङ्गभृङ्गाङ्गनाः ॥१८॥

१ स्थितारो क, ख । २ अग्र्या क । ३ मज्जजणो क, ख ।

॥ पद्मिनीं निर्वर्त्य ॥

✓ अधःशालिर्ध्वस्थितविततमूलैः कमलिनी-

जलं धत्ते लक्ष्मीं पुलिनतरुपण्डैः प्रतिमितैः ।

इहान्तर्दृश्यन्ते विटपविनिविष्टाः क्षितिरुहां

विहङ्गाः खादन्तः फलशकलमुत्तानवदनाः ॥१९॥

॥ वटुः ॥

अय्य, पेक्ख एआणं मउअपवणंदोलिअविचित्तधयवडमण्डिअ-
मेरुगण्डिआनिव्विसेसपासादवमंतरविणिवेसिदाणं कणअमइआणं
पज्जरंतनिरंतरपहाविट्थारगं सुंदरवण्णआभरणभूसिआणं बुद्धपडिमाणं
चंदणवणसारघुसिणमअसाहि विलेक्खणकुसु[म]धूवोपहारसामिद्धी । अहो
अच्छरिअं ।

॥ स्नात । निर्वर्त्य ॥

न खलु तपस्विजनमठिकास्थानमिदम् । राजोद्यानमेतत् । कष्टं
भोः कष्टम् ।

✓ विटपथिकलुण्ठ्यमानैर्वन्द्ये पथि जातगहनदिङ्मोहैः ।

अस्थाने क्षिप्यन्ते, विविधानि धनानि धनवद्भिः ॥२०॥

✓ किलाप्रमाणेऽप्यस्मिन्नागमे विषयमुखपराङ्मुखमनसां समाधि-
भावनाभ्याससक्तानां यथावथाकल्पितप्राणवृत्तीनां किमेवंविधैरनुप-
शान्तजनोचितैर्भोगसाधनविभवैः ? ✓

॥ वटुः ॥

अय्य, पेक्ख पेक्ख । एदस्मि धवलद्वरमिहरे सुरहिउसुमधूवगन्ध-
पव्भारणिअमभरिददमदिमासुहे एदे वंदआ भोअणोस्सुहा व्य दीसंति ।

१ निर्वर्णयन् ख, २ निरंतरपहाविस्वयम् क, ख । ३ अत्र अग्र्यापातः संभाव्यते ।

४ वंदअ क, ख ।

॥ स्नात ॥

साधु लक्षितम् । तत् कदाचिदावां दृष्ट्वा स्वव्यापारयन्त्रणामनु
भवेयुरेते भिक्षवः । तदिहैव लतामण्डपे तावदेभिरनुपलक्ष्यमाणौ क्वा
पश्याव एषां व्यवहारम् ।

॥ तथा कुरुतः ॥

॥ स्नात । सकौतुकमवलोक्य ॥

अये, केनचिदपि भिक्षुणा सङ्गभोजने दुःखेनापि स्नातम् ?

॥ वदुः ॥

चिद्धदु एहाणं । अंवरपरिवत्तनमेत्तं पि ण कदं ।

॥ स्नात । निपुणं निर्वर्ण्य ॥

आचमनकल्पोऽप्येषां शूद्रनिविशेषः । कथं चत्वारो वर्णा वर्ण
सङ्करा अपि वा सर्व एवैकस्यां पंक्तौ भुज्जते ? अहो रम्यस्माश्रमव्रतम्

॥ वदुः ॥

अय्य, ण उत्तिअ एयेव एदं । पेक्ख एदाण पणिविर्मताण भक्ख
दाणोऽमुहाण थोरथणमंडलाण दासीण विविहविब्भमा कडक्खा
भिक्षुवुवयणेषु णिपडंता । एदं च किं पि णिम्मलकलसणिक्खित्तं
पाणायमुवर्णीदं ।

॥ स्नात ॥

प्रकरमशब्दानिहूतमन्यव्यपदेशमत्र मधुपानम् ।

मांसाशनं च कोटित्रयरहितमहो तपःकृच्छ्रम् ॥ २२ ॥

॥ वदुः ॥

अय्य, पेक्ख पेक्ख । एमो भिक्षुः,

तिमित्रो वि पिअइ ण तहा, जीहाइ भमंतकुवलयं पाणं ।

दिङ्गीइ जहा दामीण विअसिअलोअणं वअणं ॥ २२ ॥

॥ स्नात ॥

भवतु, दृष्टो वातरागाणामाश्रमसमाचारः ।

॥ वदुः ॥

उज्जाणेषु शिवासो सुलहं पाणं च सुलहमणं पि ।

ण य किं पि शियमदुक्खं धरणो वंदत्तणं लहइ ॥ २३ ॥

॥ स्नात ॥

अलमिदानीं परिहासेन । एष स महापण्डितः प्रसिद्धो धर्मो-
त्तरनामा भिक्षुः कृताहारः प्रासादादवतीर्य तगेरधश्छायायां शाद्वल-
भुवमध्यास्ते^१ । तदुपमर्षाव एनम् ।

॥ ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टो भिक्षुरुपायकश्च ॥

॥ भिक्षुः ॥

आयुष्मन्, अपि गृहीतं तद् भवता हृदये दयानिधेर्भगवतो
वाधिसत्त्वस्योपदेशजातम् ?

॥ उपा ॥

पुणो वि भदंतो अणुग्गहं करिस्सदि ।

॥ भिक्षुः । अग्रतोऽवलोक्य ॥

अयमसावद्यापि ब्राह्मणयुवा स्थित एव । विवचो[र]^३ इवास्य
मुखं पश्यामि ।

॥ स्नात । उपमृत्य ॥

भिक्षो, कुशालिनो भवन्तः ? कच्चिदविष्णुमुपपद्यते तं इयमा-
श्रमचर्या ?

॥ भिक्षुः ॥

स्वागतम् । अनुपहतेयं शास्त्रलभूमिः । उपविश्वताम् ।

॥ स्नात । उपविश्य ॥

किं पुनरस्योपदिष्टमाचार्येण यत्रैवं ग्रहणं पृच्छयते ?

॥ भिक्षुः । उपासकमुद्दिश्य ॥

बृहियदेप पृच्छति ।

॥ स्नात । [स्वगतम्] ॥

केयमवज्ञा' उपासक ब्रूहीति ?

[प्रकाशम्]

वटो, 'शृणुष्व यमयमाचष्टे ।

॥ भिक्षुः ॥

ब्राह्मण, शृण्वस्मादिति ननु वक्तुं युक्तम् ।

॥ स्नात ॥

✓ भा रक्तपट, न खल्वाख्यातोपयोग' इत्यस्य विषय एवंविश्वः
प्रलापाः । हन्त ! 'नटस्य शृणोनीत्ययमेवात्र न्यायो युक्तः ✓

॥ भिक्षुः । [स्वगतम्] ॥

अहो मौख्यं द्विजन्मनो यस्य त्रिभुवनैकगुरोः परमकारुणिकस्य
भगवतो बुद्धस्य प्रलापः ।

॥ स्नात । उपासकमुद्दिश्य ॥

त्वमपि कथय तावत् किमनेन पाठितोऽसि' ।

॥ उपा ॥

मां चत्वारि मे अयमच्चाइ गुरुणा उवदिद्धाइ । दुस्खं समुदयो
गिरोहो मग्गोत्ति ।

१ 'मवज्ञा क, ख । २ शृणु स्वयं क, ख । ३ द्रः शृणोनीत्ययमेवात्र १।४।२९
४ द्रः महानाथम् १।४।२९ ५ पाठितो क, ख ।

॥ स्नात । समितम् ॥

इदं तत् परमकारुणिकशामनम् ? अयं स न प्रलापो यत्र नैरा-
त्म्यदर्शनं श्रेयोमार्ग इति गीयते ?

॥ भिक्षुः ॥

द्विजाने, अग्नीषोमीयादिपशुविशसनं श्रेयःसाधनं साध्विति तद्-
दृष्टिभावनाकलुषितान्तःकरणानां भवद्विधानां प्रलाप एवायमाभाति
परमार्थोपदेशः ।

॥ स्नात ॥

✓ कथमयं दुराचारः शाक्यो वेदवाक्येष्वपि विवदते । किं कुर्मः ?
कस्याग्रतो 'ब्रूमः ? पतितसङ्गसंवाध एवायं विहारो वर्तते । ✓

॥ दिशोऽवलोक्य । सहर्षम् ॥

अहो वतामी विहारोद्यानदर्शनदोहदिनोऽतिवहवः पुण्यैरत्रभवन्तो
विश्वरूपप्रभृतयो महाविद्वांसः प्राश्निका उपस्थिताः । भवतु, लक्ष्यो-
ऽवसरः पापानां निग्रहस्य ।

॥ ततः प्रविशन्ति यथाविभवं प्राश्निकाः ॥

[प्राश्निकाः]

एष स्नातकसंकर्षणः, एष च भिक्षुधर्मोत्तरो विवदमानाविव
वदनलक्ष्म्यैव' लक्ष्यते । हन्त, पश्यामस्तावत् ।

॥ गोष्ठौ परिक्रामन्ति ॥

॥ भिक्षुः ॥

स्वागतमार्याः, इहोपविश्यताम् ।

॥ इति शास्त्रलभूमिं निर्दिशति ॥

१ ब्रवीमः क, ख । २ प्रविशन्ति क, ख । ३ वदनलक्ष्म्यैव क, ख । वद[ह]न-
लक्ष्यो ? ।

॥ प्रार्थिकाः । उपविश्य ॥

किमिह प्रस्तुतम् ?

॥ इति भिक्षुं पृच्छन्ति ॥

॥ भिक्षुः ॥

अमुष्य यज्ञोपवीतिनां बोधिसत्त्वोपदेशः प्रलाप इवाभाति ।

॥ स्नात ॥

अयमहमेव च भिक्षुः परीक्षकाः कृतधियो भवन्तः ।

इति सारामारविचारे कुतोऽन्य एवंविधोऽवसरः ॥२४॥

॥ प्रार्थन ॥

✓ न्याय्यं चेदमिधीयते परिमितं सिद्धान्तर्वाजं वचां

हेयं चेच्छलजातिनिग्रहपदप्रायं कथाडम्बरम् ।

न द्वेषो हृदि वाचि नो परुषता न भ्रूविभेदो मुखे

साधूनां यदि वाद एष तदिमे सर्वत्र सभ्या वयम् ॥२५॥

॥ भिक्षुस्नातः ॥

एवमेतद् यथार्याः समादिशन्ति ।

॥ प्रार्थिकाः ॥

तन् कोऽत्रभवताः प्रथमपक्षवादी ?

॥ स्नात ॥

कृत एव भिक्षुणा पूर्वपक्षोपन्यास उपामकं प्रबोधयता ।

॥ भिक्षुः । स्नातकमुद्दिश्य ॥

अपि श्रुतं तद्भवता ?

॥ स्नात ॥

श्रुतम् ।

१ पृच्छति क, ख । २ विचार क, ख । ३ नवेदो क. नवेदो ?
४ सत्वा क, ख; मज्ज ?

प्रथमोऽङ्कः

॥ भिक्षुः ॥

यद्येवम्, तदनुभाष्यताम् ।

॥ स्नात ॥

वाढम् । संक्षेपत एवानुभाष्यते तावत् ।

✓ दुःखं तस्य निमित्तं तदुपरमस्तदुपपत्तये मार्गः ।
नैरात्म्यदर्शनाख्यस्तत्सिद्धिः क्षणिकतासिद्धेः ॥२६॥

तत् क्षणिकत्वं सत्त्वान्नाशं प्रति कारणानपेक्षत्वात् ।

स्मृत्यादिव्यवहारः सन्ताने हेतुफलभावात् ॥२७॥

क्षणिकोऽपि न बाह्योऽर्थः कश्चित् संवित्तिविषयतां याति ।

आकारनिचयखचितं चकास्ति विज्ञानमेवेदम् ॥२८॥

तस्मात् सर्वं शून्यं सर्वं क्षणिकं निरात्मकं सर्वम् ।

सर्वं दुःखमितीत्यं ध्यायन्निर्वाणमाप्नोति ॥२९॥

॥ भिक्षुमुद्दिश्य ॥

अपि भवत्वेवम् ?

॥ भिक्षुः । सावज्ञम् ॥

आं भवति संचितम् ।

॥ स्नात ॥

तदत्रेदानीं श्रूयताम् ।

॥ प्रार्थिकाः ॥

अवाहिताः स्मः ।

॥ स्नात ॥

अयं यथोक्तः जगन्मङ्गमिदो

सत्यां भवेदप्यपवर्गमार्गः ।

१ सिद्धिः क, ख ।

विचार्यमाणास्तु न नेपुणेन

स्पृशन्ति भावाः क्षणभङ्गत्वम् ॥३०॥

॥ भिक्षुः ॥

कुतः ?

॥ स्नात ॥

हेत्वभावादेव ।

॥ भिक्षुः ॥

ननुक्तो^१ हेतुः सत्त्वादिति ।

॥ स्नात ॥

सत्त्वाख्यं यदवादि मानमलसद्दृष्टान्तवन्द्यात्मनः^२

संवन्धग्रहणं न शक्यमृजुना मार्गेण धूमाग्नवत् ।

नित्येभ्यः क्रमयोगपद्यविरहाद् व्यावर्तमानं पुन-

स्तत् तत्त्वं निदधीत भङ्गिषु पदं गत्यन्तरासंभवात् ॥३१॥

॥ भिक्षुः ॥

यद्येवं ततः^३ किम् ? व्यतिरेकमुखेनापि व्याप्तिग्रहो व्याप्ति-

एव ।

॥ स्नात ॥

नित्येभ्य इव तेनैव व्यापकासंभवेन ते ।

क्षणिकेभ्योऽपि भावेभ्यः सत्त्वं व्यावर्ततेतराम्^४ ॥३२॥

पर्य,

उत्पाद्य काञ्चिदपि यद्ययमारभेत

भावः क्रियां क्षणिकतां न तथा सतीयात् ।

१ न मुक्तो क, ख ।

२ वन्द्य = बोद्धः ।

३ किमा क, ख ।

४ व्यावर्ततेतराम् क, ख ।

तस्यात्मलाभसमनन्तरमेव मृत्यु-

क्राडीकृतस्य करुणावसरः कुतोऽन्यः ॥३३॥

॥ भिक्षुः ॥

क्षणभङ्गिषु भावेषु नन्वियानेव कार्यकारणभावः । इदं प्रतीत्येदं
प्रतीयत इति प्रतीत्यसमुत्पादमात्रम्^१ ।

॥ स्नात ॥

अस्त्यन्यदपि वक्तव्यम्, तदास्ताम् । इदं तु ब्रूमः । अस्मिन्
मते कारणत्वमेव न तात्त्विकम्, भावानां विशेष उपादानकारण-
त्वात्^२ ।

तत्र स्वकर्मफलभोगसमर्थनादि-

ज्ञानेषु हेतुफलभावकृतं समग्रम् ।

हीयेत हेतुफलभावकृतस्तु^३ कोऽपि

ज्ञानान्तरेषु परसन्ततिजेषु तुल्यः ॥३४॥

॥ भिक्षुः । अधोमुखो भूमिमालिखति ॥

॥ स्नात ॥

कार्यकारणभावे वा सिद्धेऽपि परमार्थतः ।

ज्ञानान्यत्वानपायात् का स्वकर्मफलभोक्त्रता ॥३५॥

अपि च, क्षणिका भावाः सत्त्वादिति^४ साध्यविपर्य[य]साधनाद्
वरुद्धोऽयं हेतुः ।

॥ भिक्षुः ॥

कथमिव ?

१ इः न्यायमञ्जरी [विजयनगरप्र] पृ० ४५६ । २ इः तत्रैव पृ० ४५५ ।

३ °भावफलवस्तु क, ख । ४ °दिभि क, ख ।

॥ स्नात ॥

✓ उक्तं क्षणिकानां नार्थक्रियाकारित्वमिति स्थास्तु वस्तु । भावाः
सहकारिसन्निधानेन क्रमेण युगपद् वा 'निर्वर्तयितुमुत्सहन्त एवेत्यर्थः'
क्रियाकारित्वमिति तत्स्थैर्यसिद्धिः ✓

॥ भिक्षुः । तूष्णीमास्ते ॥

॥ स्नात ॥

✓ आत्महानिश्च भावानां हेत्वधीनात्मलाभवत् ।
अन्वयव्यतिरेकौ हि सदृशावुभयोरपि ॥३६॥ •

॥ भिक्षुः ॥

नन्वन्यथासिद्धौ^१ विनाशहेतावन्वयव्यतिरेकौ, तस्य विसभाग-
सन्ततिनिमित्तत्वात् । उत्पत्तिहेतावन्वयव्यतिरेकौ कार्यान्तराभावात्
तथा भवितुमर्हतः ।

॥ स्नात । सस्मितम् ॥

किमिच्छया द्वेपेण वा ? कार्यान्तराभावोऽपि केषाञ्चिन्मते
दुर्भणः, अभिव्यक्त्यादेः संभवात् ।

॥ भिक्षुः ॥

नोत्पत्तिहेतून् विरहय्य दृष्ट-

मुत्पद्यमानं कचिदेव कार्यम् ।

॥ स्नात ॥

विनाशहेतून् विरहय्य दृष्टं

किं वा विनश्यत् कचिदेव कार्यम् ॥३७॥

॥ भिक्षुः ॥

ननु 'विनाशहेत्वसन्निधानान्मन्वन्तरेष्वपि' कश्चिन्न विनश्यद्

१ निवर्तं क, ख । २ नन्वन्यथा क, ख । ३ हेतुसन्नि क, ख ।
४ 'मन्वन्तरे' क, ख ।

घट इति निर्यासो भवेत् ✓

॥ स्नात ॥

कटं भोः कटम् । नित्यत्वे घटस्य सति समाप्ता लोकयात्रा ।
उत्सन्नाः प्रजाः । उपस्थितो जगतां घट एव नित्यमृत्युः ।

✓ यस्य हि नास्ति विनाशकारण-

माकाशादेरिव भवत्वसौ नित्यः ।

किं जातम् ?

न च नास्ति विनाशकारण-

माकाशादेरिव भवत्वसौ नित्यः ॥३८॥

किं जातम् ? न च नास्ति विनाशकारणम्, अवयविनामवयवविभागा-
देरवर्यंभावित्वात्^१ । अपि च रे मूढ, भवत्पक्षेऽपि घटक्षणसन्तति-
रनुच्छिन्ना तथैव किं न दृश्यते ? आगतं चेदस्यां वि[स]भाग-
सन्ततिकारणम्, हन्त तर्हि विनाशकारणमपि मत्पक्षे तथैवागमि-
ष्यतीति स समानः पन्थाः । तदयमीदृशः क्षणभङ्ग पक्षः । ✓

॥ भिक्षुः सलज्जमास्ते ॥

॥ उपा ॥

अरे रे दुडुवम्हण, कहां भदंतं अधिक्खवसि ?

॥ वटुः ॥

अरे रे वण्णसंकरा, उवज्झाअस्स एवं वाहरसि ?

॥ उपा ॥

कस्स एसो उवज्झाओ ? णवरं एस उट्टमुहस्स ।

॥ वटुः सक्कोधमुत्तिष्ठन्नुपासकमुग्गे चपेटां पातयितुमिच्छति ॥

॥ स्नातकभिक्षुप्राशिनकाः ॥

अलमलमत चापलेन^३ ।

१ 'गादिरव' क, ख ।

२ उट्टवम् क, ख ।

३ 'चापलेति' क, ख ।

॥ इति निवारयन्ति ॥

॥ स्नात ॥

अपि च स्थैर्यग्राहिण्या स एवायमिति प्रत्यभिज्ञया^१ बाधितो-
ऽयं हेतुः । तिष्ठतु वा प्रत्यभिज्ञा । यदिदमनिमेषदृष्टेरनुवृत्तिसत्ताक-
पदार्थग्राहि प्रत्यक्षं तदपि बाधकमेव । तस्मिंश्च तादृशि प्रत्यक्षे सति
यत् केचिदविचक्षणाः क्षणग्राहि प्रत्यक्षमाचक्षते तदपि प्रतिक्षिप्तमेव,
क्षणस्य दीर्घकालानुपपत्तेः, इह च तथा ग्रहणात् ।

॥ प्रारिनकाः ॥

कृतं विस्तरेण ।

आकण्ठितः कर्णसुखप्रदोऽयं

त्वद्वर्णितः स्नातक, नीतिमार्गः ।

तेन व्युदस्तः क्षणभङ्गवादा

विज्ञानवादे त्वभिधत्स्व किञ्चित् ॥३६॥

॥ स्नात ॥

✓ भिक्षो, श्रूयताम् ।

✓ ब्राह्मग्राहकयोर्द्वयोर्ग्वगतिर्मा भूम्ननु द्योततां

ज्ञानान्मा स किमान्मनः प्रकटयत्याकारमन्यस्य वा ।

नाहं नीलमिति प्रतीतिरिदमित्येषा तु संगच्छते

विच्छेदावगतिः परत्र तदयं ग्राह्योऽस्ति बाह्यो ध्रुवम् ॥३७॥

॥ भिक्षुः ॥

यद्यन्ति किं न संवेद्यते ?

॥ स्नात ॥

क एवाह न संवेद्यत इति ? ननु संवेद्यत एव नीलमिदमिति ।

॥ भिक्षुः ॥

साधो, ज्ञानावभासोऽयम्, ज्ञानस्य प्रकाशात्मकत्वात् । नार्थ-
स्यावभासोऽयम्, तस्य जडात्मकत्वात् । उभयावभासश्च नास्तीति
त्वयाप्युक्तम् ।

॥ स्नात ॥

✓ ज्ञानमपि प्रकाशमानमन्यप्रकाशात्मकमेव प्रकाशते, नात्मप्र-
काशात्मकम् । प्रकाशप्रकाशो ह्यसौ प्रकाशो न प्रकाशप्रकाश एव ।
अयमेव हि प्रकार उद्द्योतानाम् । तदुक्तम्,

त्रयः प्रकाशाः स्वपरप्रकाशाः^१ ।

इति । न तु तदानीं तच्चतो ज्ञानं प्रकाशते । नीलाद्याकारो हि
प्रकाशते । न तु^२ ज्ञानं नीलाद्याकारम्, अन्वयव्यतिरेकाभ्यां तस्य
गोत्वादिवद्^३ बोधरूपत्वावधारणादिति ।

॥ भिक्षुः तूष्णीमधोमुखो महीमालिखति ॥

॥ स्नात ॥

भो अत्रभवन्तः प्रारिनकाः, कथयत कतरः पक्षो विराजते ?

॥ प्रारिन ॥

किमस्मान् पृच्छसि ? भिक्षुणैव मौनमवलम्बमानेन समर्थितो
भवत्पक्षः ।

॥ स्नात ॥

तद् वयमिदानीं स्नानाय गच्छामः । अनुज्ञातुमर्हथ । भवद्भि-
रपि दृष्टं प्रेक्षणकम् । इदानीं यथाभिमतमनुष्ठीयताम् ।

॥ भिक्षुमुद्दिश्य ॥

यद्येप परल काय भिन्नो भवतां श्रमः^१ ।

स्थीयतां कृतमेतेन तद्विपर्ययकारिणा ॥४१॥

अथ के रकुचीकूर्चडम्बरालम्बनाशया ।

जीविकार्थः प्रयत्नोऽयं तद् यथेष्टं विधीयताम् ॥४२॥

॥ इति निष्क्रान्ताः सर्वे ॥

॥ प्रथमोऽङ्कः

॥ द्वितीयोऽङ्कः ॥

॥ ततः प्रविशति चेटः ॥

[चेटः]

एष पिवीयदि शीयला शुला

एष अ दाशीड^२ शमं लमीयदि ।

शुलहं च एष मंशभोयणं

विशुंचते बम्हणवाशए^३ इदो ॥१॥^४

ता किं कलीयदि ? एषिथ एयेव वणिअभएके पलिहलिअ
प्पणा गव्वदाशाण गदी । अएणं पि तारिशं भएके आविक्खदियसु
ए खजाद ए पिजादि । जाउ^५, अज आणत्ते भएकेण हगे-अले
कज्जलआ, गच्छ पेवख खवणअवशदीए किं जिणरक्खिदभिकखू
अरिथ एव ति । एषे अ जाणामि कहिं सा खवणअवशदी ।

॥ परिक्रम्य वीथीमवलोकयन् सवितराम् ॥

एशु विस्तीए लुंचिदभोमकिंशालुविशलशवलिदा^६ एदे पंशुकणा
लक्खीयंति । ता एशु एयेव लुक्खगहणे खवणअवशदीए होदव्वं ।

॥ कतिचिन् पदानि गत्वाऽप्रतो विलोक्य सहर्षम् ॥

इअ एयेव सा^७ खवणअवशदी, जदो एशु निलंतले लदापंजलं-
धयाले^८ लुक्खमूले कुविदं^९ खवणिअं पशादेंतो एषो खवणए दीशदि ।

॥ क्षणं निरूप्य ॥

अदिकोवणा खु एसा दुट्ठा खवणिआ या चलणपडिदं पि
एदं खवणअयुआणं पलिहलिअ दूलं गदा । एषो वि तवशशी
पलुशवयणे खवणए दीशदि ।

१ प्रेमः क, ख । २ कोभस्तर्चाकूर्चं क, ख, द्रः पणिहृतकपटकोरकुचीकूर्चाकृताः-
हृष्यचरिते [निर्णयमानरसं ० पृ० ३९] तथा वृत्ति ब्युत्पन्न कोरकुची विहाय-
पादताडितके प्रस्तावनायाम् ।

१ शमो क, ख । २ दाशीड क, ख । ३ जाद क, ख । ४ शवलदा क, ख ।
५ शं ? ६ धयाले क, ख । ७ कुविदं क, ख । ८ अघि क, ख ।

॥ ततः प्रविशति पिच्छिकाइस्तः क्षपणकः । साश्रम ॥

हृदी, परलोए दुगमाण पठमं खवणअत्तणं मए गहिअं । खलि-
दस्स तन्थ इण्हं दिट्ठादिट्ठा खु मे णट्ठा । जदो एसा वि दुट्ठा तावसी
चलणपडिदस्स वि मे ण पसीददि ।

॥ अत्तिणी प्रमुज्य ॥

अइ दुट्ठा बंधइ गच्छ तुवं । किं तुए वि सरिसं कां वि णवणिअं
ण पाविस्सं ।

॥ चेटः । विचिन्त१ ।

जाव' एशे खवणए मं ण पेक्खदि, ताव हगे खवणिआवेशे^१
कदुअ एदं खवणअं उवहशिर्शं ।

॥ आत्मानं निरूप्य ॥

लंवकणो खु हगे । ण आण[णे] शमरशुलोमा मे उब्भि-
एणा । ण य खवणिआणं वेणिबंधो शीशे शंभावीयदि । ता शुअलो
मे खवणिआवेशे ।

॥ तथा करोति । निरूप्य ॥

पिच्छिआमेत्तशुएणे संपअं मे खवणिआलूए वट्ठदि ।

॥ अग्रतोऽवलोक्य सदर्पम् ॥

'शाहु, खवणिआए शंभालिदपलिच्चइअं पिच्छिअं गेण्हअ
उवशप्पिर्शं' ।

॥ तथा कृत्वा ॥

अज्ज पणमामि । पलिशंतमिह संपदं^२ । ता आचक्खशु मं
अजो कहिं भट्ठके जिणरक्खिदभिक्खु वट्ठदि ।

१ जाद क, ख । २ वेरां क, ख । ३ शाण क, ख । ४ उब्भिन् क, ख ।
५ संपदं क, ख ।

॥ क्षपणकः साश्रममात्मगतम् ॥

ण एम अत्तपरंमुहोव मे दइवो लक्खियदि । अएणा खु एसा
तरुणखवणिआ उवणदा ।

॥ प्रकाशम् ॥

अइ बालतवस्सिणि^१ किं तुज्झ जिणरक्खिदभिक्खुणा ? परि-
स्संता खु दीसदि । ता इह य्येव णिज्जणे सिसिरलदागहणे उवविसिअ
वीस[म] मुहुत्तअं ।

॥ चेटः ॥

कुदो मे णिच्चदुःखिदाए मंदभग्गाए वीशामो ?

॥ क्षप । सस्नेहम् ॥

किं इमस्सि बालभावे वि ते दुक्खकारणं ?

॥ चेटः । निःश्वस्य ॥

अज्ज, चिट्ठु एशे मह दुट्ठुत्तंते । जिणरक्खिदभिक्खुपउत्ति
मे आचक्खदु भवं ।

॥ क्षप ॥

बालिए, एसो खु जिणरक्खिदभिक्खु अन्नमंतरे अत्तसिस्साण
मज्जे वक्खाणअं करंतो णिअग्गोहरुक्खमूले चिट्ठदि । तुवं पुण
खणं उवविसिअ वएणेहि दाव अत्तणो णिव्वेअकारणं ।

॥ चेटः । उपविश्य निःश्वस्य ॥

अज्ज किं एशे शंशालहद[१]ए लजाणिहाणे वएणीअदि ?

॥ क्षपणकः । अत्तिणी चेटम्योत्पुंसयन् ॥

बालिए वएणेहि । हिअअणिव्विसेसो खु एसो जणो बालिआए ।

॥ चेटः ॥

बालकुमालिकय्येव पव्वजिदमिह मंदभाइणी ।

१ ०तरम्मिणि क, ख । २ उट्ठुत्तंते क, ख । ३ मस्ते क, ख । ४ एशु क, ख ।

॥ क्षप ॥

तदो' उग ?

॥ चेट ॥

तदो ईशीशि उविमज्जंतविरलजुव्वगलववणाए अगिच्छतीए
य्येव मे असिक्खिदमअगलसाए केण वि तरुणस्ववणाएण शील-
खंडणा कदा ।

॥ क्षप । सहर्षमात्मगतम् ॥

अमअणई य्येव मे उवणदा ।

॥ प्रकाशम् ॥

वाल्लिए ईग्गि य्येव संसारोद्धिदि । तदो उग ?

॥ चेट ॥

अज्ज, तदो कालंतए सणिअं सणिअं मुणिअमअगलसं मं
पलिहल्लिअ शेषवणए अणमिं डड्ढमुट्ठीए वुड्ढस्ववणिआए पणंते ।

॥ क्षप ॥

तेण हि समुदादो शीओ । पंगुलअंधणाअं करेम्ह ।

॥ इति चेटं कण्ठे गृहीत्वा बलाच्चुम्बति ॥

॥ चेटः कृतकलजमधोमुखमारगे ॥

॥ क्षप ॥

वाल्लिए, किं मं ग पेक्खसि ?

॥ चेटः ॥

कटं णु पेक्खिअम् ? तए वि मं पलिहल्लिअ अणमो गंतव्वं ॥

॥ क्षप ॥

वाल्लिए, मा एवं भण । दामवत्तिणिअं ते कलविम्वं ।

॥ चेटस्य वक्षसि हस्तं निक्षिप्य ॥

किं अज्जवि ने थगाआ ण उविमणा ?

॥ चेटः सलज्जम् ॥

किं हदाशा कलिशं ?

॥ क्षप । नाभिमूले चेटस्य हस्तं निवेश्य पुरुषलक्षणमभ्योपलक्ष्य

'सविलज्जं सकोपं च ॥

हद्वी ! हदाश, दढं तए खलीकदो म्हि ।

॥ प्रहर्तुमिच्छति ॥

॥ चेटः ॥

अले ले तापशकामुआ, जदि किं पि आचक्खशि, ता जिण-
रक्खिदभिव्वुणो पुक्कलविशं ।

॥ क्षप । क्षणं विमृश्य चेटस्य पादयोः पतित्वा ॥

ण तए एसो परिहासो कम्म वि पमासिदव्वो ।

॥ चेटः ॥

किं मे उक्कोचअं ?

॥ क्षप । 'पिच्छिकामूलादुद्धृत्य किमपि ददाति ॥

॥ चेटः ॥

कदे पलिहाशे । पाविदे कशेवणए । अधिगया भिक्खुणो
पउत्ती । ता शांपदं गदुअ मण्डके विण्णवेमि ।

॥ परिक्रम्याप्तोऽवलोक्य ॥

अज्ज, दिट्ठिया वड्डामि । आगदा दे हिअअवल्लहा ।

॥ ततः प्रविशति यथार्थक्षपणिका । क्षपणिकावेशं

चेटं निरीक्ष्य मेष्मकोपम् ॥

अइ दुट्ठतावमि, एदं पाक्कअं पिच्छिअं गेण्हिअ कट्ठिं गम्मिअदि ?

१ सविलक्ष्यं क, ख, । २ पुक्कलं क, ख, । ३ उक्को क, ख, । ४ पिठिका
क, । ५ णिकाः क, ख, ।

॥ चेटः ॥

अद्ये गेएह एदं पिंछिअं । हगे उण अणिच्छति य्येव
एदरिंश लदागहणे एदिणा खवणएण खलीकदा । ए मे दोशो ।

॥ इति^१ निष्क्रान्तः ॥

॥ क्षपणिका क्षपणकनिकटमुपसृत्य ॥

अरे दुड्डकामुअ तावसीलंपट, पिंछिआ मे विमुपरिदत्ति जाव
पडिणिवडिअ आगदम्हि ताव एदस्सि अंतरे खणमेत्तएण य्येव^२
एदस्सि लदागहणे [खवणिआ आ]लिगिदा । ता संपदं अणुहवसु
अत्तणो अविणअस्स फेलं ।

॥ इति पिच्छिकादण्डेन प्रहरति ॥

॥ क्षप ॥

मा एवं^३ संभावेदु भोदी । चेडओ खु एसो इत्थिआवेसं कदुअ
मं उवहसिदुं आगदो । तेण हदासेण कोविदा भोदी जं सच्चं । कोसं
ने पिवाभि ।

॥ इति क्षपणिकायाः पादयोः पतति ॥

॥ क्षपणिका ॥

कुदो दे मुहे सच्चं, जस्स एसो उवसमो ?

॥ क्षप ॥

अएणं वि मेडुअं दुड्डचेडओ एसो करादि । ता एदु भोदी
अएणदो गच्छम्ह ।

॥ समंभ्रमम् ॥

एसो खु वम् गो को वि इदो आगच्छतो दीसदि । ता तुवरदु भोदी ।

॥ निष्क्रान्तो ॥

[प्रवेशकः]

॥ ततः प्रविशति स्नातको बटुरच ॥

॥ स्नात ॥

कृता तावद् गोष्ठी^१ सपदि निपुणम्मन्यमनसां

मदोष्माणं तेषामरुणवसनानां शमयितुम् ।

इदानीमिच्छामः कृपणमतिभिः क्रीडितुमिमे

कृपापात्रप्रायैरपि हि सह नग्नक्षपणकैः ॥ २ ॥

॥ बटु ॥

अज्जस्स सा कीडा । ताण उण तवस्सीण सच्चस्सणासो ।

॥ स्नात । सस्मितम् ॥

यथाह भवान्, गावः पुत्रदारा गृहं क्षेत्रं कृषिवणिज्ये सर्वमेपां
विनश्यति । किं हि दिगम्बराणां भिक्षाभुजां वृक्षमूलवासिनां
सर्वस्वम् ?^१

॥ बटुः ॥

एणं भणेमि । परलोयस्स कदे दारुणं दुक्खपण्णारं ते तवस्सिणो
अणुहवन्ति । ता अज्जस्स सरस्सईपवाहे शिवडन्ति । तस्सि आगम-
स्सएणिफ्लो^२ य्येव एदाणं सो पआसो ।

॥ स्नात ॥

अहो कारुणिको भवान् । भवतु, भवदतुरोधान्मृदु तेषु प्रभव-
िष्यामः । तदेहि । प्राप्ता वयमेपामाश्रमपदम् । प्रविशामस्मावत् ।

॥ परिक्रामतः । स्नात । अप्रतोऽवलोक्य ॥

अयं स न्याग्रोधतरुच्छायायामनेकशिष्यगणोपास्यमानः किमपि
व्याचक्षाण इव जिनरक्षितभिक्षुगम्ने ।

॥ ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टः नृपणकभिर्भुः

[सशिष्यः] ॥

॥ भिक्षुः । आत्मगतम् ॥

अहो दुर्गतिक्रमः संसारचक्रपरिवृत्तिक्रमः ।

निषिद्धं यत्नेनाप्यनुसरति तानेव विषया-

३१

न तेषां वैषम्यं^१ विमृशति विपाके बहुविधम् ।

न विद्वः किं कुर्मो विशति न शिवे वर्त्मनि मनो

न शाम्यत्येवैषा निरवधिरविद्या भगवती ॥ ३ ॥

॥ विचिन्त्य ॥

तथापि यथाशक्ति तपास्वनो दिवानिशमनुशास्या एवामी
भिक्षवः ।

॥ प्रकाशम् ॥

भो भिक्षवा,

पहरइ कयंतवाहो^२, विसमा संसारवाउगपासा^३ ।

३२

कह तरउ जीअहरिणो पज्जलियं दुक्खवरणमिणं ॥ ४ ॥

अहवा,

जिनचरणमुमग्गं गगयनिमग्गमुदुपुग्गवलाणं^४ ।

कुविदोऽपि किं करिस्सदि, अमरणसुरो हयकयंतो ॥ ५ ॥

ता संपदं,

भाइज्जदि जिणवयणं तवणियमेहिं खविज्जइ सरीरम् ।

इत्थियमेत्तं गिएहह, उवएमरहस्ससव्वस्सं ॥ ६ ॥

॥ शिष्याः ॥

जं भट्टके आणवेदि ।

॥ स्नात । उपसृत्य सविनयम् ॥

अपि कुशलिनः शिष्यपरिपदा सह भवन्तः ?

॥ भिक्षुः सवितर्कं स्वगतम् ॥

अयमसौ स्नातकः संकर्षणः सौगतानभिभूय साम्प्रतमस्मान्^१
परिवुभूषुरिहागतः । तदपसरणमेवात्र श्रेयः । दुर्विपहमस्य पौरुषम् ।
अपूर्वैषा वक्तृशक्तिः प्रज्ञा च ।

॥ प्रकाशम् ॥

स्वागतमार्थस्य । इत उपविश्यताम् । कुशलम् ।

॥ स्नात ॥

किमत्र प्रस्तुतम् ?

॥ भिक्षुः ॥

किमत्र संसारगहने प्रस्तूयते ? यदि संतरणोपायः कोऽपि
प्राप्यते ।

॥ स्नात ॥

ननु गृहीत एवात्रभवद्भिरुपायः । तथा हि,

न हिंसा^२ नासत्यं^३ न गृहवनवासव्यसनिता

न शक्तिर्व्यापारे कचिदपि भवानन्तर फले ।

तपश्चेदं तीव्रं व्रतनियमसंवाधमनघं

ग्रहीतव्या कान्या सरणिरिह संसारतरणे ॥ ७ ॥

॥ भिक्षुः ॥

अनुकूलालापपेशलैव^४ भवादृशां निर्मिता प्रजापतिना रसना ।

॥ स्नात ॥

भिक्षो, तथाप्युच्यतां कः प्रदेशो व्याख्यातुमुपक्रान्त इति ।

॥ भिक्षुः ॥

महदत्र कौतुकम् ? आर्हतानामनेकान्तवाद एव गृहकृत्यम् ।
एव चेह प्रस्तुतः ।

॥ स्नात ॥

भिक्षो, 'यदुच्यते,

✓ एको भावः सर्वभावस्वभावः

सर्वे भावा एकभावस्वभावाः ।

एको भावस्तत्त्वतो येन दृष्टः

सर्वे भावास्तत्त्वतस्तेन दृष्टाः ॥८॥

इति, तत्रेदमिह भवन्तं पृच्छामः,

एको भावश्चेत् सर्वभावस्वभावो

लोकः कार्यार्थी कुत्र कं वा 'नियुक्ताम् ।

स्वे स्वे कार्ये चेदस्ति भावव्यवस्था

नैको भावः स्यात् सर्वभावस्वभावः ॥९॥

रूपं यद्यपि भावानां तुल्यं किमपि दृश्यते

तथाप्यनन्यगाम्येपामस्ति प्रातिम्विकं वपुः ॥१०॥

एवं त्वन्विष्यमाणेऽस्मिन् पदार्थनियमे जनः ।

न दृष्टार्थेन दृष्टार्थामारभेत कश्चित् क्रियाम् ॥११॥

॥ भिक्षुः संज्ञया शिष्यं निर्दिशति ॥

१ यमुच्यते क, ख । २ व्याख्यातकतात्पर्येणोक्त्या १-१-१; तत्त्वोपलब्धिः
पृ: ७९ व्याख्यादमज्जया पृ: ४; प्रपञ्चसारटीकायां पृ: ६४ ३ नियुक्तम्
क, ख ४ प्रति क, ख । ५ नियमो क, ख ।

॥ शिष्यः साकृतम् ॥

भष्टका, भिक्षुखा विण्णवंति 'चिलायदि भष्टके । ता सपदं
अम्हे पत्थुदकज्जवेला अदिकमदि ति ।

॥ भिक्षुः स्नातकं प्रति ॥

आर्य 'भिक्षुकार्यमवसीदति । तद् भवन्तः प्रमाणम् ।

॥ स्नात ॥

भिक्षो, यथामतमनुग्रीयताम् ।

॥ भिक्षुः शिष्यानुद्दिश्य ॥

अरे रे तुरिदतुरिदं गडुअ भिक्षूणं भण, जहा अप्पमत्ता खणं
तत्थ द्येव विलंघ । एस आगदो भिह [त्ति] १ ।

॥ निष्क्रान्तः सशिष्यो भिक्षुः ॥

॥ स्नात ॥

वटो, दृष्टमत्रभवतो दिगम्बरस्य वैदग्ध्यम् ।

॥ वटुः ॥

अय्य, को तुज्झ वादसमरे संमुहो द्वाहुं सक्कुणोदि ? ता इमिना
'ववएसपलायणेण रक्खिदो रे[ण] अप्पा ।

॥ स्नात ॥

किमस्माभिरस्य लघुडैः प्रहर्तव्यम् ? वस्तु ज्ञातव्यम् । तच्च
ज्ञातमेवास्माभिः । 'तत् त्वदनुरोधादेव नात्र 'कार्कर्येण व्यवहृतम् ।

॥ वटुः ॥

मउओ वि हडइ हिअअं वादब्भिडिआण अय्यवाहारो ।

मीणाण थलगयाण ए भावो सिसिरे विस्तरस्स १ ॥१२॥

१ चिलायदि क, ख । २ भिक्षुः क, क, ख । ३ इतिगद्दः संस्कृतमयोऽभ्यर्ण-
मेवोपलभ्यते क, ख । ४ अस्य भवतां क, ख । ५ धवएसं क, ख । ६ त्व
ख . ७ कार्का क, ख । ८ यो भावो सिसिरे वि तरस्सि (?)

विज्ञावता
की द्वाति

॥ स्नात ॥

बटो, तत् क्केदानीं गम्यताम् ?

॥ बटुः ॥

एषं एहादुं ए कीस गम्मीयदि ?

॥ स्नात । सस्मितम् ॥

किं बुभुक्षितो वर्तसे ?

॥ ऊर्ध्वमवलोक्य ॥

कः खल्वधुनैव स्नानस्य कालः ? तद् वरमिहैवार्हतवसतिवन-
गहने मुहुर्विहरामः ।

॥ बटुः ॥

एवं करीयदु ।

॥ उत्थाय परिक्रामतः ॥

॥ स्नात । अप्रतोऽवलोक्य सविस्मयम् ॥

अहो रम्यः प्रशमसमुचितोऽयमुद्देशः । तथा हि,

घनस्निग्धच्छायं वनमिदमिमाः शाद्वलभुवः

पयस्चेदं पुष्पोन्करसुरभयो वायव इमे

मृगाणामत्रामी विहरणविलासा बहुविधाः

खगानां चानेकस्वरविसरभिन्ना विस्तृतयः ॥१३॥

॥ विचिन्त्य ॥

इहारेण्ये पुरये यदि भवति वेदान्तनिरतो

निवृत्ताशीरात्मा नियमितमनोवृत्तिनिवहः ।

दिनैरल्पैरेव व्यपगतभवाध्वश्रमजवं

ध्रुवं नित्यानन्दं किमपि परमं धाम लभते ॥१४॥

नेपथ्ये ॥

वेयंता दुत्तरंता तइकहियकहा वित्थरा संकुलत्था

काव्यलिङ्ग, अय्येहिं तत्थ चिंतीयदि गहणगदी अत्थि एत्थित्ति अप्पा ।

दूरे चिद्धंतु ते मे परिहरिदुमिदं घोरसंसारदुक्खं

संक्खित्तं णिम्मलत्थं जिणमुणिभणिदं आगमं आहरम्हा ॥१५॥

॥ बटुः ॥

अय्य, एसो खु कासायवसणो तावसो ईरिसं किं पि मंतंतो
तुरिदतुरिदं परिक्कामदि ।

॥ ततः प्रविशति तापसः । वेयंता इति

[पुनः] पठन् परिक्रामति ॥

॥ बटुः ॥

अज्जवि जिणसासणे य्येव एयाण अहिणिवेसो ?

॥ स्नात ॥

बटो, तिष्ठत्वेतत् । किमनेन ? अन्यदेवैनं पृच्छामः ।

॥ तापसमुद्दिश्य ॥

भोः तपोधन, केदमाकुलाकुलमिव गम्यते भवता ?

॥ ताप ॥

बद्धणो खु तुवं । ता किमत्तणो भुक्खावेअणं ए आणासि ?

॥ स्नात ॥

किं भवान् भोक्तुं प्रस्थितः ?

॥ ताप ॥

अथ ई ।

॥ स्नात ॥

क उद्देशो गन्तव्यः ?

॥ ताप ॥

णं इह स्येव जिणगक्खिदभिकम्भुतवोवणे अज्ज महाभोअणं
वडुदि ।

॥ स्नात ॥

महाभोजने को हेतुः ?

॥ ताप ॥

केण वि भयवदो जिणगुरुणो सासनगदेण ठक्कुरेण अज्ज
तहिं महोभोअणं 'उववादिद । जन्थ पव्वइयसहम्माइं संघडिदाइं ।
ताण अ सत्तूण गमीओ, तेत्तलघडिआ, कंचिअकुम्भीओ, गुडकूडया,
तेत्तपकाणं भक्खाण पव्वया उवणीआ ।

॥ स्नात ॥

भोः तपोधन, अथात्र मध्ये दधिनीमृतादिनाम न किञ्चिद्
गृह्णामि ?

॥ ताप ॥

अट्ठ, तुम्हाण वम्हाणण एदे ममाआरा । अम्ह उण तवोहणा
पाणिमंभवं किं पि ग असणे ग पाणे ग वसणे ग मअणे ग
आमणे ग अण्णन्थ कत्थ वि सरीरोवअरणे विणिवेसेम्ह । णं मम
स्येव इमे रुक्खविदलणिम्मिदे उवाणहिण किं ग पेक्खमि ? ता भोदु
इमिणा कटाविन्थरेण । भोअणसमओ मे अदिकमदि ।

॥ स्नात ॥

ममाप्यादेशय पन्थानम् । वयमपि तपोधनविभूतिं पश्यामः ।

उववादिदं क. ख । २ तेलपक्षणे क, ख । ३ समाप्ये क, ख ।

॥ ताप ॥

एवं करीयदु । एवं करीयदु । ता एदु भवं ।

॥ सर्वे परिक्रामन्ति ॥

॥ स्नात ॥

भोः तपोधन, जिनशामनं प्रतिपन्नो भवान् कथं काषायवासाः ?
अपि सुगत एव जिनो भवताम् ।

॥ ताप । सस्मितम् ॥

अम्हाणं अ सुगदो भअवं जिणगुरु । किं च जिणगुरु 'सुगदो
होदि । अहोभदा आरहदा, भावअम्हो(?) आरहदा, के वि दियंवरा,
के वि रुक्खविदलमेत्तवसणा, के वि रत्तवासा, के वि सेयवडा । पेक्ख
दाव इदो इमे निदयलुंचणपसंगलक्खिज्जंतलोममूलविअलंतपविरल-
तणुअसोणिअकणा दियंवरा । इदो खु इमे वत्तुलवस्सरचच्चिज्जंतकोमल-
वक्कलंचला चोरवसणा । इदो खु इमे 'तक्खणपक्कन्दुउद्धरिअसराव-
सरिसवणवसणा अ वल्लआरिणो तवाहणा । ता अहोपुण्णभाअणो
सो ठक्कुरो जस्स इमे अज्ज अणुग्गहं करिस्संति ।

॥ स्नात । सस्मितमात्मगतम् ॥

अथैयभाजनमुच्यते, नानर्थकारीति ।

न चिन्तयति दान्तनं न तुरगं न कौश्वयकं

न वर्म न कग्गहं न कटकाङ्गमुट्टादि वा ।

इह क्षपितविचस्रमवलुप्तसंवाविधिं

विधास्यति नगाधिपो ध्रुवमिमं विभूतिच्युतम् ॥ १६ ॥

१ सुग(ग, दो क, ख ।

भावजाम्ह = भावज्याः ?

३ वडा क, ख

४ पेक्ख क, पेक्ख ख ५ कान्ति क, ख ।

॥ प्रकाशम् ॥

अहो तपोवनस्य प्रशान्तरमणीयता !

शममयमिव दृश्यते जग-

नियममयी च कास्ति मेदिनी ।

इह खलु भवपाशपङ्क्तयो

विशकलिता इव भान्ति देहिनाम् ॥ १७ ॥

॥ बटुः ॥

दिङ्गा दिश्वरा चीरवसणा कासायवासा से अवडा । ता संपदं
इदो इमे गीलंवला दीसंतु ।

॥ स्नात । अपतोऽवलोक्य सविस्मयम् ॥

अहो वतापूर्वमिदं तपः । एकनीलवसनावृताविमौ स्त्रीपुंसौ
किमप्यतिपेशलं गायन्तौ सह विहरतः ।

॥ निपुणं निर्वर्ण्य ॥

कथम् ? अनेकमंगयान्येतानि दृश्यन्ते । भवतु, अतिविप्लुता
पृथिवी । उत्सन्ना त्रयी ।

॥ तारममुद्दिश्य ॥

भोः तपोवन, विदितोऽयं तव नवः कोऽपि तपसां प्रकारः ?

॥ ताप ॥

अहं एदं ग आणामि को एमो चउ[र]णियममग्गो ।

एदं सु तक्केमि, इधं महाभोग्गणकिंवांति सुखिअ भोग्गणमेत्त-
लालसा के वि एदं पस्सिममंति । ता भोदुं पद्दसां वुत्तनेण ।
समाणचरिआणं एवेव मज्झं वच्चांमि ।१ तपोवनस्य क. ख ० पेशलगा० क. ख ३ अन्येतानि य. च ४ आणामि क. ख
५ इव क. ख ६ भोषु क. ख

॥ इति निष्क्रान्तः ॥

॥ ततः प्रविशत एकनीलपटव्रातौ गायन्तौ स्त्रीपुंसौ ।

विभवानुसारेण वा बहूनि तथाविधानि मिथुनानि गायन्ति ॥

[हेला-] जयइ मुणी गीलंवरणाहो ।

जेण समिउ भवसंवरणाहो ॥ [ध्रु०]

जसु भयवं तुह सासणणोक्खं पिज्जइ किं पि रसाअणसोक्खं ।

भवे भुंजिज्जइ इत्थियसुक्खं परलोए पाविज्जइ भोक्खं ।

सो सिज्जइ सरीरडा लंघिज्जइ संसारडा ।

तो अण्णे जे पुण आसमा ताण शिवंधहु आस मा ।

परिसोसिज्जइ देहडा मोक्खहि पुण संदेहडा ।

सिक्खाजोए काइं विठप्पइ पुरुसु परव्वसु परिसम्मप्पइ ।

गुण परिअज्जिअ जइ वि सर तो विउ पुरुसह भोग्गहर ।

पढमउ संगउ जेण एइसो ता हंसो शिव्वलु सहजसहाउ निर[सो] ।

इदी जइ जुअ जुअ विजाणि × × × × × ×

पुण भोग्गसरीरेहि कं पाएम भमंता कं पमअजंति ।

अणिट्ठिअजम्म जेइ परमप्पविवत्तुइं उ जइ वा सद्विवत्तुइं ।

भोदि अविज्जापसमेइं विणु कइइं उ सअलु सतत्तु एम ॥

[दुवई-] जे अण्णे वि आगम विहला सअल मुणेवि ।

एत्थ परत्थ वि सुहु लहहु मुणिनीलंव[स्व]रि वि ॥

१ 'त्ति' इति प्राकृतः पाठः क, ख । २ अणमोक्खं भव क, ख । ३ मउ ---
सोसिज्जइ क, ख । ४ पुरो क, ख । ५ काडु (काइ क) विड क, ख । ६ परस-
मप्पइ क, ख । ७ अजिअ क, ख । ८ पढमं उ संगत जेण इएते क, ख ।
९ अष्टपञ्चपरिमितो ग्रन्थः क, ख । १० जाइ क, ख । ११ भोवि क, ख
१२ मुणवि क, ख । १३ वलेइ ?

॥ स्नात । चिरं गीतमाकर्ण्य ॥

वटो, गीतव्यपदेशमशेषदर्शनाक्षेप[कं] केनापि कल्पितं वाद-
स्थानकमिदम् । अहं तु प्रायश्चित्तभीरुर्न शक्नोम्येव कर्मलैरेभिर्वाचं
मिश्रयितुम् ।

॥ स्त्रीपुंसौ पुनस्तदेव गायतः ॥

॥ स्नात ॥

वटो, पश्य

वाचः काचन नास्ति शुद्धिरवमः कायोऽपि शौचोज्झित-
श्चेतो निर्विचिकित्सकुत्सितव्यापारनित्योत्सवम् ।
जन्तोः परलोकनिर्दयधियः कस्यावदातं तप-
श्चर्यश्चर्यमिदं [हि] कश्चिदथ वा पुंसामवद्यो विधिः ॥१॥
अपि च,

स्वच्छन्दं चर्यमाना चरति चिरमियं चर्चरीगीतगोष्ठी
पीयन्ते कान्तवक्त्रासवशवलरसान्यस्तशङ्कं मधूनि ।
तन्यन्ते तत्त्ववस्तुव्यवहितनियतप्रस्तुतान्योन्यसङ्गै-
रङ्गैश्चेष्टा यथेष्टा व्रतमतिगुभगं सेव्यते केन नैतत् ॥१॥
॥ वटुः ॥

एवं गेदं जघा अय्यो मन्नेदि ।

॥ स्नात ॥

मम चैयं संभावना [यन्] नूतनमद्यप्रवृत्तमिदं महाव्रतम् ।
अतिप्रसृते गायमानेऽस्मिन्नतिमात्रं विस्रवते वर्णाश्रमसमाचारः ।
भवतु भग्नमिदं त्रयीवर्त्म पर्यामि ।

१ राजानो क, ख । २ वटो क, ख । ३ 'व्यशङ्कं' क, ख । ४ वटो
संभावना नूतनमद्य क, ख ।

देकादश्या,

द्वितीयोऽङ्कः

अति शोभोक्ति ४३

इदं तपस्तरुणमनोऽभिनन्दनं
विलोक्य हि व्यपगतसर्वयन्त्रणम् ।
पतिव्रता [अ]पि खलु योपितश्चिरं
स्थिरं पदं दधति न भव्वेशमसु ॥२॥
॥ वटुः सस्मितम् ॥

अयस्स किं जादं ? एतद् अय्येण अज्जवि दारसंगहो कदो ।
अम्हे उण दूरे दाव एसा कथा ।

॥ स्नात ॥

नन्वार्या जन[यि]त्री ते जीवत्येव ।

॥ वटुः ॥

सा खु संपदं अतो अणत्थादो उत्तिण्णा जा जीवंतमुदिआ
बुड्ढिका वड्ढदि ।

॥ स्नात ॥

कृतं परिहासेन महानेप विस्रव उपस्थितः । तद् वटो, चिन्तय
किमत्र प्रतिसमाधानम् ।

॥ वटुः ॥

अय्य ए मे पडिभाअदि । तुमं य्येव जानासि । इण्हि पुण
पवड्ढंतो एसो कलिजुओ । ता कुदो इत्थ ईदीसाण अणत्थाण
पदीआरो ?

॥ स्नात ॥

तथापि नानध्यवसायस्तिमितमासितुं युक्तम् ।

१ 'यन्त्रणम्' क, ख । २ कुल ? खल क, ख । ३ नकारः पतितः ख । ४ अचो
क, ख । ५ 'धाने' क, ख । ६ 'आणु' क, ख ।

॥ विचिन्त्य ॥

भवतु लब्धोवकाशः ।

॥ वटुः ॥

को उण एसो भविस्सदि ?

॥ स्नात ॥

नन्वसौ राजा श्रीशङ्करदेवः । स हि वर्णाश्रमधर्ममर्यादाचार्यस्त्रि-
भुवनरक्षादीक्षितो देवः स्वत एव प्रतिक्रियामत्र जानाति, विशेष-
तोऽशेषभवागमपारगे पार्श्ववर्तिनि तत्रभवति^१ भट्टजयन्ते । भवतु,
तमेव श्रावयामः । न कालपरिपालनयोग्यो ह्यनर्थः^२ । वटो, तदा^३
त्वमप्येतौ भोजनाजिरोदेशं प्रस्थापय गायन्तौ स्त्रीपुंसौ ।

॥ वटुः ॥

भो तवस्सिनो, 'णं एत्थ तवोवणे भोअणकालो तुम्हाणं वटुदि ।
ता कीस अतिकमीअदि ?

॥ इति निष्क्रान्ताः सर्वे ॥

॥ द्वितीयोऽङ्कः ॥

१ भविस्सिदि क, ख । २ भयाति क, ख । ३ परिवार्याग्याचनक क, ख ।
४ त्ववो क, ख । ५ णे क, ख ।

॥ तृतीयोऽङ्कः ॥

॥ ततः प्रविशति साधकः । सोद्वेगं दिशोऽवलोक्य ॥

अस्तं गदे खु इप्पिह शमए महेशल[ण]वशशंके^१ । शुरणे
अंधआले गअणे^२ हिअअ व्व अम्हाणं । शंपदं होदि एशे पला-
अणावशले । ता कहिं मे पिअवअशे मशाणभूदी गदे येण शमं
पलाइशं ?

॥ परिक्रम्याग्रतोऽवलोक्य च ॥

एशे मशाणभूदी इध एयेव आगश्चंते^३ लस्किअदि ।

॥ ततः प्रविशति द्वितीयः साधकः । [द्वितीयः] ॥

एशे शे वअशकंकालकेदुणो मठिआ । मए [ए]शे इमशिश
अन्धआले वि ईशीशि दीशदि । ता उप्पेक्खिअं उप्पेक्खिअं पदाइं
गमिशं ।

॥ परिक्रामति । कर्णं दत्त्वा ॥

पदशदे विअ ! भअवं, मएणे णअललस्कआ इदो हिंडंति ।
ये शंपाविअ चोल्लंति शंकाए वंधणस्तलं र्हेति^४ शुले वा निशु-
स्किवंति लुस्के वा पाशेण उल्लअवंति । भोटु, भअवं भोटुवणाये
शलणं^५ ।

॥ निपूणं निरूप्य ॥

वअशकंकालकेदुणो व्व वाहालो शुणीअदि ।

॥ समाश्रम्योपमृत्य ॥

वअशकंकालकेदु, तुह एयेव शअशं उपशंपत्ते । णअलभस्सआण
शंकिदमिह ।

१ 'लाणणव' क, ख । २ शृण्णे णवआले क, ख । ३ गअणे इति नाम्नि क ।
४ घलाअलेवशले क, ख । ५ 'भूमी इव एयेव आगश्चंते क, ख । ६ मणअमाल-
ष्कआ क, ख । ७ य क, ख । ८ वंधणपल्लं क, ख । ९ भोटुवणाके शण्वं क, ख ।

॥ प्रथमः ॥

अले मशाणभृदी तुम्ह ! शोहणं तए कदं य एशु तुवं आगदे।
ता तुलिदं^१ हिंडाव इमे अंधआले ण विलमदि । भाव, शमं ग्येव
पलाअम्ह ।

॥ द्वितीयः ॥

किं चोलशंकाए णअललस्कआ^२ माले[दि] त्ति शंभावेशि ?

॥ प्रथमः ॥

ण एशा मे शंका होदि । आवि उवशमदि । अण्णे उण अणस्ते
उवस्तिदे ।

॥ द्वितीयः समंभ्रमम् ॥

‘कीश ?

॥ प्रथमः ॥

अयि, अस्ति दा[व] । किं तए ण शुदा एशा किंवदंती ?
अण्णग्येव शंपदं एशे दुस्तलस्ते वट्टदि ।

॥ द्वितीयः ॥

उत्तम्मदि मे ढिदयं । ता तुलिदं ‘आविम्कदु वअरशे ।

॥ प्रथमः ॥

दालुणे खु लाए शंकलवम्मे । तदो [वि] विशमे शे वम्हणे
‘तएश अमच्चे दुलाआलजयंते । येहिं ने तवरिशणो गीलंवला
वडिअ पिट्ठिअ वेदवाहिलत्ति^३ लस्तादो निव्वाशिदे । अण्णे यं ये
वेदवाहिले तवरशा^४ लम्मदि, शे पिट्ठीअदि मालीअदि बंधअदि
‘लल्लीअदि । ता अम्हे वि ताण ग्येव मज्जे गहीअम्ह । ‘‘शुलं

१ तुम्ह क, ख । २ तुलिदं क, ख । ३ णअणलेष्कआम क, ख । ४ कीश
क, ख । ५ अविष्कदु क, ख । ६ उश क, ख । ७ लद्धि क, ख । ८ लब्ध
क, ख । ९ पल्ली क, ख । १० पलं क, ख ।

पिअम्ह, मंशं भक्खम्ह, इत्थियं गरच्चम्ह । णं अम्हे वि शच्चम्ह-
यालिणो गीलंवलाणं । ता शंपदं एदं शाधकवेशं अरचादिअ
‘तुज्जिदहिंडणेण इमरिश अंधआले ‘अलस्कदा गच्छम्ह ।

द्वितीयः [समंभ्रमम्]

एवं कलेम्ह !

॥ परिक्रामतः । द्वितीयः ॥

वअरश कंकालकेदु, कहां पुण एशे अणस्ते उवणदे ?

॥ प्रथमः ॥

‘शुण, अस्ति दाव यो शे शणादकवम्हणे शंकलिश[ण]णामे
येण जिणलस्कदिस्सुवशदिकाणणे विहलंता गाअंता अशंखा
गीलंवलमिहुणा ‘दिस्ता ।

॥ द्वितीयः ॥

तदो ?

॥ प्रथमः ॥

तदो ‘तेण शे जयंते जाणाविदे । तेण अ लाए पवोहिदे ।

॥ द्वितीयः ॥

तदो ?

॥ प्रथमः ॥

तदो ‘लाएण शे शणादकवम्हणे शंकलिशणे आणाविअ
विदाहाविअ ‘माणेहि पट्टबंधेण शिलिशदेण अ शकलिअ
शअलाए ग्येव वसुंधलाए धम्मलस्कधिआले णिउत्ते । तेण एशे
पज्जलिदे अग्गी ।

१ तुलिदे क, ख । २ अलक्खिदा क, ख । ३ पुण अस्तिदा जो क, ख ।
४ विक्खा । ५ तएण क, ख । ६ लोएण क, ख । ७ मांमेहि पट्टबंधेण क, ख ।
८ शअलशद्दयेव वसुंधलाए धम्मललक्खवि क, ख ।

॥ द्वितीयः ॥

दुलाआलजयनेण पज्जलिदं ति आचस्क ।

॥ प्रथमः ॥

अस्ति य्येव एदं 'भागवदं । कहिं गरचमह ।

॥ द्वितीयः ॥

णं योगेशलण कालगणीशिहाए अरशमं वच्चमह । तशू एशे
उवशगो कदावि 'ण वाधेदि ।

॥ प्रथमः ॥

शा किं एशु काले पालीयदि ।

॥ द्वितीयः ॥

एवं शंकेमि 'लाअरश पलमवन्लभाए शअलशुद्धंतशामिणीए
शा इस्तियं ति कदा विलंचीण' शुयंधादेवीण लस्कियदि ।

॥ प्रथमः ॥

शा वि लस्किज्जन्तो किं अमह लस्किदुं पालेदि ? भो, भोट्टु
करिंश पि गन्मलपेत्तंते दूले दिअंतले गरचमह ।

॥ द्वितीयः ॥

यं आचस्कदि वअरशे । ता याव पभादे ण पयट्टदि ताव
तु लदं हिडमह ।

॥ तथा कुरुतः । प्रथमः ॥

अले मशाणभूदी. यथा मंतेशि । पभादे उण हिडदुय्येव एशु
कुलस्ते ण पालीयदि ।

॥ द्वितीयः ॥

कीश ?

१ भागं पं क, ख । २ निवाधेदि क, धिदि ख । ३ शाधि क, ख । ४ लोअस्स
क, ख । ५ विलचिअ ?

॥ प्रथमः ॥

विशये विशये णअले णअले गामे गामे थले थले वेदज्झयण-
शदेण तुटंति 'कएणा । अज्जगंधेण तुट्टदि धाणो । जएणधूमेण गलंति
'अम्मीइ । ता एशे कुलस्ते 'लअणीमिह य्येव लंवीयदु । दिअशा
उण केशुचि वणगहणेशु' अदिवाहीअंतु ।

॥ द्वितीयः ॥

'एवं एणेदं । 'शंकलिशणभएण वि लअणीशु य्येव अ अमहेहिं
हिडिदव्वं । दिअशा उण अलएणेशु अलस्किदेहि रेदव्वा ।

॥ परिक्रामतः । प्रथमः ॥

अले 'मशाणभूदी पविभत्त व्व दिशाओ शअला । शणिअं
गलंति णस्कंता । ताव ओणदे पभादे । अम्हाणं किं णु कादव्वं ?

॥ नेपथ्ये पट्टहशब्दानन्तरम् ॥

भो भोः, पौगजानपदाः, एष खलु महाराजशङ्करवर्मदेवराजाज्ञया
भट्श्रीसंकर्षणः सर्वानेव युष्मान् बोधयति,

'येऽत्रानादिजगत्प्रवाहपतिता नानागमाः साधव-

स्ते तिष्ठन्तु यथास्थिताः स्वसमयाविष्टाश्चरन्तः क्रियाः ।

ये तु प्रस्तुतधर्मविस्रवकृतः पापास्तपोऽपायिन-

स्ते चेदाशु न यान्ति घातयति तान् 'दस्युनिव चमापतिः ॥१॥

॥ उभो श्रुत्वा सभयम् ॥

आपदे य्येव 'शंकलिशणववदेशेण जंगमे अम्हाण मरचू । दा
अएणदो तुलिदतुलिदं गरचमह ॥

॥ निष्क्रान्तौ ॥

१ कम्मो क, ख । २ इक्खोइ क, ख । ३ भेअणीहि क, ख । ४ °चि
वणगहणेशु इत्यावतितः क, ख । ५ सविलपण क, ख । ६ अमाणं क, ख ।
७ योऽत्रा क, ख । ८ दस्युनिव क, ख । ९ शङ्कुसिधणं क, ख ।

॥ ततः प्रविशति परित्यक्तस्नातकवेशो गृहीतगृहस्थराजपुरुषोचितवेशः
श्रीसंकर्षणो वटुः विभवतश्च परिवारः ॥

॥ स्नात ॥

वटो, अपि नीलाम्बरोत्सारणेन परिवदत्यस्मान् जनः ?

॥ वटुः ॥

अय्य, मा एवं संकटं भवं । दुराचारेहि अलीयतावसेहि^१
अभिभवज्जंतो^२ पण्डो^३ य्येव पुणो अय्येण पड्डिदो तईधम्मो ।

॥ स्नात ॥

ननु देवेन श्रीशङ्करवर्मणा प्रतिष्ठापित इति ब्रूहि । तत् किमन्ये
न नीलाम्बरच्छायानुकारिण उत्सारणयोग्याः प्रचरन्ति पृथिव्या-
मलीकतापसाः ?

॥ वटुः ॥

अय्य, सेवववसेण जं किं पि आयरंता इत्थियं कालं दिट्ठा
दुट्ठा तावसा । संप्रदं पुण अगणिदगणिदा^४ अय्यपहावेण ते वि
पविरल[१] होंति ।

॥ स्नात ॥

साधूक्तम् । मयापि ते न न दृष्टाः । पात्रं ते निर्वासनस्य ।

तथा हि,

अपेयं किं तेषां न तु विरहितं यद् द्रवतया

अभक्ष्यं यत् तिक्तं दलयितुमशक्यं च दशनैः ।

अजाता प्रेता वा यदि परमगम्या स्तनवती

तपःस्थानं योग्यं किमिव यदि वा शौण्डिकगृहम् ॥२॥

१ "हि यभावसेहि क, ख । २ पणंचे क, ख । ३ अय्यपहावेण क, ख ।
४ प्रेताया क, ख ।

॥ वटुः ॥

यथा अय्यो मंतेदि ।

॥ स्नात ॥

वटो, सोऽपि नाल्पो विस्मवो वर्णाश्रमाणाम् ।

॥ वटुः ॥

ताणं^१ पि कलंको य्येव माहेसराणं जाण ववएसेण ते वव-
हरंति ।

॥ स्नात ॥

वटो, सम्यगभिहितम् । तदुद्भासनेऽपि देवस्य युक्त एवावधान-
परिग्रहः । तथा च,

✓ शैवं शासनमाश्रिता वयमिति प्रख्याप्य नाम प्रभोः

शुद्धार्थेषु तदागमेषु कुधियः कुर्वन्ति ते विस्मवम् ।

तान् देवो विनियम्य सम्यगमले [मार्गे]^२ यदि स्थापयेत्

तद् वन्ये^३ क्षितिपालने यशसि वा का नाम तस्य क्षतिः ॥३॥

॥ वटुः ॥

जुत्तं शिमं ।

॥ स्नात ॥

ननु गृहीत एवात्र मया राजादेशः । तन्नियुज्यन्तामेते मार्गपाला-
स्तदन्वेषणाय !

॥ वटुः ॥

जं अय्यो आणवेदि ।

॥ "इति निष्कम्य पुनः प्रविश्य च ॥

१ त्राणं क, ख । २ एवावधानं क, ख । ३ तद्दे क, ख । ४ ग्रन्थपातः
क, ख । ५ तिसाब्दः प्राकृते पूर्ववाक्येन संश्लिष्टः क, ख ।

अय्य, पण्डाओ रडादो । अण्णो पुण को वि पणिही संभंतो
अय्यं अण्णमंतो आगदो । ता एत्थ अय्यो पमाणं ॥

॥ स्नात ॥

आनीयतामसौ ।

॥ वटुः संज्ञया तमाह्वयति । प्रविश्य संध्रान्तः पुरुषः ॥

जयदु भस्तके । जे णाम माहेशला मंशशीधुदाशीववहालशीला
नीलंवलकिंवदंतीं य्येव [शुणिअ ते] शअला लस्तादो पणस्ता ।
अण्णओ उण शुद्धतवरिशणोऽवि शंकिंदा चलिदुं पउत्ताओ । एशु
भस्तके पमाणं ।

॥ स्नात ॥

वटो, साधून् व्यावर्तयितुं शीघ्रं नियुज्यन्तां प्रधानपुरुषाः
सत्कारपूर्वम् ।

॥ पुरुषं प्रति ॥

त्वमपि रे मार्गमादेशयंस्तेरेव सह गच्छ ।

[पुरुषः]

यं भस्तके आणवेदि ।

॥ इति निष्क्रान्तः ॥

॥ वटुः ॥

अहो अय्यस्स पहावो उत्थलिदो ।

॥ स्नात ॥

वटो, न युक्तमेतद्, यदनादिप्रवन्धप्रवृत्तसदागमानुगामिनः
शङ्कितमासते । परममाहेश्वरो हि राजा शङ्कर्वर्मदेवः, सर्वाश्रमेषु

१ मातृकयोर्धन्यपातः ॥ २ उण्ण उण शुद्धं क, ख । ३ अत्र 'वटो' इति संबोधनपदं
लेखरूपमादादिति संभाव्यते, वटुना निवेद्यमानमर्थान् । ४ मित्रं क, ख ।
५ प्रधानपुरुषसंज्ञाः क, ख । ६ 'ति' इति प्राकृतस्यः सर्वो मातृकयोः पूर्ववाक्य-
संबन्धः । ७ आवो क, ख ।

च दयालुः । तदेहे वयमपि कुशङ्कोपशमाय श्रीधर्मशिवाश्रममेवाद्य
गच्छामः ।

॥ वटुः ॥

जं अय्यो आणवेदि ।

॥ उभौ परिक्रामतः ॥

॥ नेपथ्ये ॥

किं शङ्किताः समयमाश्रमिणः स्थिताः स्थ

देवोऽखिलाश्रमगुरुर्न पराङ्मुखो वः ।

युष्मामु विल्लवमिवादधतो निरस्ता-

स्ते कृत्रिमग्रतवृताः परमेश्वरेण ॥ ४ ॥

॥ वटुः ॥

एदे शु अय्येण णिउत्ता पहाणपुरिसा उग्घोसंता गदा ।

॥ स्नात ॥

वटो, मय्यगुपलक्षितं भवता । वयमपि सत्वरं व्रजामः ।

॥ परिक्रम्य ॥

वटो, ननु प्राप्ता वयं श्रीधर्मशिवाश्रमम् । तथा हि,

एते धूलनभस्मधूमरुचो धृपाग्निसंधुक्षणे

दक्षान्तत्क्षणापीतपुण्यपुरजिन्पूजार्थपुष्पासवाः ।

धन्याः कं न हरन्ति तापसजटाग्रन्थिशुश्रीकाग्निः

कन्थामन्थरलास्यदानरसिकाः शैवाश्रमे वायवः ॥ ५ ॥

॥ वटुः ॥

जहा अय्यो मंतेदि । पसंतरमणिज्जं तवोवनमिणमो
दीसदि ।

१ श्रमिणाः क, ख । २ रहन्ति क, ख । ३ पसंतरमज्जं क, ख ।

॥ स्नात ॥

तदेहि प्रविशामः ।

॥ प्रवेशमभिनीय ॥

कथं प्राङ्गण एवमभिवर्तते श्रीधर्मशिवो भट्टारकः । अहो अमुष्य

सर्वातिशायिनी तपोलक्ष्मीः । एष हि,

अस्मस्मेराननश्रीः 'शुचिविवुधधुनीनीरनिधौतमूर्धा

'धावद्विधैरवेदैश्चटुलगणनिभैस्तापसैर्वन्द्यमानः ।

गौर्याजस्रं सुकीर्त्या शशधरसमया नन्द्यमानामलात्मा

श्रेयः श्रीकण्ठकल्पो जनयति जगतां दर्शनादेव नूनम् ॥६॥

अपि च,

आत्मानमाश्रमपदे च बहुप्रकार-
कालेयकल्मषविशेषमुपि' प्रविष्टम् ।

सत्यं शिवे' शिवपुरस्थमिवाप्यवैमि

स्मेरस्मगारिनयनत्रयतर्प्यमाणम्' ॥७॥

॥ बटुः ॥

अहं पि अत्ताणं उपततं बलम्हभूयं पेक्खामि ।

॥ ततः प्रविशत्यासनस्थो यथानिर्दिष्टः श्रीधर्मशिवो विभवतश्च परिवारः ॥

॥ भट्टारकः सवितर्कम् ॥

राजासौ भुवनेषु विश्रुतगुणो धर्मैकतानाश्रयो

मन्त्री शास्त्रमहाटवीविहरण[१]श्रान्तो जयन्तोऽप्यसौ ।

'नेदं कर्म यशोविरुद्धमनयोः शङ्का यथावस्थिता

तिष्ठन्वाश्रमिणः किमाकुल[मितः]' किं वा भयं मादृशाम् ॥८॥

१ 'विधुवधुनी क, ख । २ ऐर(ल)विलं-यस्रः (?) ३ 'पुपि क, ख । ४ शिव
क, ख । ५ तर्प्यमाणम् क, ख । ६ नाहं क, ख । ७ अक्षरद्वयस्यानं रिक्तम् क, ख ।

॥ अप्रतोऽवलोक्य ॥

कथमयमिहैवायातः स्नातकः ? सर्वं व्यक्तमिदानीम् ।

॥ स्नात ॥

तदेहि बटो, प्रणमामो भट्टारकम् ।

॥ उपसृत्य ॥

नमो भगवते प्रत्यक्षमहेश्वराय भट्टारकाय ।

॥ भट्टारकः ॥

स्वागतमार्याय । कुशलिनो भवन्तः ? आसनम् ।

॥ स्नात ॥

अलमासनेन, शाद्वलस्थल एवोपविशामः । भगवन्, 'अप्य-
विघ्नमुपपद्यते यथाप्रस्तुतस्तपोविधिः । [अथ] को वात्र विघ्नः ?
भगवान् महेश्वर एवात्मानमात्मनार्चयति । तदमुना जनप्रवादेन
यथा न मनागाकुलतां विभ्रति तपोधनाः, तथैनानादेष्टुमर्हति भट्टा-
रकः । तपोविघ्ना एव 'प्रतिहता राज्ञा । राजाप्यनुपदमेवागमिष्यत्येव
भट्टारकं द्रष्टुम् ।

॥ भट्टा सस्मितम् ॥

कास्माकमाकुलता, तापसानां वा ? 'श्रीशङ्करवर्मणि धर्मेण
भेदिनीं समागतां शासति साधूनामेव राज्यम् । तस्य परं भृतिः ।
सेवाद्येवम् । चिरात् प्र[भृ]त्येवमेवानुभवामः ॥

॥ प्रविश्याप[टी]क्षेपेण संश्रान्तान्तापसः ॥

जयदु जयदु भट्टारक ! एसो खु को विबुडको पंडि[ओ]स्वगव्व-
मुव्वहंतो अस्सममिमं उवहसंतो अणेअसिस्सपरिवारिदो उग्गखण-
वअण्वंधं व्व करंतो' इदो आगदो । ता इत्थ भट्ट[ए] पमाणं ।

१ जोय्य' क, ख 'विघ्नः क, विघ ख । २ 'हतराजा क, ख । ३ 'धर्मणि क, ख ।
४ उग्ग[उग्गा]क[हण]कअणवंधं व कसन्तोइ क, ख ।

॥ भट्टा सम्मितम् ॥

प्रविशतु तपस्वी । किमस्माकम् ?

॥ ततः प्रविशति यथानिर्दिष्टो वृद्धाग्निः । वृद्धाग्निः ॥

अहो विस्मयम् । अहो वत कियाननर्थकारी राजा 'शंकरवर्मा',
 'य इदृशी साम्राज्यलक्ष्मीरग्निहोतृभिर्वनस्थैर्यतिभिर्ब्रह्मचारिभिरोभिश्च
 शैवपाशुपतपाञ्चरात्रिकार्हतमां ग्यसौगतप्रभृतिभिरनर्गलं भुज्यते । तत्
 कथमेव चिरं जीविष्यति ? तदद्य तावदयमेकदेशे मन्दारक इव
 दृश्यते । अस्मिन्नेवावसरे ईश्वरं पराकृत्य परलोकं निरस्य 'वेद-
 प्रामाण्यं' प्रतिलिप्य राजानममुममार्गादितो निवार्य योग्ये वर्त्मनि
 स्थापयामि, येनायमर्थपरश्चिः राज्यमनुभवतीति । अत्र च शैवाश्रमे
 श्रुतं मया बहवः परिहृतमानिनः संघटिता [इति] । तेषां समक्षमेन-
 मेव शैवाचार्यं निर्भर्त्सयामि ।

॥ परिक्रम्यान्त्यतो 'ऽवलोक्य ॥

अयं स शैवाचार्यः 'कणभक्षाक्षपादादिदर्शन[पारदृष्ट्या]' । एष
 च महामीमांसकमङ्कषणः । इमे चान्ये बहवो नानाशास्त्रविदः ।
 भवन्तुपसर्पामि' ।

॥ उपमृत्य ॥

कुशल्यमि तपस्विन ? भट्टं ते ब्राह्मण ?

॥ इति 'वदन् शास्त्रं एव शिष्यैरुपविशति ॥

॥ भट्टा । सम्मितम् ॥

✓ कथमुपक्रम एवाक्षेपः ?

॥ संकषेणान्यं मुखं पश्यति ॥

१ संकरवर्मा क. ख. २ यदृशी क. ख. ३ नाना-वेदप्रमाण्य क. ख. ४ न्ययती
 क. ख. ५ श्रमभक्ष क. ख. ६ प्रत्ययानः क. ख. ७ त्वयम् क. ख.
 ८ चदञ्छा क. ख. ९

॥ स्नात ॥

भगवन्नेवमेतत् । परयामस्तावत् ।

॥ वृद्धा ॥

किमिदं मनर्थशतदुःस्थमास्यते भवद्भिः ?

तपांसि यातनाश्चित्राः संयमो भोगवञ्चनम् ।

अग्निहोत्रादिकं कर्म बालक्रीडेव लक्ष्यते ॥ ६ ॥

॥ भट्टा ॥

किं कुर्मः ? ईदृशे कर्मणि भगवतेश्वरेण प्रेरिताः स्मः ।

॥ वृद्धा ॥

कः पुनर्भगवानीश्वरः ?

✓ मृगतृष्णाग्निमसि स्नातः खपुष्पकृतशेखरः ।

एष बन्ध्यासुतो याति शशभृङ्गधनुर्धरः' ॥ १० ॥

॥ भट्टा ॥

अलमपभाषणेन । 'स हि भगवान् विश्वजगतः स्रष्टा संहर्तानन्त-
 जन्तुग्राभवृत्तेर्विचित्रविपाकस्य कर्मकलापकस्य यथाविषयं विनियोक्ता
 नित्यानन्दः सर्वज्ञः कृपालुः परमेश्वरः ।

॥ वृद्धाग्निः मन्दं विहस्य ॥

✓ अहो भौतानां भक्तिनिमिरहता न किञ्चित् परयति मुग्धा दृष्टिः ।

कुत एवं भविष्यति ? कथमिव हि कर्तृत्वमस्य सं[मं]स्यते लोकः ?

तथा हि, ✓

कृपेयं क्रीडेयं प्रभुरुचिरियं प्रेरणमिदं

स्वभावोऽयं धर्मार्जनमिदमथाप्यार्जवमिदम् ।

न जाने किं कृत्वा मनसि कृतकृत्यो मुनिरसौ
पुराणो नीरागः सृजति जगतीं संहरति च ॥११॥

करणादिकारणकलापनिष्पृहः

सहकारिभिश्च रहितः कथं ब्रजेत् ।

स्वपरप्रयोजन[विशेष?]वर्जितां

जगतां स्थितिप्रलयसर्गहेतुताम् ॥१२॥

किं च,

एवमेव विधातापि धाता त्रीणि जगन्ति वा ।

पुनर्नान्यानि भूयांसि सृजतीत्यत्र को विधिः ॥१३॥

॥

कृतं दूषणोपन्यासायासेन,

प्रमाणशून्ये विफलं हि दूषणं

प्रमाणसिद्धावुदयास्तमेव^१ तत् ।

तदुक्तिमौख्यमपास्य सृज्यता-

मतीन्द्रिये वस्तुनि साधनं परैः ॥१४॥

॥ वृद्धा । सम्मितम् ॥

यद्येवमीश्वरसिद्धावभिधीयतां प्रमाणम् ।

॥ भट्टा ॥

अनुमानमिति ब्रूमः ।

॥ वृद्धा । सम्मितम् ॥

अनुमानं प्रमाणं चेति मनोरथः ।

अवस्थादेशकालानां मेदाद् भिन्नासु शक्तिषु ।

भावानामनुमानेन प्रसिद्धिरतिदुर्लभा^२ ॥१५॥

किं च,

हस्तस्पर्शादिवान्धेन^३ विषमे पथि धावता ।

अनुमानप्रधानेन विनिपातो न दुर्लभः^४ ॥ १६ ॥

अपि च,

प्रत्नेनानुमितोऽप्यर्थः कुशलैरनुमातृभिः ।

अभियुक्ततरैरन्यैरन्यथैवोपपाद्यते^५ ॥ १७ ॥

॥ भट्टा ॥

अलं प्रपञ्चेन । प्रसिद्धमेव बार्हस्पत्यानां गृहकृत्यकमिदम् । इदं तु
ब्रूहि । किं प्रत्यक्षमेवैकं तेषां प्रमाणम् ?

॥ वृद्धा ॥

ओमित्युच्यते ।

॥ भट्टा ॥

न तर्हि तेषां काचन कल्पते लोकयात्रा^६ ।

॥ वृद्धा ॥

किमिति ?

॥ भट्टा ॥

क्षुधाकुलस्त्वं दीनौदने^७ प्रवर्तसे, न सिकतायाम् । अम्भांस्यपेक्षसे
पिपासितो न विभावसुम्^८ ।

१ वाक्यपदीये १.३२, न्यायमञ्जरी (चोखम्बा) १म भागे पृ: १०८ २ 'विनान्धेन'
न्या. म., प: १०९ ३ न्या. म., पृ: १०९ तथा वाक्यपदीये १.४२ ४ वाक्यपदीये
१.३४ ५ इ: न्या. म., पृ: ११० पं ३-४. ६ क्षुधाकुलत्व क, ख । ७ अम्भ
पांश्व नेक्षसे पिपासितो विभावसुम् क, ख ।

॥ वृद्धा ॥

यद्येवं ततः किम् ?

॥ भट्टा ॥

सखे, 'प्रमाणता नाम न खल्विन्द्रियभोचरः ।

सान्ययव्यतिरेकाभ्यां भावानामवगम्यते ॥१८॥

अन्वयव्यतिरेकौ च मुख्यं लिङ्गस्य लक्षणम् ।

यत्रस्थं दृश्यते लिङ्गं तस्य सा पञ्चधर्मता ॥१९॥

एत एव चानुमानस्य प्राणाः, अन्वयव्यतिरेकौ पञ्चधर्मतेति ।

॥ वृद्धा ॥

नन्वयं सुखदुःखसाधनतानिश्चयनिमित्तको व्यवहारस्तिरश्चामिव
मनुष्याणामपि प्रतिभयैव भविष्यति ।

॥ भट्टा ॥

मैवम् । अविदितनियत[नि]मित्तं हि ज्ञानं प्रतिभेन्युच्यते । इह च
विदितमेव निमित्तमन्वयव्यतिरेकादि । न च स्वसंवेद्यस्य निह्वो युक्तः ।

॥ वृद्धा ॥

ननु विदितमपि न विदितमेव निमित्तम्, अविनाभावसंबन्धस्य
ग्रहीतुमशक्यत्वात् । तदयमविचारित एव रमणीयो व्यवहारः ।
एतदेव च तत्त्वमिति तत्त्वविदः ।

॥ भट्टा ॥

आलस्यमिदं पादप्रसारिका वा ? विचारयितुं वस्तुनि गृहीत-
क्षणा इमे विचक्षणाः ।१ प्रधानता क, ख । २ दः न्या. म. (१म भागे पृ: ११०) - न च प्रतिभामात्रमान-
मानिकी प्रमितिरिति वस्तु युक्तम् । नियतात् कुतश्चिदेव वस्तुनि प्रतीतिर्ज्ञानादि-
न्युक्तत्वात् । ३ दः तत्त्वोपप्लवसिहे पृ: १२५ पं ११, तथा, न्या. म., (१म भागे) पृ:
११० ४ दः न्या. म., (१म भागे पृ: ११०), तत्र वस्तुस्वभावोऽयमिति पादप्रसारिका ।

॥ वृद्धा ॥

नन्वशक्योऽयं विचारः, आनन्त्याद् धूमाग्निव्यक्तीनाम् [अ?]-
धूमानग्निव्यक्तीनां च । दुरधिगमो^१ चासाक्षात्कृतसकलत्रिभुवनोदर-
क्षेतिपदार्थसार्थैरिमावन्वयव्यतिरेकौ । सर्वविदां तु किमनुमानेन^२ ?

॥ भट्टा ॥

अन्वयस्तावत् सामान्यमवलम्ब्य ग्रहीष्यते । व्यक्त्यानन्त्यम-
बाधकम्, धूमत्वस्यैकत्वादग्नित्वस्य च । भावसामान्यानुगमपुरःसर
एव च 'तदभावयोरप्यनुग्रहो ग्रहीष्यते । स एव च व्यतिरेकः' ।भावयोः साहचर्यं^३ यदन्वयं तत्प्रचक्षते ।व्यतिरेकं तु मन्यन्ते साहित्यं तदभावयोः^४ ॥२०॥पञ्चधर्मता तु तपस्विनी सुबोधैव, निरधिकरणलिङ्गधर्मानधि-
करणादिति । तदेवं सुशक्तया निमित्तनिश्चयस्य विपश्चितामिव
स्तिरश्चामपि प्रमाणैरेव व्यवहारः । यथाह भाष्यकारः,तदेवमेभिः समाणैर्देवमनुष्यतिरश्चां व्यवहाराः प्रकल्पन्ते । नातो-
ऽन्यथेति^५ ।

॥ वृद्धा ॥

अनु भवतु 'लोकमिद्वानामनुपपन्नप्रतीतीनामतिदुर्घटोऽयं प्रकारः ।

१ 'शब्दोऽयं क, ख । २ 'धिगमा च क, ख । ३ तुल्यं न प्रत्यक्षोक्ता यावद्
धूमाग्निव्यक्तयोऽखिलाः । तावत् स्यादपि धूमोऽतो योजनैरेति शङ्क्यते ॥ ये तु
प्रत्यक्षतो विदं पश्यन्ति हि भवादृशाः । किं दिव्यचक्षुषामेषामनुमानप्रयोजनम् ॥
न्या. म. [१म भागे], पृ: १०८-९ । ४ तदभावयोः क । ५ यद्यपि चानग्नित्वाद्य-
भावमामान्यं नास्ति, तथापि प्रतिवेद्याग्निव्यक्त्यानुगमसिद्धं तदभावानुगमग्रहणं
सिध्यति । सकलव्यक्तिज्ञानमनङ्गलं व्याप्तिनिश्चये । भावसामान्ययोर्देवतत्वं तदभाव-
योः । न्या. म. (१म भागे) पृ: १११ । ६ 'योसाहचर्यं ख । ७ न्या. म. पृ: ११२ ।
८ न्यायभाष्ये, १.१.७ । ९ 'मृत्पन्नप्र' क, ख ।

न हीश्वरं पृथिव्यादेः कार्याद् धूमादिवानलम् ।
लौकिकाः प्रतिपद्यन्ते तार्किकैरप्रतारिताः ॥२१॥

॥ भट्टा ॥

नारीजनोऽपि बालोऽपि गोपालोऽपि भवानपि ।
बुध्यते नियतादर्थार्थान्तरमसंशयम् ॥२२॥
अविनाभावसामर्थ्याद् धूमेनेव विभावसोः ।
अनुमानं स्वकार्येण कर्तुः सिध्यति धीमतः ॥२३॥

॥ वृद्धा ॥

नन्वन्यदेव कुम्भादि कार्यं संभावितोदयम् ।
अन्यदेव हि शैलादि तयोर्हि महदन्तरम् ॥२४॥

॥ भट्टा ॥

अन्य एव हि धूमोऽसौ कृशजन्मा महानसे ।
अन्य एवायमद्रो च व्याप्तन्योमदिगन्तरः ॥२५॥

किं चेदं रक्तपटोच्छिष्टं भुज्यते,

सिद्धं यादृगधिष्ठातृभावाभावानुवृत्तिमत् ।
सन्निवेशादि तत् तस्माद् युक्तं यदनुमीयते ॥२६॥
इति ?

धर्मं नियतमालम्ब्य भवति ह्यनुमाक्रमः ।

क वा सर्वान्मना साम्यं साध्यदृष्टान्तधर्मिणोः ॥२७॥

॥ वृद्धा ॥

नन्वन्यत्र वास्तवं सामान्यमिह तु शब्दसामान्यमात्रम्, न वस्तु-

१ प्रतिपत्ता क. ख । २ तुक् अवलंबात् गोपालहालकप्रमुखा अपि । बुध्यन्ते नियता-
दर्थार्थान्तरमसंशयम् ॥ न्या म. (१ म भागे पृ: ११० । ३ नन्वन्य क. ख । ४ शैलादि
त. ख । ५ दिगन्तरः क. ख । ६ प्रमाणवार्तिके, १.१३ । ७ किमः क. ख ।

सामान्यम् । शब्दसामान्ये चातिप्रसङ्गः ।

॥ भट्टा । सम्मितम् ॥

कुतो बौद्धगृहे वास्तवं सामान्यम् ?

बुद्ध्यारूढं बहिष्ठं वा सत्यं सांवृतमेव वा ।

सामान्यमवलम्ब्यैषा लोकयात्रा प्रवर्तते ॥२८॥

न परस्परतः साम्यं कार्याणामपि भूयसाम् ।

तदिमे यादृगित्यस्य पदस्यार्थं न मन्महे ॥२९॥

॥ वृद्धा ॥

ननु विलक्षणमेवेदं चित्यादि कार्यम् ।

॥ भट्टा ॥

ननु विलक्षणमेव कर्तारं कल्पयन्तु भवन्तः ।

॥ वृद्धा ॥

न कल्पयितुमप्रसिद्धं शक्नुमः ।

॥ भट्टा ॥

वयमपि न कार्यमकर्तृकं त्यक्तुं शक्नुमः ।

॥ वृद्धा ॥

किमत्र तर्हि कुर्मः ?

॥ भट्टा ॥

कर्तरमत्र जहामः ? किं कर्त्रतिशयो दुःखावहः ? किं [वा]
कार्यमकर्तृकं दुःखावहम् ? तत्र दृष्टसिद्धये ह्यदृष्टं कल्पते, न तु दृष्ट-
श्रुत्सृज्यत इति न्यायाद् वरं कर्त्रतिशयः कार्यातिशयाद् महताम्, न तु
कार्यताया एवोपेक्षणम् ।

॥ वृद्धा । भूमिमालिखति ।

१ दः यादृगिति न बुध्यामहे-न्या. म., पृ: १७९ । २ कर्तारं क. ख । ३ कर्तरं क ।

॥ भट्टा ॥

अपि च, लवनक्रियया दात्रमिव द्विदिक्रियया परशुरिव रूपोप-
लब्धया यत् करणं लोचनमनुमीयते, तत्र नेत्रस्य दात्रपरश्वधाम्यां
किं साधर्म्यम् ?

॥ वृद्धा ॥

तदपि 'मानुमायि, किं नश्चिन्नम् ?

॥ भट्टा ॥

ननु चक्षुषा विना कथं रूपं द्रक्ष्यसि ?

॥ वृद्धा ॥

भवतु तर्हि किमपि करणम् ।

॥ भट्टा ॥

भवत्वेतर्हि कोऽपि कर्ता ।

॥ वृद्धा ॥

न सद्यते कर्ता । करणं विना कथं क्रिया ?

॥ भट्टा ॥

कर्तारं विना कथं कार्यम् ? कार्यमिति हि न दित्थादिवदभि-
धानम्, अपि तु क्रियत इति कार्यम् । क्रियते च, कर्त्रा च विना
केनेति न विद्मः । तदेवमीश्वरानुमानं शिरोऽतिभैषज्या मद्यताम् । किं
क्रियते ?

॥ वृद्धा । भूमिमालिङ्गति ॥

॥ भट्टा ॥

अपि च परलोकवेदनामपि कथां सोढुमर्हति भवान् ।

॥ वृद्धा ॥

न जीवन् महिष्यते ।

१ मन्त्र क. ल. २ भवति क. ल. ३ क्रियति क. ल.

॥ भट्टा ॥

ननु क्षिप्रमेव मरिष्यमि ।

॥ वृद्धा ॥

कथमिव ?

॥ भट्टा ॥

'चैतन्यमयावद्द्रव्यभावितया स्वसंवेद्यतया च न भूतधर्मो
भवितुमर्हति । न च ज्ञानसन्ततिपक्षे कश्चिदेकमनुसन्धातारमन्तरेण
स्मरणेच्छादिव्यवहार उपपद्यते ।

॥ वृद्धा ॥

अस्तु तर्हि किमप्येवं प्रमातृत्वम् । तत् पुनरुर्ध्वं देहदाहाद्-
अस्तीति किमत्र प्रमाणम् ?

॥ भट्टा ॥

साधो, न प्रमाणमन्यत् तत्रोपयुज्यते ।

॥ वृद्धा ॥

किमिति ?

॥ भट्टा ॥

'स्वाभाविकविनाशभावो हि निषिद्धभावः । न च प्रमातृरुत्पत्तिर्वा
विनाशो वा तत्कारणं वा कदाचिदनुभूयते । न च सावयवत्वादिना
पटादेरिव तन्तुव्यतिपङ्गविमोचनादिना नाशः कल्पते । तदस्य प्रमातृ-
त्वस्य स्वरूपमेवोपलभ्यते नोत्पादविनाशाविति । अस्ति चेत् प्रमाता,
नित्य एवासौ । नित्यश्चेत्, स एव परलोकी । किमिदमुच्यते चार्वाकैः,
परलोकिनोऽभावात् परलोकाभावः ।

१ चैतन्यं यादव्यं क. ल. २ द्रः पदार्थधर्मसंग्रहे आत्मप्रकरणं तथा न्यायभाष्ये
१.१.१० । ३ द्रः न्या. म., द्वितीयखण्डे पृ. ३९ । ४ तुल्यं आह भगवान् बृहस्पतिः
परलोकिनोऽभावात् परलोकाभावः । तत्त्वोपप्लवसिहे पृ. ४२ ।

इति ? अन्यदपि, बालस्य हर्षभयशोकादि स्तन्याभिलाषादि वा न
स्वाभाविकं नाकस्मिकं न प्रतिभामात्रकृतमिति वा वक्तुं शक्यम्,
इत्यतोऽपि नित्यता आत्मनोऽनुमीयत एव ।

॥ वृद्धा ॥

नन्वीश्वरसिद्धिप्रसङ्गे परलोकचर्चया किमायातम् ?

॥ भट्टा ॥

इदमायातम् । परलोके सति नाकर्मनिमित्तो भूतसर्ग उपपद्यते ।

॥ वृद्धा ॥

ततः किम् ?

॥ भट्टा ॥

कर्मणामपि शरीरादिसर्गे हेतुत्वम् ।

॥ वृद्धा ॥

पुनस्ततः किम् ?

॥ भट्टा ॥

ननु कर्माण्यचेतनानि ।

॥ वृद्धा ॥

ततोऽपि किम् ?

॥ भट्टा ॥

नन्वचेतनं चेतना[न]धिष्ठितं सन्न करणतामेति ।

॥ वृद्धा ॥

ननु चेतनास्तेषामेव कर्मणां कर्तारोऽधिष्ठातारो भविष्यन्ति ?

१. तुल्यं न्यायसूत्रे ३.१.१८ तथा ३.१.२१ । २ पतिता क, ख । ३ प्रसंगं
क, ख । ४ चर्चायाः क, ख । ५ द्रः न्या. म. (१म भागे पृ: १८६), अचेतनानां
चेतनानधिष्ठितानां स्वकार्यकरणानुपलब्धेः नन्व तेषामेव कर्मणां कर्तार आत्मान-
श्चेतना अधिष्ठातारो भविष्यन्ति ।

॥ भट्टा ॥

न भवितुमर्हन्ति, भिन्नाभिप्रायाणां संगतानुपपत्तेः ।

॥ वृद्धा ॥

कथं तर्हि तच्छणाम् ?

॥ भट्टा ॥

किं तच्छणाम् ?

॥ वृद्धा ॥

ननु ते बहवोऽप्येकं मन्दिरमारभन्ते ।

॥ भट्टा ॥

मैवम्, एकस्य स्थपतेराशयानुवर्तिनस्ते ।

॥ वृद्धा ॥

कथं तर्हि परिपदि द्विजानां संगतानाम् ?

॥ भट्टा ॥

तत्रापि कार्यकोविदस्य परिपत्पतेरेकस्याशयमनुरूप्यते परिपत् ।
इह पुना राजशरीरममात्यशरीरं वैकमेव प्राणिसहस्राणामुपकाराप-
कारद्वारेण सुखदुःखसाधनमिति नूनं तत्कर्मभिः संभूय तदारभ्यते ।
न च येषां तद्राजशरीरं दुःखाय कल्पते ते तदारम्भमनुमोदन्त इतीश्वर
एव भगवांस्तस्य यावतः कर्मराशेरधिष्ठाता नूनमेपितव्य इत्येवं

१ संगता क, ख । तुल्यं संमानाभावात्-न्या. म. । २ द्रः न्या. म. (१म भागे पृ: १८६),
नन्तेऽधिष्ठातारो भवितुमर्हन्ति । बहुत्वाद् विरुद्धाभिप्रायत्वाच्च । × × × स तंबहुभि-
रव्यवस्थिताभिप्रायः कथमारभ्यत तेषामेक्य संमानाभावात् । × × × महाप्रासादाद्या-
रम्भे बहूनां तस्मादीनामेकस्यपत्याशयानुवर्तित्वं दृश्यते । ३ संगतानाम् क, ख । ४ वास्तः
धिष्ठिता क, ख । ५ द्रः न्या. म. (१म भागे पृ: १८७), इह तु तत्त्वावरं शरीरं केषा-
ञ्चिदुपकारकारणमितरेषामपि भूयसामपकारकारणमिति कथं तैः संभूय सृज्यते ?
अनधिष्ठितानां त्वचेतनानामारम्भकत्वं त्वयुक्तमेव । तस्मादवश्यमेकस्तेषां कर्मणामधि-
ष्ठाता कल्प्यते ।

परिसिद्धावीश्वरसिद्धिरप्रत्याख्येया । एवं च तिष्ठतु पृथिवीसागरदिम-
वदादिमहत्कार्यमपरिमितम्, अपि तु मादृशकृशरीरादिकार्यमात्र-
केणाप्यनेन क्रमेण शक्योऽनुमातुमीश्वरः । अनेन च 'नयेना-
चेतन[१]चतुरशरीरादिसंयोजितसरित्पुलिनसैकतकूटादयोऽकृष्टजातगिरि-
कन्दरवनगहनगतवृणलतावितानादयो वा जनस्य सुखदुःख[कर]तया
तत्कर्माक्षिता इति कर्माधिष्ठानद्वारेण नाचेत[न]कर्तृका भविष्यन्ति ।
॥ वृद्धा । भूमिमालिखति ॥

॥ भट्टा ॥

आस्तामन्यत् स्थूलं वा कृशं वा कार्यम् । योऽयमस्मदादीनां
कृपिसेवावाणिज्यादिव्यवहारः 'शयनासनविहरणाहारादिव्यवहारान्तः,
एषोऽपि भूयसां प्राणीनामुपकारापकारकारणमिति' सुखदुःखमुपजन-
यति । ततश्च सोऽपि पूर्वनीत्या तत्कर्माक्षिततया कर्मणां वाऽचेतनतया
तत्कर्तृणां च भूयसां परस्परविरोधिनां 'संगतासंभवे भगवताधिष्ठितैः
कर्मभिरेवारभ्यत इत्याह महात्मा पाराशर्यः,

अज्ञो जन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः ।

ईश्वरप्रेरितो गच्छेत् स्वर्गं वा श्वभ्रमेव वा ॥३०॥

॥ वृद्धा ॥

चर्चयिष्याम एतत् । तद् गच्छामस्तावत् ।

॥ भट्टा । लोकानुवर्तिनस्तापसा एनमुपहसन्तो बहुप्रकारं
परिक्रामन्ति । तान्निर्वार्य वृद्धाभिः प्रति ॥

केदानीं गम्यते ? अथाप्युद्ध ह्यणं कर्मविपृचीम् । आगम-
प्रामाण्यादपीश्वरं प्रतिपद्यामहे ।

१ येना? क, ख । २ नासने क, ख । ३ 'काराका' क, ख । ४ 'संगानासं' क, ख ।
५ महाभारते (वन, ३०।३८), द्रः न्या. म. (१म भागं) पुः १८७

॥ वृद्धा ॥

आगमः प्रमाणमिति साहसम् ।

॥ भट्टा । स्नातकमुद्दिश्य ॥

श्रान्ता वयम् । तद् भवन्त एनं बोधयन्तु ।

॥ स्नात ॥

यथा भट्टारक आदिशति । अस्माकं त्वागमप्रामाण्यसमर्थने
प्रयास एव नोपयुज्यते, निसर्गसिद्धत्वात् ।

॥ वृद्धा ॥

निसर्गसिद्धं प्रामाण्यं किमेतदभिधीयते ।

न हि नित्यतया वेदः प्रामाण्यमधिगच्छति ॥३१॥

किं हि नित्यप्रमाणं दृष्टमाकाशादि, प्रत्यक्षादि वा ? यदनित्यं
तस्य प्रामाण्यमस्य विप्रतिपत्तिः ।
॥ स्नात ॥

साधो,

न हि नित्यतयास्माभिः प्रामाण्यमभिधीयते ।

वेदस्य बोधकत्वात् तथाभावं प्रचक्ष्महे ॥३२॥

॥ वृद्धा ॥

नत्वस्ति बाध्यमानेऽपि शब्दे बोधकता क्वचित् ।

करेणुः करशाखायामिति केनाप्युदीरिते ॥३३॥

॥ स्नात ॥

नैवान्विताभिधानं हि शाब्दमत्रापि बाधते ।

बाध्यते त्वभिधेयेऽर्थे प्रमाणान्तरदर्शनम् ॥३४॥

॥ वृद्धा ॥

प्रमाणान्तरदृष्टेऽर्थे ननु शब्दः प्रवर्तते ।

अतो विषयवाचनेन बाधितः स्यात् स एव ते ॥३५॥

॥ स्नात ॥

बाध्यतां विषयो यस्य प्रमाणान्तरगोचरः ।

चोदनाया नियोगात्मा विषयस्त्वन्यदुर्लभः ॥३६॥

स च मानान्तराक्रान्तेरभूमित्वान्निसर्गतः ।

अनुग्रहोपघाताभ्यां तत्कृताभ्यां न लिप्यते ॥३७॥

अनुग्रहेऽनुवादत्वमुपघाते त्वसत्यता ।

द्वयस्यानुपपत्तौ तु कथं स्यादप्रमाणता ॥३८॥

॥ वृद्धा ॥

ननु संबन्धसापेक्षः शब्दो भवति वाचकः ।

स चेप पुरुषाधीनः कथं स्यात् तदगोचरे ॥३९॥

॥ स्नात ॥

संबन्धो ननु शक्तिरेव वचनः सा चास्य नैसर्गिकी

पुंसा कर्तुमशक्य एव समयः शब्दैर्विना वाचकैः ।

व्युत्पत्तिर्व्यवहारतस्तु घटते चेष्टानिमित्ते नृणा-

मात्मन्येव तथा प्रथामुपगते शब्दैकगम्ये विधौ ॥४०॥

कुर्यादिति पदस्यार्थस्त्रिकालस्पर्शवर्जितः ।

न कालविषयैरन्यैः प्रमाणैरवगाह्यते ॥४१॥

॥ वृद्धा ॥

कथं तर्हि तत्र व्युत्पत्तिः ?

॥ स्नात ॥

ननुक्तमत्र^१, तन्न नृहीतं भवता । स्वात्मनि हि प्रेरकाव[ग]प-
पूर्विका चेष्टा दृष्टा । परस्यापि लिङ्गविभक्तिं श्रुतवतश्चेष्टादर्शनात्, ततः
प्रेरकाद्यममो जात इति कल्प्यते । कीदृगसौ प्रेरक इति स्वयमेवा-
त्मवदुपलभ्यते । न त्वसावेवंरूप इति रूपवानिव परस्मै दर्शयितुं
शक्यते । परोऽप्येनमनुभवत्येव, न चान्यस्मै दर्शयितुं शक्नोतीति
प्रमाणान्तरागोचरेऽपि सिद्धा व्युत्पत्तिः । वृद्धस्यापि बालदशायामे-
षैव गतिरित्यनादिः संसारः ।

॥ वृद्धा ॥

किमियतैव सिद्धं वेदप्रामाण्यम् ?

॥ स्नात ॥

किं वा मृगयते भवान् ?

॥ वृद्धा ॥

न प्रमाणान्तरानुग्रहरहितः शब्दः प्रमाणतामश्नुते ।

अभिधायक एव ह्यसौ नार्थतथात्वसमर्पकः ॥४२॥

॥१११॥ ॥ स्नात ॥ ॥१११॥

अभिधायकोऽपि बोधक एव । प्रमाणं हि सर्वं बोधकमेव भवति,

न तु घटमिव कण्ठे रज्ज्वा बद्ध्वा प्रमेयमर्पयति ।

प्रमाणान्तरसंवादसापेक्षां च प्रमाणताम् ।

वदन्तो नाधिगच्छेयुरन्तं युगशतैरपि ॥४३॥

बाधः कारणदोषो वा द्वयं मिथ्यात्वकारणम् ।

तच्चातिदुर्लभं वेद इति सिद्धा प्रमाणता ॥४४॥

॥ वृद्धा । मृमिमालिखति ॥

॥ स्नातकानुचरा एनमुपहसन्ति ॥

॥ स्नातकस्तान् वारयति ॥

॥ भट्टा ॥

योऽयमार्येण वेदप्रामाण्यवेणी^१ दर्शिता किं सैव क्षेप्या, किं वा
तद्वचनादास्त्रायप्रामाण्यम्^२ मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमाप्त-
प्रामाण्यात्^३ इत्येष साधीयान् पन्था इति स्वगृहकलेहोऽयमस्माकम् ।
अलं तेन । वेदद्विपो नास्तिकास्तावदेवंप्रायाः युष्माभिश्च निराकरणीया
एव ।

॥ स्नात ॥

यथा भवानादिशति ।

॥ नेपथ्ये कलकलः ॥

॥ भट्टा ॥

किमेतत् ?

॥ स्नात ॥

राजागमनशंसी नन्वयं कलकलः । तद् वयं राज्ञः प्रत्यन्तरी
भवामः । भवन्तोऽपि स्वागमोचितमर्घ्यादि राज्ञे सज्जीकुर्वन्तु ।

॥ भट्टा ॥

यथाऽऽह भवान् ।

॥ स्नात ॥

इदं च पुनः पुनर्विज्ञाप्यसे भगवन्,
नहि द्विप्सो देवं शिवमनुपमैश्वर्यविभवं
स एवैको हेतुः स्थितिविलयसर्गेषु जगताम् ।
स रुद्रः स ब्रह्मा स हरिरपरो वापि पुरुषः
परस्तेभ्यस्तस्मिन् भुवनमखिलं संश्रितमिदम् ॥४५॥

१ 'प्यवेपो क, ख । २ वंशेषिकदर्शने १. १. ३ । ३ न्यायदर्शने २ १. ६८
४ 'ममपंश्वर्य' क, ख ।

तदिमे शैवपाशुपतकालमुखा महाव्रतिनश्च यथासुखमासताम् ।
गुरुविद्यापि भवतां भाति मोहापसारिणी ।
साध्यस्तु तावद्विषयो याचत्येव व्यवस्थितिम्^१ ॥४६॥

॥ भट्टा ॥

यथा भवानाह ।

॥ निष्क्रान्ताः सर्वे ॥

॥ तृतीयोऽङ्कः ॥

— ० —

॥ चतुर्थोऽङ्कः ॥

॥ ततः प्रविशत्युत्तिगुपाध्यायश्च ॥

॥ ऋत्विक् सोद्वेगम् ॥

कष्टं भोः कष्टम् । अन्यदेव चिन्तितमन्यदेवोपनतम् । वेदवाह-
सकलागमतिरस्कारेणास्मि[न] प्रसङ्गे सर्वमस्म[द्]भोग्यमेव भुवनं
भविष्यतीति चिन्तितम् । 'यथान्यासमेवाद्यापि बाह्यागमा वर्तन्ते
इत्युपनतम् । तथा हि,

शैवपाशुपतपाञ्चरात्रिकाः

सांख्यसौगतदिगम्बरादयः ।

सर्व एव हि यथास्थिता इमे

स्नातकस्य धिगपार्थक्यं श्रुतम् ॥१॥

॥ उपा ॥

भो वयस्य, ननु 'राजपुरुषोऽसावद्य संवृत्तः । राजा च' परम-
माहेश्वर इति तदाराधनैकतानबुद्धिना तेन भवितव्यम् । यतः,

समीपतो भूमिभृतां हि पूरुषा-

स्तदुक्तमेवानुवदन्त आसते ।

स्ववृद्धिलुब्धास्तु* न साध्वसाधु वा

विवेचयन्ति प्रतिशब्दका इव ॥२॥

॥ ऋत्विक् ॥

वयस्य^१ यथा मन्यसे । कः स्वार्थमवधीर्य मध्यस्थो धर्मैकतान-
बुद्धिर्भवति । किं तु 'कथं वेदैकविषययाजनाध्यापनादिवृत्तिभिरस्माभिः
कालो नेतव्यः ?

१ यथाव्यास^१ क, ख । २ शांख्यः क । ३ राजपुरुषो क, ख । ४ °चर ख ।
५ स्ववृद्धिलुब्धा^५ क, स्ववृद्धिलुब्धा^५ ख । ६ °स्यः क, ख । ७ यथा क, ख ।

॥ उपा ॥

वयस्य, यथेवातिक्रान्तो नीतस्तथैवागाम्यपि ग्रासवसनमात्र-
सन्तोषिभिर्नेप्यते । यतः,

अदुर्जनगिरो गोप्यो वीतमानग्रहाः प्रियाः । विनोक्ति
पुण्यैर्विना न लभ्यन्ते निःसपत्नाश्च संपदः ॥३॥

॥ ऋत्विक् ॥

एवमेवम् । किं क्रियते ? किं त्विदमधिकं मे कर्णशन्यम् ।

॥ उपा ॥

किमिव ?

॥ ऋत्विक् ॥

यदमी पाञ्चरात्रिका भागवता ब्राह्मणवद् व्यवहरन्ति । ब्राह्मण-
समाजमध्यमनुप्रविश्य निर्विशङ्कमभिवादय^१ इति जन्यन्ते^२ । विशिष्ट-
स्वरवर्णानुपूर्वीकतया वेदपाठमनुसरन्त इव^३—पाञ्चरात्रग्रन्थमधीयते ।
ब्राह्मणाः स्म इत्यात्मानं व्यपदिशन्ति व्यपदेशयन्ति च । शैवादयस्तु
न चातुर्वर्ण्यमध्यपतिताः, श्रुतिस्मृतिविहितमाश्रममवजहतः शासनान्तर-
परिग्रहेणान्यथा वर्तन्ते । एते पुनरा जन्मन आ सन्ततेः^४ ब्राह्मणा एव
वयमिति ब्रुवाणास्तथैव 'चातुराश्रम्यमनुकुर्वन्तीति महद् दुःखम् ।

॥ उपा ॥

वयस्य, कियदिदं दुःखम् ?

याजनाध्यापने यौने संवन्धेऽन्यत्र वा कचित् ।

दूरात् परिहृता एव श्रोत्रियैः पाञ्चरात्रिकाः ॥४॥

ब्राह्मणा इति तु व्यपदेशस्तेषां स्वसमयसंव्यवहारमात्रम् ।

१ जल्पन्त इति क, ख । २ °न्तते क, ख । ३ चतुराश्रम्य क चतुराश्रमस्य ख ।

॥ ऋत्विक् ॥

किमेतदल्पं दुःखम् ?

॥ उपा ॥

कियद् वैतत् ? श्रुतिस्मृती अध्येतुं मीमांसां च, श्रौतं स्मार्तं च कर्मानुष्ठातुमेते कचिदपि न लभन्ते । ब्राह्मणीं च काश्चन 'शीला-
च्युतामुपयच्छन्तः' प्रातिलौभ्योदन्तेन योज्यन्ते वेदाङ्गानि तु कानिचित् 'कियद् वाप्यधिगच्छन्तोऽपि न कचिन्निपिध्यन्त इत्यल-
मुद्वेगेन । तदास्तामेतत् इदं तु श्रुतं मया ।

॥ ऋत्विक् ॥

किमिव ?

॥ उपा ॥

अथ खलु 'भागवतागमविचारमेव कर्तुं श्रीसंकर्पणो वैष्णवायतनं भागवतशतसहस्रसंवाधं गतः । ब्राह्मणारच ब्रह्मद्वीपे विद्वांसः सहस्रसंख्याः संघटिताः । तत्र महत्या गोप्या भवितव्यम् । तदेहि तत्रैव गच्छामः ।

॥ ऋत्विक् ॥

दृष्टः संकर्षणप्रतापः । स हि सर्वागमप्रामाण्यवादी ! राज्ञी तु 'श्रीसुगन्धादेवी तेप्वेव सानुक्रोशा श्रूयते । राजपुरुषोऽपि कश्चि-
दनुग्राहकः मान्वतानामन्तीति वार्ता ।

॥ उपा ॥

अलमसदाशङ्काभिः । न यथाप्रस्तुताद् व्यवहारादधिकं तृणमपि ते कुञ्जीकर्तुमीशते । तदेहि^१ बाह्यागमानां मीमांसकसरस्वतीसागरे^२ निमज्जतामुन्मज्जतां च विह्वलवेपितमनेकविधं द्रष्टुं तत्रैव गच्छावः ।

॥ इति [निष्क्रान्तौ] ॥

[विष्कम्भकः]

१ शीलाच्युतां क, ख । २ प्रातिलौभ्योदन्तेन क, ख । ३ कियत्था क, ख । ४ भग-
वतां क, ख । ५ व क, ख । ६ तदेति क, ख । ७ सारस्वती क, ख ।

॥ ततः प्रविशति श्रीसंकर्पणो बहुविभवतश्च परिवारः ॥

॥ स्नात । सोद्वेगम् ॥

बटो, 'संकटे निपतिताः स्मः । यतः,

ये विश्वस्थितिसर्गसंहतिदशापर्यायसंपादन-

काज्या निष्क

क्रोडासक्तमतेर्मतं भगवतो नारायणस्याश्रिताः ।

तद्दृष्टेः कथमन्यथात्वमनया ब्रूमो वयं जिह्वया

शच्यामः कृतिनां त्रयीमयाधियां स्थातुं कथं वाग्रतः ॥५॥

॥ बटुः ॥

अय्य अत्थि य्येव एदं । तह वि चिरादो पटुदि पउत्तो जहद्विदो संववहारो रवखीयदि । किं एत्थ अय्य विसंदुलं ? ता संपदं पेक्खदु पंचरत्तिअप्पमुहमहापंडितसयसहस्ससंवाधमिह^२ संपत्तो^३ समय्यो ।

॥ स्नात । परिक्रम्याप्रतोऽवलोक्य सविस्मयम् ॥

अहो मदती परस्परस्पर्धानुबन्धप्रतन्यमानानल्पजल्पविकल्प-

कोलाहलाकुलितदिगन्तरैषा पण्डितपरिपत् । अस्यां हि,

इतो वाक्येष्वालोचितविविधतात्पर्यंगतय

इतो नामाख्यातप्रकृतिकृतयत्नाः 'पदविदः ।

इतो 'हेतुव्याप्तिग्रहपटुधियस्तर्ककुशला

अनुशास

इतश्चैते वृद्धाः स्मृतिनयपुराणादिनिपुणाः^४ ॥६॥

अहो वत पुरहरहृदयस्य^५ स्पृहणीयगुणोदधेर्विबुधगुणाकर्णन-
कर्णालङ्कारस्य^६ पुरितसकनसाधुजनमनोरथस्थ पुण्ययशसः श्रीयशोधर्म-
देवस्य ब्रह्मलोकनिविशेषमेवेदं दृश्यते राष्ट्रम् ।

१ संकटे निपतिताः क, ख । २ वि ख । ३ संपदे क, ख । ४ पदविदिः
क, ख । ५ 'तुः व्याप्तिग्रहपटु' क, ख । ६ निपुणः क, ख । ७ पुरहृदयः
क, ख । पुरहृदह^७ ? ८ कर्णो ख ।

॥ क्षणं विचिन्त्य, स्वगतम् ॥

इह खल्वितरेतरविरुद्धाभिधायिवहुविधविविधप्रबन्धसंबोधनप्रशा-
सनमनुरुध्यमाने जने कथमिव मया वर्तितव्यम् ?

पथि वेदविरोधदारुणे

निष्ठुरेणापि न शक्यनिर्णये ।

किमहं करवाणि हन्त मे

शरणं शार्ङ्गरथाङ्गशङ्खभृत् ॥ ७ ॥

भवतु, भगवन्तमेव तावत् संप्रति शरणं प्रपद्ये ।

॥ प्रकाशम् ॥

वटो, प्रत्यासन्नमितो भगवदायतनम् । तदत्र प्रविश्य भगवन्त-
मशेषजनशरणं रणस्वामिनं प्राणिपत्य ततः सभामध्यमध्यासिष्ये ।

॥ बटुः ॥

जं आणवेदि ।

॥ परिक्रामतः ॥

॥ स्नात । प्रवेशमभिनीय भूमौ जानुनी निधाय ॥

नमः क्रमसमाक्रान्तचित्रत्रैलोक्यसन्ने ।

कुचिकोणैकदेशांशलीनविश्वाय^१ विष्णवे ॥ ८ ॥

नमः करतलालम्बिकम्बुवक्त्राय चक्रिणे ।

व्यञ्जते मोक्षसन्मार्गनिर्मलावर्तदीपिके ॥ ९ ॥

नमः परमनिर्वाणकारणाय रथाङ्गिने ॥ १० ॥

॥ [आकर्ण्य] सहर्षम्^२ ॥

अमुना शङ्खध्वनिमङ्गलेन तर्कयामि^३.....

१ 'कोणेकदेशांशलीला' क, ख । २ राहुर्षम् क, ख । ३ अप्र ग्रन्थपातोऽनुमीयते,
पतिते च ग्रन्थभागे मञ्जीरस्य प्रवेशः समुद्दिष्ट आसीदिति भाति ।

[मञ्जीरः]

[अह]ह महानेप^१ वर्णाश्रमविरोधो वर्तते । तदत्रभवतो ब्राह्मण[ा-
ना]नेतुं ब्रह्म^२..... क्षमन्त्रिप्रवरप्रार्थिता देवी मया प्रहिताभूत् । तया
समागत्य^३ कथितम्, तीर्थान्तराणां त्रयीविदां चात्र विवादे स्थेयतया
सर्वेषां संमतः^४ प्रतीतगुणो महानैयायिको धैर्यराशिरिति प्रार्थितापर-
नामा भट्टसाहटः । तमत्र^५ विवादपदनिर्येतारं कुर्विति^६ । तैर्वयमभ्य-
र्थितास्तद्वताथ(?)^७..... पगतम् । ततो न भवान्
मन्युमर्हति । अत्रैकविवादे सभावतिनमनुग्राहयन्तमत्रभवन्तमिच्छामो
वयमिति^८..... वः ।

[स्नात]

सखे मञ्जीर, तदेहि^९ सहैव सभां प्रविशामः ।

॥ परिक्रामन्ति । नेपथ्ये ॥

वंशे कापि प्रकटसहित^{१०}.....

..... कोऽपि धन्यः ।

यस्यान्योन्यप्रतिहतदृशामन्यसन्देहमोक्षात्^{११}

तुल्याकारा भवति विदुषां दृष्टिरुत्कृष्टतायाम् ॥ ११ ॥

श्रीसाहटो नाम ललामभूतो

जातो जगत्यां^{१२} परमेष्ठिकल्पः ।

गुणैरनल्पैरधिकीकृतस्य

विरोधितां यस्य गतो न लोकः ॥ १२ ॥

देवानुप्राप्त,
उपमा
आत्म वि

१ 'हपहाने' क, ख । २ अक्षरपरिमाणा ग्रन्थत्रुटिः क, ख । ३ स आगत्य क,
ख । ४ प्रतीतिगुं क, ख । ५ स्तेयत्र क, स्ते पत्र ख । ६ कर्तव्य क, ख । ७
पञ्चक्षरमिता ग्रन्थत्रुटिः क, ख । ८ सप्तक्षरमिता ग्रन्थत्रुटिः क, ख । ९ तद्देह क,
ख । १० विशत्यक्षरमितो ग्रन्थपातः । ११ 'मप्यस' क, ख । १२ जगत्याः क, ख ।

॥ स्नात ॥

आगच्छतो धैर्यराशेरप स्तवः । अहो धैर्यराशिपक्षपाती लोकः ।
न चायमस्थाने लोकस्य पक्षपातः । ईदृश एवासी । सखे मञ्जीर,
भगवदनुः हान्महतः संकटादुत्तीर्णा वयम्, यदेवंविधेषु कर्मबुदास्महे ।

॥ मञ्जीरः ॥

आर्य, कुतस्तव यावज्जीवं जनानुग्रहमहाव्यापारस्य संकटावतरण-
मजरामरे परमेश्वरे ।

॥ बटुः ॥

अय्य, इदं सभामज्जे अय्यस्स उववेसण्डाणं चिट्ठदि । ता
पविसदु भवं ।

॥ स्नात ॥

सखे मञ्जीर, प्रथमं प्रविश्य देवं श्रावय सदस्यान् ।

॥ मञ्जीरः ॥

एवं करोमि ।

॥ परिक्रम्य ॥

यथासंविहिता विद्वांसः, श्रूयताम् ।

वक्ता तीक्ष्णमतिः सतां बहुमतो विद्यापगामागरो

विद्वत्संसदि पण्डितोत्तमतया प्राप्ताः प्रतीतिं पराम् ।

तीर्थप्राथनयागतोऽयं स नृपादेशादि स्वयतां

स्वस्थाः सन्तु समुत्सृजन्तु विमतिं नन्दन्तु सर्वाः प्रजाः ॥ १३

॥ ननः प्रविशति यथानिर्दिष्टो धैर्यराशिर्विभवतश्च वादिसमाजः ॥

॥ धैर्यं । सविस्मयम् ॥

अहो विद्यासमागमः । चित्रम्, इहैव जम्बुद्वीपे भरतवर्षे च

१ °स्तदास्म° क । २ °मञ्जरा° क, ख । ३ तद्व्यात् क, ख । ४ °तोरसतया
क, ख । ५ मञ्जीर्य क, ख ।

परमेष्ठिपुरं पर्यामः । तथा हि,

इह 'विनिहितं विद्यास्थानैश्चतुर्दशभिः पदं

स्थितमिह समाचारैश्चित्रैरितो विविधैर्व्रतैः ।

प्रकृतिविशदान्यत्र स्वैरं तपांसि च शेरते

नरपतिरपि ब्रह्मा साक्षाद् ध्रुवं किमतः परम् ॥ १४ ॥

॥ अग्रतोऽवलोक्य ॥

कथमिहैव महर्षिनिर्विशेषः श्रीसंकर्षणः ? भवत्वेनमभिवादये ।

॥ तथा । स्नात । गाढमेनं परिष्वज्य ॥

अयमप्रयासमुल्लभोऽनुभूयते सकलतीर्थसलिलाभिपेकः ।

॥ सर्वे उपविशन्ति । स्नात ॥

भो इह भवन्तस्तीर्थिकाः, नन्विदानीमत्रभवतां छिन्नाः समग्राः
संशयग्रन्थयः । एष हि साक्षादक्षपाद इवान्वीक्षिकीप्रजापतिरुपस्थितो
नराधिपानुरोधेन धैर्यराशिः ।

॥ वादिनः ॥

तीर्थकरानुरोधेन यथा, न तथा राजानुरोधेन ।

॥ स्नात । धैर्य[राशि]मुद्दिश्य ॥

भो नैयायिकतिलकाः, विदितवृत्तान्ता एव यथाप्रस्तुतवस्तुनि
भवन्तः । तदुपक्रम्यतां स्वप्रतिभासानुसारेण यथोचितमभिधातुम् ।

॥ धैर्यं ॥

आर्य, विदितमेतावत् । पञ्चरात्राद्यागमाः प्रमाणमप्रमाणं वेति
वादिनामिह विप्रतिपत्तिः । अत्रभवत्सु पुनः सन्निहितेषु कीदृशो
मादृशमभिधानाधिकारः ? यदि परं भवदनुज्ञासृष्ट्या भवत्प्रसूतमेव
किमपि वक्तुं शक्यामः ।

॥ स्नात ॥

किमेवमभिधीयते ? स्रष्टारोऽत्रभवन्तः । सर्ववादिनां च त्वय्येव विश्वसिति हृदयम् । तदभिधीयताम् ।

॥ धैर्यं । प्रवादकानुद्दिश्य ॥

भो भवन्त आर्याः, पक्षद्वयेऽपि युक्तयो भवदुक्ताः श्रुता गृहीताश्च निराकाङ्क्षैरस्माभिः^१ । यतोऽविरतवचसि मयि नान्तरा किमापि वक्तुमर्हन्ति भवन्तः ।

॥ वादि ॥

आर्य, यथा भवानाह । न किञ्चिदपृष्टाः सन्तोऽन्तराले भवतां वचनमाचिप्य ब्रूमः ।

॥ धैर्यं ॥

तदिदानीमवहितैः^२ श्रूयताम् ।

॥ वादि ॥

अवहिताः स्मः ।

॥ धैर्यं ॥

मीमांसकैस्तत्त्वमवादि वेदः[.]

^३स्वतः प्रमाणं किल बोधकत्वात् ।

अनादितादर्पनिरस्तकर्तृ-

प्रलापवादद्वयपांसुपातः ॥१५॥

तथा चाहुः,

सर्वे बोधाः स्वतोऽग्नी समुचितविषयावेदकत्वात् प्रमाणं नैषां बाधोपपातः करणकलुषताप्रत्ययो वा यदि स्यात् ।

१ °सितिः सहव° क, ख । २ निराकांक्षा अस्मा° क, ख । ३ °विहितः क, ख ।
४ °स्तत्तमप्र° ख ।

नित्ये वेदेऽपवादद्वयमनवसरं बोधकत्वं च सिद्धे

कार्ये वातीन्द्रियेऽर्थे न भवति सुतरां बाधकस्यावकाशः ॥१६॥

प्रत्यक्षगोचरे ह्यर्थे ग्रहीतुं शक्नुयुर्नराः ।

तथात्वमतथात्वं च तेषां कातीन्द्रिये गतिः ॥१७॥

तस्माद् बोधकत्वादपवादद्वयाभावाच्च स्वत एव वेदः प्रमाणम् ।

अत्र ब्रूमः सरलसुगमः सत्यमेपोऽस्ति पन्था-

स्तत्प्रामाण्येन पुनरमुना चित्तमावर्ज्यते नः ।

शब्देऽर्थे वा क्व खलु रचना दृश्यतेऽपौरुषेयी

स्वाध्यायोऽपि प्रथमसमये संप्रवृत्तः कुतश्चित् ॥१८॥

श्रुतेः कोऽसावाद्यः समय इति चेत् कल्पय वरं

न हि व्यूहो नित्योऽयमवयवनित्यस्य^१ यदते ।

ध्रुवान् वर्णान् कामं कथय रचनानां पुनरिदं

न रूपं दृश्यं ते ननु जगति ताः कर्तृवशगाः ॥१९॥

द्वैपायनादिवादिह^२ स्मरणं न कर्तु-

रस्तीति हन्त^३ न भयावह एष दोषः ।

कर्ता विलक्षणतया हि न दृश्य एष

मादृचदृष्टिविषये स्मृतयो भवन्ति ॥२०॥

अपि च हिरण्यगर्भमनिशं कथयन्ति जना

जनकमुदारवैदिकवचोरचनासु चिरम् ।

स्मृतिरियमर्थवादजनितेति विशेषदिता^४

न खलु भवान् प्रमाणकणिकामपि वक्तुमलम् ॥२१॥

१ °मवयविनि° क, ख । २ °नादिवादि क, ख । ३ हन्तु क । ४ विशेषविता क, दिता (दो वत) = खण्डिता ।

यथाष्टकादिस्मृतिमूलभूता

नित्यानुमेयाः श्रुतयस्त्वयोक्ताः ।

नित्यानुमेयोऽस्तु^१ तथैव वेदे

कर्ता विशेषो यदि वाभिधेयः ॥२२॥

ननु तेनानुमेयेन विना किमवसीदति ।

श्रुतिवाक्यानुमानेन विना किमवसीदति ॥२३॥

स्मृतिश्चेन्नोपपद्येत रचना नोपपत्स्यते ।

स्मृतिः कार्यस्वभावा चेद् रचनापि तथाविधा^२ ॥२४॥

मिथ्या ननु मनोर्वाक्यं भवेन्मूलश्रुतिं विना ।

प्रयोजनानुरोधेन किं प्रमाणव्यवस्थितिः ॥२५॥

अथवा,

मिथ्या सन्तु मनोर्वाचांसि न पुनः शाखाशताध्यायिना-

मेकस्यापि मुखे क वाप्यपनिता शक्यानुमातुं श्रुतिः ।

कल्प्या वेदविदामथादरवशात् तन्मूलभूता श्रुतिः

कर्ता^३ वेद[पद]क्रमादिरचनायोगात् तथा कल्प्यताम् ॥२६॥

वेदस्याध्ययनं सर्वं गुर्वध्ययनपूर्वकम् ।

वेदाध्ययनवाच्यत्वादिति हेतुगसाधकः^४ ॥२७॥

अप्रयोजकता^५ चैवंप्रायाणामुच्यते स्वयम् ।

स्वयं चैते प्रयुज्यन्ते इति केयं विडम्बना ॥२८॥

कचन चिरन्तनरच ने द्वयजनितपरम्परा^६ प्रथते ।

अस्मर्यमाणकर्तृणि, मूले कर्ता भवत्येव ॥२९॥

१ मेयस्तु क, ख । २ विधाः क, ख । ३ कान्ता ह, ख । ४ इः न्या. म.
१ म भाने पुः २१४ । ५ प्रमाणं क, ख । ६ भयजनितपरम्परा क, ख ।

वेदे हि पौरुषेये तत्कर्मसु विततवित्तसाध्येषु

पुरुषमननुस्मरन्तः कथमिव सन्तः प्रवर्तन्ते ॥३०॥

अनुमानेनापि मिते कर्तरि विदुषां प्रवृत्तिरुचितैव ।

स्मार्तेऽष्टकादिकार्ये श्रुत्यनुमानाद् यथा भवताम् ॥३१॥

अतएव नित्यानुमेयो वेदेऽस्ति कर्ता ।

विरवजित्युचितमश्रुतं फलं

कल्प्यते किमपि विध्वपेक्षया ।

तत्र कस्य तदपेक्षिता भवे-

चेतनौ न खलु वाच्यवाचकौ ॥३२॥

अवगतिधर्मोऽयं^१ चेदवगतिरपि कस्य न स्वतन्त्रासौ

अस्माकं चेत् पुरुषप्रभवः प्राप्नोति वेदार्थः ॥३३॥

अवगन्तारो हि वयं बोद्धृतया कर्तुंराशयं^२ विद्मः ।

इह कस्याभिप्रायः शब्दस्यार्थस्य वा नासौ ॥३४॥

यदाकाङ्क्षाफलादङ्गं फलं वा कल्पते कचित् ।

सोऽस्य कर्तास्ति पुरुषः कस्याकाङ्क्षान्यथा भवेत् ॥३५॥

अतो नित्यानुमेयोऽपि कर्ता वेदस्य विद्यते ।

न हि तेन विना कोऽपि व्यवहारोऽवकल्प्यते ॥३६॥

यच्च^३ कर्ता न स्मर्यत इति भण्यते^४ तत्रायं विवेकः,

कर्तारो ये हि यान्ति स्मरणपथमिह व्यासवाल्मीकिमुख्याः

सर्वे माहृष्टशां ते विनियततनवो गोचरे संचरन्ति ।

कामं व्योमैककायः श्रितविविधतनुनिःशरीरोऽधवासौ

देवो वेदस्य कर्ता कथमिव विपयत्वं प्रयाति स्मृतीनाम् ॥३७॥

१ श्रुत्यनुमाना क, ख । २ अवगतिधर्मोऽयमित्यभ्यस्तः क, ख । ३ पुरुषः प्रभवः क, ख
४ बोद्धृतया च दुं क, ख । ५ कस्य कां क, ख । ६ यश्च क, ख । ७ गुण्यते क, ख ।

अतएव च तत्र कर्तरि
 प्रतिमानेकविधा विपरिवृताम् ।
 परमार्थत एक एव स
 त्रिजगत्क्षेमनियोजनक्षमः ॥३८॥
 समानसंकल्पतयेश्वराणा-
 मनेकता कल्पयितुं न शक्या ।
 विरुद्धसङ्कल्पितसिद्धयभावा-
 न्नूनं ततः केचिदनीश्वराः स्युः ॥३९॥
 तस्मात् सर्वविदेक एव जगतोऽधिष्ठातृभेदे पुन-
 निष्पद्येत न तत्कृतं न च चिरं तिष्ठेत् कुराष्टं यथा ।
 एकस्य स्थपतेर्मतानुसरणात् प्रासादसंपादनं
 भूयोभिः क्रियते नरैरिति भवेदेकप्रणीतं जगत् ॥४०॥
 व्यापारिभिश्च बहुभिः पुरुषैरिदं हि
 शक्यं जगद् युगशतैरपि न प्रणेतुम् ।
 एकस्तु निर्मलमतिः सहसैव सत्य-
 सङ्कल्प एवमुपपादयतीति युक्तम् ॥४१॥
 इत्तं च,
 एकस्य कस्यचिदशेषजगत्प्रसूति-
 हेतोरनादिपुरुषस्य महाविभूतेः ।
 सर्गस्थितिप्रलयकार्यविभागयोगाद्
 ब्रह्मेति विष्णुरिति रुद्र इति प्रसिद्धिः ॥४२॥

१ दः न्या. म. १म भागे पुः २४२ । तत्र प्रसिद्धिरित्यस्य स्याने प्रतीतिरिति ।

विधाता विश्वात्मा सकलजगतामेव च^१ यथा
 प्रणेतु वेदानामपि [स हि] तथैवामलमतिः^२ ।
 यथान्योन्याधीनस्थितय इह लोकास्त्रय इमे
 तथान्योन्यापेक्षानपि दधति वेदा^३ अपि विधीन् ॥४३॥
 सन्निवेशो हि योजन्योन्यव्यतिपक्षेऽवधार्यते ।
 अर्थे वा वाचि वा नासौ संभवेदिति कल्प्यते ॥४४॥
 वेदानामेक एवातुलकुशलपथादेशकानेकशाखा-
 विचिन्तानां विधाता^४ कविरमलमतिः कोऽपि देवः पुराणः ।
 तद्वत् सर्वागमानां भवतु स भगवानेक एव प्रणेतु
 नानात्वं कर्तुरित्थं न सुवचमिति हि प्रागुपन्यस्तमेतत् ॥४५॥
 अहो,
 परस्परविरोधिनो ननु च सर्व एवागमाः
 समानमभिधेयमेषु न हि किञ्चिदीक्षामहे ।
 त एकनरनिर्मिता इति कथं नु मन्यामहे
 प्रमाणमितरेतरप्रतिहताश्च ते वा कथम् ॥४६॥
 यत् तावद् ब्रवीषि^५ परस्परविरोधे कथं प्रामाण्यमिति तत्रानु-
 युज्यसे ।
 परस्परविरोधितां प्रति करोषि^६ चेत्थं कथा-
 मन्तव्य इति चेदहो गृहकथासु सक्तो भवान् ।
 विभागमवलम्ब्य कञ्चन विरोधितापास्यते
 यदि श्रुतिषु सागमान्तरवचःसु तुल्या गतिः ॥४७॥

१ न क, ख । २ प्रणेतुवेवाज्ञामपि तथैवामलमति क, ख । ३ वचमि वेवा
 क, ख । ४ कविनमनमतिः क, ख । ५ ब्रवीमि क, ख । ६ चेदं कथं क, ख ।
 ७ शक्तिषु सागमान्तरवचःश्रुतं क, ख ।

श्रुतावायुष्कामं प्रति हि 'विहितः कृष्णलचरु-
 स्तथा सर्वस्वारः किल मरणकामस्य पठितः' ।
 विरोधश्चैतस्यां यदि विषयभेदात् परिहृतो
 भवद्भिः सैव स्यात् सरणिरिदं तीर्थान्तरगिराम् ॥४८॥
 एवं तावदितरेतरविरोधिनोऽपि वेदचोदनास्त्विव [न] तीर्था-
 न्तरदेशानासु द्वेयः^१ । अथवा,
 प्रमं पुरुषार्थं प्रति, न चागमानां विरोधिता काचित् ।
 आदिश्यते हि सर्वैः कैवल्यं तुल्यमेव फलम् ॥४९॥
 मार्गभेदास्त्वनुग्राह्याः सत्त्वबुद्धयनुसारिणः ।
 तत्र तत्रोपदिश्यन्ते विचित्रास्त्राणकारिणः ॥५०॥
 अमी हि चानेन पथा यथेष्टं
 शक्याः शुभं प्रापयितुं मनुष्याः ।
 इतीश्वरः 'सर्वविदेष पश्यन्
 नानाविधानादिशति स्म मार्गान्' ॥५१॥
 प्रवेष्टुकामा बहवः पुमांसः
 पुरे यथैकत्र महागृहे वा ।
 द्वारान्तरेणापि विशन्ति केचित् ।
 तथोत्तमे धाम्नि मुमुक्षवोऽपि ॥५२॥
 अतएव हि बालकवैरवलोकितसकलशास्त्रसारस्य ।
 मुक्तमिदं तत्त्वविदो भ्रष्टभ्रान्तेर्जयन्तस्य ॥५३॥

१ 'तत्कृतफलकतया सर्वस्वारः क, ख । २ दः न्या. म. (१मं भागं पृ: २४५),
 मरणकामस्य सर्वस्वारश्चोदित आयुष्कामस्य कृष्णलचरुः । ३ 'देष क, ख । ४ त्वे'
 क, ख । ५ दः न्या. म. (१मं, पृ: २४६), स हि सकलप्राणिनां कर्मविपाकमनुक-
 प्रकारमवलोकयन् करुणया ताननुग्रहीतुमपवर्गप्राप्तिमार्गं बहुविधमुत्पन्नं तन्मायानुसारेण
 केषांचित् क्वचित् कर्मणि योग्यतामवगम्य तं तमुपायमुपदिशति ।

नानाविधैरागममार्गभेदै-
 रादिश्यमाना बहवोऽभ्युपायाः ।
 एकत्र ते श्रेयसि संपतन्ति
 सिन्धौ प्रवाहा इव जाह्नवीयाः^१ ॥५४॥

इति ।

यत् पुनरभिधीयते, विरोधिनामागमानां कथमेकर्तृकत्वमिति
 तत्राप्युक्तमेव,

वेदानामीश्वरोक्तत्वात् प्रामाण्यं^२ न पुनः स्वतः ।
 न चेश्वरबहुत्वेऽपि युक्तिः काचन विद्यते^३ ॥५५॥
 कर्तृभेदव्यपदेशः पुनरन्यथा सिद्धः,

एकोऽप्यसौ सकलसत्त्वहिताय काय- विशेष
 मिच्छाविनिर्मितमनेकमुपादधानः । द्वेयमुपाय

नानागमानुपदिशन् विविधा विभर्ति

तास्ताः समस्तभुवनप्रथिताः समाख्याः ॥५६॥

एकः शिवः पशुपतिः कपिलोऽथ विष्णुः

संकर्षणो जिनमुनिः सुगतो मनुर्वा

संज्ञाः परं पृथगिमास्तनवोऽपि काम-

मव्याकृते^४ तु परमात्मनि नास्ति भेदः^५ ॥५७॥

१ न्या. म. (१मं भागं पृ: २४४ । २ प्रमाणं क, ख । ३ दः न्या. म., (१मं भागं
 पृ: २४६) ईश्वरप्रणीतत्वादेव सर्वागमानां प्रामाण्यम् । तथातत्रैव (१मं भागं पृ:
 २१९), एवं जगत्संगतं स एव वेदानामप्येकः प्रणेता भवितुमर्हति । नानात्वकल्प-
 नायां प्रमाणाभावात् कल्पनागौरवाच्च । ४ मध्याकृत क, ख । ५ तुल' न्या. म.,
 (१मं पृ: २४६), स्वविभूतिमहिम्ना च नानादारीरपरिग्रहात् स एव संज्ञाभेदानुपगच्छति
 हृन्निविति कपिल इति सुगत इति स एवोच्यते भगवान् ।

अन्यत्वेऽपि नरो यः सातिशयो भवति कोऽपि दूरमसौ ।
तेजो विभति भगवत इति हि द्वैपायनः प्राह ॥५८॥

यद्यद् विभूतिमत् सच्चं श्रीमदूर्जितमेव वा ।
तत्तदेवावगच्छेस्त्वं^१ मम तेजोऽशसंभवम् ॥५९॥

इति ।

यद् वा^२ 'जिनप्रभृतयो बहवो भवन्तु
भिन्नागमप्रणयनप्रवणा मुनीन्द्राः ।

पश्यन्तु तेऽपि भगवत्प्रणिधानलब्ध-
शुद्धाविनश्चरदृशः कुशलाभ्युपायान् ॥६०॥

एष एव विशेषो हि योगिनां परमेश्वरात् ।
तस्य नेसर्गिकं ज्ञानं ध्यानयोगेन योगिनाम् ॥६१॥

एवं तावद् वेदमाप्तप्रणीतं
ये मन्वानास्तत्प्रमाणत्वमाहुः ।

स प्रत्येकं पञ्चरात्रादिशास्त्र-
प्रामाण्येऽपि न्यायमार्गः समानः^३ ॥६२॥

एकस्तेषामीश्वरो वा प्रणेतार
भिन्ना वाक्ताः सन्तु मार्गान्तिगङ्गाः ।^४

न प्रामाण्यात् सर्वथा तत्प्रणीताद्
ग्रन्था एते वेदवत् प्रच्यवन्ते ॥६३॥

१ मच्छेस्त्वस्मिन् काश्मीरपाठः । २ श्रीमद्भगवद्गीता, काश्मीरसंस्कृतप्रणयावलिः, पृ. २३९ । ३ भगवद्गीता १०.४१ । ३ जनं क, ख । ४ द्रः न्या. म. (१मे भागे) पृ. ९९), अस्ति विशेषः, ईश्वरस्य तथाविधं नित्यमेव ज्ञानम्, योगिनां तु योगभावना-
भ्यामप्रभवमिति । ५ समान्यः क, ख । ६ प्रत्यवान्तः क, ख ।

यदि वानादयो वेदास्तत एव प्रमाणताम् ।

यान्तु 'काममथै[वै]ता पाञ्चरात्रादिचोदनाः ॥६४॥

कर्तृस्मरणमत्रापि न स्पष्टमुपलभ्यते ।

संकर्षणादयस्त्वासां प्रवक्तारः कठादिवत् ॥६५॥

ननु चत्वार एवैते वेदाः सुकथिता जने ।

इतिहासपुराणेऽपि तदुक्तिरुपचारतः ॥६६॥

वेदोऽयं ब्राह्मणोऽयं सलिलमिदमयं वहिरेषा महीति

स्पष्टे शब्दार्थबोधे प्रणिहितमतयो हन्त वृद्धाः प्रमाणम् ।

तत् कोऽस्मिन् प[र]ात्रे शिशुरपि सहसा वेदशब्दं प्रयुङ्क्ते
के वा तच्छासनस्थं मुनिसदृशमपि ब्राह्मणं व्याहरन्ति ॥६७॥

अयमपि न वदामः^१ पञ्च पङ्क् वाप्तवेदान्

विदितनियतसंख्यास्ते हि चत्वार एव ।

भवति तु बहुशाखाविस्तरस्तत्र^२ चित्र-

स्तदयमपि हि तेषामस्तु शाखाविशेषः ॥६८॥

आह,

ननु च^३ 'सकलशाखाप्रत्ययं कार्यमेक-

मभिदधति विधिज्ञाः सोमपशवादियागम् ।

वदत यदि कदाचित् पञ्चरात्रानुपक्तं

क्वचिदपि परिदृष्टं वैदिकं कर्म किञ्चित् ॥६९॥

उच्यते,

१ कामानयं क, ख । २ पञ्चपङ्क् भा क, ख । ३ चित्रं क, ख । ४ द्रः न्या. म.

(१मे भागे पृ. २१९) सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्मेत्याहः ।

अनेकगुणयुक्तमेकमुपदिश्यते कर्म यै-

वर्हन्त्यपि वचांसि तानि दधते समस्यात्मतां ।

ततस्य^१ किल कर्मणः किमपि चोदितं शास्त्रया

कयाचिदभिधीयते भवतु सैव संसर्गिता^२ ॥७०॥

नियतविषयं शास्त्रं शास्त्रान्तरेण न पृच्छ्यते ।

विसदृशविधौ वेदेऽप्येषा स्थितिर्न दृश्यते ।

इह हि नियता^३ सौत्रामण्यां^४ सुराग्रचोदना

क्रतुभिरितरैः संसर्गं सा न हि प्रतिपद्यते^५ । ७१॥

श्रुतिस्मृत्युचिता धर्माः पृथगाश्रमगोचराः ।

अन्येऽपि प्रतिपद्यन्ते किं परस्परसंकरम् ॥७२॥

साधारणं पुनरहिंसनसत्यवाद-

सन्तोषशौचदमदानदयादिधर्मम् ।

तीर्थेषु नित्यमखिलेष्वपि वर्णयन्ति

सेयं श्रुतिस्मृतिसमन्वयतापि तेषाम्^६ ॥७३॥

यस्तु वेद^७ इति च व्यपदेशः पञ्चरात्रवचनेषु जनानाम् ।

सोऽर्धगोचरतया न च शक्यं वस्तु लोकवचनेन नियन्तुम् ॥७४॥

किं वा सतासता वापि व्यपदेशेन नन्वसौ ।

आयुर्वेदधनुर्वेदप्रभृतिष्वपि दृश्यते ॥७५॥

१ समावेदितम् क, ख । २ द्रः न्या. म. १ मे भागे पृ: २२० । ३ तत् तस्य क, ख ।
३ द्रः न्या. म. (१ मे भागे पृ: २२०) यथा तरोविभिप्ताः शाखा भवन्ति, न च
कृत्स्नं पुष्पफलमङ्ग्यां शाखायां सन्निहितं भवति, किन्तु कस्याञ्चित् कस्याञ्चित् ।
४ सोप्रां क, ख । ५ पुरां क, मुरां ख । ६ द्रः न्या. म. १ मे भागे पृ: २४४,
विरोधमात्रं त्वकिञ्चित्करं प्रमाणत्वाभिमतेषु वेदवाक्येष्वपि परस्परविरोधदर्शनात् ।
पुरुषशौचस्पर्शनपुराप्रहगवालम्भाविचोदनासु वचनान्तरविरुद्धमयं जातमुपदिष्टमेव ।
७ द्रः न्या. म. १ मे भागे पृ: २४४ प्रधानयोस्तावदुपायोपेययोरविवादः । ८ वेदन क, ख ।

तच्छासनस्थो भगवत्प्रधान-

कर्मन्तरावाप्तविशेषसंज्ञः^१ ।

सामान्यतो ब्राह्मणशब्दमात्रं

ब्रूते परिव्राजकवन्न लोकः ॥७६॥

न च जगति न प्रसिद्धा ब्राह्मणशब्दाभिधेयता तेषाम् ।

व्यवहरति जनः कामं^२ सामान्यविशेषसंज्ञाभिः ॥७७॥

ब्राह्मणत्वादिकातौ च विवदन्ते विपरिचतः ।

वदन्तः शब्दमात्रेण चातुर्वर्ण्यव्यवस्थितिम्^३ ॥७८॥

गोत्वादिजातिवदियं^४ प्रकटान्यथा वा

विप्रादिजातिरिति तत्त्वविचारणैषा ।

अप्रस्तुता किमनयाखिलशास्त्रलोक-

सिद्धा स्थितिस्तु न कथञ्चन तर्कणीया ॥७९॥

तदारतामियं जातिसदसद्भावचिन्ता । 'प्रकृतमनुसरामः ।

तेनानादय एव वेदवदिमे सर्वे भवन्त्वागमाः[ः]

कार्या एव हि वा न तेषु कलुषं वाच्यं वचो धार्मिकैः ।

'यच्चैषामपभाषणं कृशमपि स्याद् वेदनिन्दैव सा

प्रायश्चित्तिन^५ एव ते हतधियो ये तेष्वस्ययापराः^६ ॥८०॥

अथवा पञ्चरात्रादिवाक्यानां वेदमूलता ।

'प्रामाण्यं हेतुमद्वादिवचसामिव वर्ण्यताम् ॥८१॥

कार्येण प्रतिनियतः स्वसिद्धिहेतु-

धृमेण ज्वलन इति प्रकल्पनीयः ।

१ 'मञ्जा क, ख । २ कामान्य' क, ख । ३ स्थितिः क, ख । ४ गोत्वादि' क, ख ।
५ प्रकृतमनुसराम' क, ख । ६ यश्चैषा क, ख । ७ प्रायश्चित्तिन क, ख ।
८ 'परा क, ख । ९ प्रामाण्यहेतुमत्त्वादि' ।

न ह्यर्थग्रहणमिदं विना स्मृतीना-
 मुत्पादः कचिदवलोकितः श्रुतो वा ॥२॥
 न लोभमोहौ^१ न जनप्रतारणा
 न बीजशून्या नृवचःपरम्परा ।
 अबाधिते वस्तुनि याति मूलतां
 न चेह बाधा कृतिभिः परिग्रहात् ॥३॥
 अनादिवेदवादिभिर्न योगिवोधमूलता ।
 विपद्यते स्म तद्विराम[था]वशिष्यते श्रुतिः ॥४॥
 नन्वत्र कर्तृसामान्यं न किञ्चिदुपलभ्यते ।
 न च तेन विना युक्तमनुमानमिह श्रुतिः ॥५॥
 उच्यते,

प्रविभक्तकर्तृकतया कामं तुल्यप्रयोगता मा भूत् ।
 कार्यं त्वनुगुणकारणकल्पनयोग्यं भवत्येव ॥६॥
 आह,

त्रैविणिकानामुपपद्यमानो
 वेदान्वयः कल्पयितुं हि शक्यः ।
 कार्यं पुरः कारणमत्र मूलं
 तज्जायतामत्र^२ यतः कुतश्चित् ॥७॥
 उच्यते,

धर्मे प्रमाणं श्रुतिरेव नान्य-
 दित्येवमत्र श्रुतिमूलतोक्ता ।
 न कर्तृसामान्यबलेन^३ योगि-
 प्रत्यक्षवादोऽप्यत एव नेष्टः ॥८॥

१ मोहो क, ख । २ यतः क, ख । ३ बलो न क, ख ।

तदिदं कर्तृसामान्यमस्तु मा वात्र सर्वथा ।
 कार्येऽस्ति^१ धर्मरूपेऽस्मिञ्छ्रुते[रे]व हि मूलता ॥९॥
 इहैषां सर्वेषां जिनकपिलबुद्धादिवचसां
 न योगिप्रत्यक्षं श्रुतिरपि न मूलं यदि भवेत् ।
 कथं स्याद् व्यामोहादनवाधिरनेकार्यविदितः^२ ॥१०॥
 प्ररोहो^३ नन्वेषां कचिदपि च संवादबहुलः ॥११॥
 व्यामोहाच्च हि वर्तन्ते कामं कतिपयैर्दिनैः ।
 सोऽयं युगपदस्थायी व्यामोह इति विस्मयः ॥१२॥
 पुरापि सौगता आसन्निति केनावगम्यते ।
 पुरापि श्रोत्रिया आसन्निति केनावगम्यते ॥१३॥
 लोभादि दृश्यमानं वा यदि मूलमिहोच्यते ।
 वेदो हि^४ जीविकोपाय इति जल्पन्ति नास्तिकाः^५ ॥१४॥
 महाजनपरिग्रहाद् यदि पुनः श्रुतौ वार्यते
 बृहस्पतिमताश्रितप्रलपितोऽपवादक्रमः ।
 स वारयितुमागमान्तरवचःसु शक्यस्तथा
 कृतः किल परिग्रहः कुशलधीभिरेषामपि ॥१५॥
 यावांश्च कश्चन न्यायो वेदप्रामाण्यसिद्धये ।
 भवद्भिर्वार्यते सोऽयं तुल्यस्तीर्थान्तरेष्वपि ॥१६॥
 न कदाचिदनीदृशं जगत्^६
 कथितं तत्रभवद्भिरेव यत् ।

१ कार्येऽस्मि क, ख । २ दनविधिं क, ख । ३ प्ररोहो ख । ४ वेदोपज्ञो क, ख ।
 ५ तुल्यं अग्निहोत्रं त्रयो वेदाभिप्रदण्डं भस्मगुण्डनम् । बुद्धिपीरषहीनानां जीविकेति
 बृहस्पतिः ॥ ६ न्या. म. १ मे भागे पृ: १७८ पं ८ ।

इतरैरपि तद् तथोच्यते

सततं तेऽपि बहुचमागमाः^१ ॥६६॥

कृतम् अतिवाचालतया^२ द्वेष्या बहुभाषिणो भवन्ति जनाः ।

तदिदमुपसंहरामो रसना[या]श्चापलं विपुलम् ॥६७॥

सत्यं^३ तदाप्तपुरुषोक्ततया प्रमाणं

तीर्थानि वेदवदनादितया स्वतो वा ।

आम्नायसंमिततया^४ मनुवाक्यवद् वा

सर्वं प्रमाणमिति नीतिविदो वदन्ति ॥६८॥

आह,

ननु चैवमतिप्रसङ्गदोषा-

दतिमात्रं भुवि [वि]प्लवेत धर्मः ।

क नु नाम न^५ शक्यमेतदित्यं

गदितुं^६ यादृशतादृशेऽपि वाक्ये^७ ॥६९॥

उक्तमत्र,

अविच्छिन्ना येषां वहति सरणिः सर्वविदिता

न यत्रार्यो लोकः परिचयकथालापविमुखः ।

यदिष्टानुष्ठानं^८ न खलु जनवाह्यं न सभयं

न रूपं येषां च स्फुगति नवमभ्युत्थितमिव ॥१००॥

१ रघूवनागमाः क, ख । २ इः न्या. म. (२मे भागे पृ: ११४ । ३ बहाप्य^२ क, ख । ४ संबद्धतया क, ख । ५ माम न क, ख । ६ ०दितं क, ख । ७ तुलं^२ न्या. म. (१मे भागे पृ: २४८)

सर्वागमप्रमाणत्वे तन्वेवमुपपाविते ।

अहमप्यथ यत्किञ्चिद्विदग्धं रचयामि चेत् ।

तस्यापि हि प्रमाणत्वं विनः कतिपर्यभवेत् ॥

८ सरणिः क, ख । ९ यद्विद्वान्^२ क, ख ।

प्रमत्तगीतित्वमलौकिकत्वं

लाभादि^१ लोभादि न यत्र मूलम् ।

तथाविधानामयमागमानां

प्रामाण्यमार्गो न तु यत्र तत्र ॥१०१॥

आप्तोक्तत्वमनादित्वमथवाभ्यायमूलताम् ।

तत्रैव शक्नुमो वक्तुं न पुनर्यत्र कुत्रचित् ॥१०२॥

आदिश्यते किमपि कुतिसतमेव येषु

[येषु] त्वगम्यगमनाशुचिभक्षणादि ।

प्रामाण्यवर्णनमिदं तु तथाविधानां

एते तु वादिदृष्टभा न सहन्त एव^२ ॥१०३॥

॥ इत्युक्त्वा क्षणं तूष्णीं स्थित्वा संकर्षणं प्रति ॥

आर्य, यथाप्रतिभानमेतावदभिहितमस्माभिः । तदिदानीं यथा-
सन्निहितं पृच्छन्तामत्रभवन्तो वादिनः, अपि हतं हृदयमेपामस्मद्वचसा
न वेति ।

॥ स्नात । सहर्षम् ॥

आर्य धैर्यराशे, वयं तावदुच्छ्वसिता इव, शालिता इव, पवित्री-
कृता इव[१]प्यायिता जीवलोकफलमनुभाविता इव भवत्प्रभवया-
भिनवया^३ सरस्वत्या । अहो आश्चर्यम् !

२ ०मवलौकिकत्वमाभादि क, ख । २ तुलं^२ न्या. म. (१मे भागे पृ: २४८)

महाजनसमूहे ये प्रसिद्धि प्रापुरागमाः ।

कृतश्च बहुभिषेपां शिष्टैरिह परिग्रहः ॥

अथ प्रवर्तमानाश्च तापूर्वा इव भान्ति यै ।

येषां न मूलं लोभादि येष्यो नोद्विजते जनः ॥

तेषामेव प्रमाणत्वमागमानामिहेष्यते ।

न मृष्यते तु यत्किञ्चित् प्रमाणं कुट्टनीमतम् ॥

३ ०वेतावदं क, ख । ४ अभिनवयेत्यस्यस्तम् क, ख ।

सूक्ष्मा दृष्टिर्हो अहो गतिरियं वाचामहो कौशलं
शास्त्रेष्वेतदहो मनः परिहृतं दोषैरसूयादिभिः ।
कोऽसौ 'नास्ति नयो न [योऽ]त्र परमां काष्ठां गतो वर्तते
लोकोऽनारतमाह साहटसमः' सत्यं न जातो नरः ॥१०४॥
एतेऽपि महाविद्वांसः सहृदया एव, कथं नावर्जिता आर्येण ?
अप्येनान् पृच्छामि ।

॥ वाद्यमिमुखं स्थित्वा ॥

भो भवन्तो महाविद्वांसः, अपि 'भवतामावर्जितं धैर्यराशिवचसा
हृदयम् ?

॥ वादि(नः) ॥

आर्य, इयं तावदमानुषी^४ ।

[स्नात]

आभिः पुनरपरिमितनीतिधारावर्षिणीभिरसदृशमतिभिरपगत—
मात्सर्याभिरार्यधैर्यराशिवाग्भि^१ ब्रह्मर्षिकल्पनिर्मलमनसः सर्वत्र भवन्तो
वर्तन्ते । तथापि पुनः पुनरिदमवबोध्यन्ते भवन्तः । द्वयमिदमवश्य-
रक्षणीयमार्यैः ।

॥ वादि ॥

किमिव ?

॥ स्नात ॥

एतानि किल परस्परसंकीर्णानि पृथक्प्रस्थानानि यथावस्थानि
तीर्थानि । तदेपामितरेतरसंकरपरिहारे सततमवहितैर्भवितव्यमार्यैः ।

॥ वादि ॥

आर्य, यावानिह स्वे स्वे शासने समान्नातः कश्चिदहिंसादिः

१ नास्ति क, ख । २ 'नाहतामाह साहटसमं' क, ख । ३ भवतामावर्जितं धैर्यं क, ख ।
४ तावदमानुषी क, ख । ५ ब्रह्मर्षिकल्पं क, ख ।

साधारणो^१ मानसो धर्मः, तत्र किमुच्यते ? तदतिरिक्तं तु नियतो-
पदिष्टविशिष्टक्रियाकाण्डसंकरं स्वशास्त्रकथितप्रत्यवायभयात् परिहराम
इत्येकं तावत् स्थितम् । अथ द्वितीयं किम् ?

॥ स्नात ॥

भवदीयं नाम मुखे दत्त्वा दुराचारतया ये विस्मावयन्ति शास्त्रं
धर्मं च, तेषां स्वाश्रमेष्ववकाशो^२ न देयः ।

॥ वादि ॥

एतदपि सत्यमनुष्ठीयते । किं त्वयमर्थो नास्मदधीनः । आर्येण
राजनियुक्तैश्च निर्वाहोऽयम्^३ ।

॥ स्नात ॥

एवमेतत् । गृहीतक्षणे एवात्र देवो वर्णाश्रममर्यादाचार्यः । भव-
द्भिरपि तथाविधेषु दासितव्यम्^४ । न तेषां दयितव्यम् ।

॥ वादि ॥

यथार्य आह ।

॥ स्नात ॥

तदिदानीमुत्थाय यथायथं गम्यताम् । आश्रमेषु च स्वेषु स्वेषु
यथाव्यवस्थमास्यताम् । आर्य धैर्यराशे, तदेहि वयमपीदानीं
यथावृत्तं स्वामिने निवेदयामः ।

॥ इति निष्क्रान्ताः सर्वे ॥

॥ चतुर्थोऽङ्कः समाप्तः^५ ॥

॥ संपूर्ण[आगमडम्बरम्]^६ ॥

—:ॐ:—

१ साधारणे क, ख । २ 'व्यावकाशो' क, ख । ३ 'युक्तोऽयं निर्वाहो यत्' क, ख ।
४ 'विधे-व' क । ५ यथाव्यवस्थामां ६ 'ऽङ्कः' । क, 'ऽङ्कः' समाप्तम् ख । ७ पुनर्-
भवतु जितशान्तनस्य । कल्याणं भूयात् । मंगलमस्तु क, 'पूर्णं' ॥ श्री ॥ ख ।

श्लोकसूची

अज्ञो जन्तुरनीशोऽयम्	३.३०	अर्थक्रियासाधनताम्	१.११
अतएव च तत्र कर्तरि	४.३८	अवगतिधर्मोऽयं चेत्	४.३३
अतएव हि बालकवेः	४.५३	अवगन्तारो हि वयम्	४.३४
अतो नित्यानुमेयोऽपि	४.३६	अवस्था देशकालानाम्	३.१५
अत्र ब्रूमः सरलसुगमः	४.१८	अविच्छिन्ना येषां बहति	४.१००
अथ कौरुकुचीकूर्च	१.४२	अविनाभावसामर्थ्यात्	३.२३
अथवा पञ्चारात्रादि-	४.८१	अविप्रलुप्तदृष्ट्यस्य	१.१०
अदुर्जनगिरो गोष्ठ्यः	४.३	अशास्त्रकं वास्तु तद्-	१.५
अधःशाखैर्ध्वस्थित-	१.१६	अकर्णितः कर्णसुख-	१.३६
अनादिवेदवादिभिः	४.८४	आकारद्वितयाश्रितम्	१.१५
अनादौ संसारे स्थित-	१.६	आत्महानिश्च भावानाम्	१.३६
अनुग्रहेऽनुवादत्वम्	३.३८	आत्मानमाश्रमपदे	३.७
अनुमानेनापि मिते	४.३१	आदिरयते किमपि	४.१०३
अनेकगुणयुक्तमेकम्	४.७०	आप्तोक्तत्वमनादित्वम्	४.१०२
अन्य एव हि धूमोऽसौ	३.२५	इतो वाक्येष्वालोचित-	४.६
अन्यत्वेऽपि नरो यः	४.५८	इदं तपस्तरुणमनोभि-	२.२०
अन्वयव्यतिरेकौ च	३.१६	इह विनिहितं विद्या-	४.१४
अपि च हिरण्यगर्भमनिशम्	४.२१	इहारण्ये पुण्ये यदि	२.१४
अपेयं किं तेषां ननु	३.२	इहैषां सर्वेषां जिब-	४.६०
अप्रयोजकता चैवम्	४.२८	उज्जालेसु शिवासो	१.२३
अमी हि चानेन पथा	४.५१	उत्पाद्य काश्चिदपि	१.३३
अयमपि न वदामः	४.६८	एकस्तेषामीश्वरो वा	४.६३
अयमहमिति पश्यतः	१.६	एकस्य कस्यचिदशेष-	४.४२
अयमहमेव च भिक्षुः	१.२४	एकोऽप्सो सकलसत्त्व-	४.५६
अयं यथोक्तः क्षणभङ्ग-	१.३०	एको भावः सर्वभाव-	२.८

एको भावश्चेत् सर्व-	२.६	तच्छासनस्थो भगवत्	४.७६
एकः शिवः पशुपतिः	४.५७	तन् क्षणिकत्वं सत्त्वात्	१.२७
एते धूलनभस्म-	३.५	तत्र स्वकर्मफलभोग-	१.३४
एवमेव विधातापि	३.१३	तदिदं कर्तृसामान्यम्	२.८६
एवं तावद् वेदमात्र-	४.६२	तद् ब्रह्म वः क्रमवि-	१.१
एवं त्वन्विष्यमाणोऽस्मिन्	२.११	तपांसि यातनारिचित्राः	३.६
एष एव विशेषो हि	४.६१	तस्मात् सर्वविदेक एव	४.४०
करणादिकारणकला-	३.१२	तस्मात् सर्वं शून्यम्	१.२६
कर्तारो ये हि यान्ति	४.३७	तिसिञ्चो वि पिञ्चइ	१.२२
कर्तृस्मरणमत्रापि	४.६५	तेनात्मलाभसमनन्तर-	१.१६, १.२६
कार्यकारणभावे वा	१.३५	तेनानादय एव वेद-	४.८०
कार्येण प्रतिनियतः	४.८२	त्रैवर्णिकानामुपपद्यमानः	४.८७
काव्यं करोति स कविः	१.४	दुःखं तस्य निमित्तम्	१.२६
किं वा सतासता वापि	४.७५	द्वैपायनादिव हि	४.२०
किं शंकिताः सभयम्	३.४	धर्मे प्रमाणं श्रुतिरेव	४.८८
कुर्यादिति पदस्यार्थः	३.४१	धर्मं नियतमालम्ब्य	३.२७
कृतेमतिवाचालतया	४.६७	न कदाचिदनीदृशम्	४.६६
कृता तावद्गोष्ठी सपदि	२.२	न च जगति न प्रसिद्धा	४.७७
कृपेयं क्रीडेयम्	३.११	न चिन्तयति दन्तिनम्	२.१६
कचन चिरन्तनरचने	४.२६	ननु चत्वार एवैते	४.६६
क्षणिकोऽपि न बाह्यार्थः	१.२८	ननु च सकलशास्त्रा-	४.६६
गुरुविद्यापि भवताम्	३.४६	ननु चैवमतिप्रसङ्ग-	४.६६
गोत्वादिजातिवदियम्	४.७६	ननु तेनानुमेयेन	४.२३
प्राक्षप्राहकयोर्द्वयोः	१.४०	ननु संबन्धसापेक्षः	३.३६
घनस्निग्धच्छादयं वनम्	२.१३	नन्वत्र कर्तृसामान्यम्	४.८५
जञ्जइ मुणी णीलान्वर	पृ: ४१	नन्वन्यदेव कुम्भादि	३.२४
जिणचरणसुमरणोन्माञ्ज	२.५	नन्वस्ति बाध्यमानेऽपि	३.३३
मोहज्जदि जिणवयणं	२.६	न परस्परतः साम्यम्	३.२६
ण पिवीयदि शीञ्जला	२.१	न प्रमाणान्तरानुग्रह-	३.४२

नमः करतलालम्बि-	४.६	प्रमाणान्तरसंवाद-	३.४३
नमः क्रमसमाक्रान्त-	४.८	प्रविभक्तकर्तृतया	४.८६
नमः परमनिर्घाण-	४.१०	प्रवेष्टुकामा बहवः पुमांसः	४.५२
न लोभमोहौ न जन-	४.८३	प्रासादाः शशिरश्मि-	१.१८
न हि द्विष्मो देवं शिवम्	३.४५	बावः कारणदोषो वा	३.४४
न हि नित्यतयास्माभिः	३.३२	बाध्यतां विषयो यस्य	३.३६
न हिंसा नासत्यं न	२.७	बुद्ध्याखण्डं बहिष्ठं वा	३.२८
न हीश्वरं प्रथिव्यादेः	३.२१	ब्राह्मणत्वादजातौ च	४.७८
नानाविधैरागममार्ग-	४.५४	भस्मस्मोराननश्रीः	३.६
नायं कुम्भो नश्वरात्मा	१.१३	भावयोः साहचर्यं यत्	३.२०
नारीजनोऽपि बालोऽपि	३.२२	मडञ्चो वि हडइ हिञ्चञ्च	२.१२
नित्येभ्य एव तेनैव	१.३२	महाजनपरिमहान्	४.६४
नियतविषयं शास्त्रम्	४.७१	मायाविडम्ब्यमानस्य	१.३
निषिद्धं यत्नेना-	२.३	मार्गभेदास्त्वनुप्राद्याः	४.५०
निसर्गसिद्धं प्रामाण्यम्	३.३१	मिथ्या ननु मनोर्वाक्यम्	४.२५
नैवान्विताभिधानं हि	३.३४	मिथ्या सन्तु मनोर्धवांसि	४.२६
नोत्पत्तिहेतून् विरहय्य	१.३७	मीमांसकैस्त्वमवादि	४.१५
न्याय्यं चेदभिधीयते	१.२५	मृगतृष्णाम्भसि स्नातः	३.१०
पञ्चसशब्दनिहनुष-	१.२१	यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः	३.१७
पथि वेदविरोधदारुणे	४.७	यथाष्टकादिस्मृतिमूल-	४.२२
परमं पुरुषार्थं प्रति	४.४६	यदाकांक्षाफलादङ्गम्	४.३५
परस्परविरोधितां प्रति	४.४७	यदि वानादयो वेदाः	४.६४
परस्परविरोधिनाः	४.४६	यदेवार्थक्रियाकारि	१.१२
पहरइ कयंत बाहो	२.४	यद्यद् विभूतिमत् सत्त्वम्	४.५६
पुरापि सौगता आसन्	४.६२	यद्येष परलोकाय	१.४१
प्रत्यक्षगोचरे द्वयं	४.१७	यद्वा जिनप्रभृतयोः	४.६०
प्रमत्तगीतित्वमलौ-	४.१८	यस्तु वेद इति व्यप-	४.७४
प्रमाणशून्ये विफलम्	३.१४	यस्य हि नास्ति चिनाश-	१.३८
प्रमाणान्तरदृष्टेऽर्थे	३.३५	याजनाध्यापने यौने	४.४

यावांश्च कश्चन न्यायः	४.६५	श्रीसाहटो नाम ललाम-	४.१२
येऽत्रानादिजगत्त्रवाह-	३.१	श्रुतावायुष्कामं प्रति	४.४८
ये विश्वस्थितिसर्ग-	४.५	श्रुतिस्मृत्युचिता धर्माः	४.७२
राजासौ भुवनेषु	३.८	श्रुतेः कोऽसावाद्यः समय-	४.१६
रूपं यद्यपि भावानाम्	२.१०	सखे प्रमाणता नाम	३.१८
लोभादि दृश्यमानं वा	४.६३	स च मानान्तराक्रान्तेः	३.३७
वक्ता तीक्ष्णमतिः सताम्	४.१३	सत्त्वाख्यं यदवादि मान-	१.३१
वाचः काचन नास्ति	२.१८	सत्यं वदामपुरुषोक्त-	५.६८
विटपथिकलुण्ठ्यमानैः	१.२०	सन्निवेशो हि योऽन्योन्य-	४.४४
विधाता विश्वात्मा सकल-	४.४३	समानसंकल्पतयेव-	४.३६
विश्वजित्युचितमश्रुतम्	४.३२	समोपतो भूमिभृताम्	४.२
वेदस्याध्ययनं सर्वम्	४.२७	सर्वे बोधाः स्वतोऽसौ	४.१६
वेदानामीश्वरोक्तत्वात्	४.५५	साधारणं पुनरहिंसन-	४.७३
वेदानामेक एवातुल-	४.४५	सिद्धं यादगधिष्ठातृ-	३.२६
वेदे हि पौष्टये	४.३०	सूक्ष्मा दृष्टिरहो अहो	४.१०४
वेदोऽयं ब्राह्मणोऽयम्	४.६७	संबन्धो ननु शक्तिरेव	३.४०
वेयंता दुत्तरंता तर्ह-	२.१५	संसारकारागारस्य	१.८
वशे कापि प्रकट-	४.११	स्मृतिश्चेन्नोपपद्येत	४.२४
व्यापारिभिश्च बहुभिः	४.४१	स्वच्छन्दं चर्च्यमाना	२.१६
व्यामोहाच्च हि वर्तन्ते	४.६१	स्वसंवेद्यं तावत् सुख-	१.७
शममयमिव दृश्यते	२.१७	स्वाध्यायः पठितो यथा	१.१७
शैवपाशुपतपाञ्च-	४.१	हरो विष्णुर्ब्रह्मा मुनि-	१.२
शैवं शासनमाश्रिताः	३.३	हस्तस्पर्शादिवान्वेन	३.१६

- अनुष्टुप्—I. 3, 8, 10, 12, 32, 35-6, 41-2;
II. 10-1; III. 9, 10, 13, 15-39, 41, 43-4, 46;
IV. 3, 4, 8-10, 17, 23-25, 27-28, 35-6, 44, 50, 55, 59,
61, 64-6, 72, 75, 78, 85, 89, 91-3, 95, 102.
- अपरवक्त्रम्—II. 17.
- आर्या— I. 16, 20-3, 26-9; II. 4-6, 12; IV. 30-1, 33-4, 49,
53, 58, 77, 86, 97.
- इन्द्रवज्रा— I. 39, IV. 54, 76, 87.
- उपगीतिः— IV. 29.
- उपजातिः— I. 5, 11, 30, 37, IV. 12, 15, 22, 39, 51-2, 88, 101.
- गीतिः— I. 24.
- नर्दकम्— IV. 21.
- पुष्पिताम्ना— I. 9.
- पृथ्वी— II. 16; IV. 46-7, 70, 74.
- प्रबोधिता (मञ्जुभाषिणी)—III. 12.
- प्रमाणिका—IV. 84.
- प्रदक्षिणी— IV. 82.
- मन्दाक्रान्ता—IV. 11, 18.
- मालभारिणी (औपच्छन्दसिकम्)—IV. 99.
- मालिनी— IV. 68-9.
- रथीकृता— IV. 1. 32.
- रुचिरा—II. 20.
- वसन्ततिलकम्—I. 4, 14, 33-4; III. 4, 7; IV. 20, 41-2, 56-7, 60,
73, 79, 98, 103.
- वैश्वदेवी— II. 9.
- वैश्वस्थविलम्—III. 14; IV. 2, 83.
- शार्दूलविक्रीडितम्—I. 15, 17-8, 25, 31, 40; II. 18; III. 1, 3, 5, 8,
40; IV. 5, 13, 26, 40, 80, 104.
- शालिनी—I. 13; II. 8; IV. 62-3.
- शिखरिणी—I. 2, 6, 7, 19; II. 2, 3, 7, 13-4; III. 2, 11, 45; IV. 6,
19, 43, 48, 90, 100.
- सुन्दरी (वियोगिनी)—II. 1; IV. 7, 38, 96.
- स्रग्धरा— II. 15, 19; III. 6; IV. 16, 37, 45, 67.
- स्वागता—IV. 74.
- हरिणी—IV. 14, 71. †

† 1.38 and III. 42 are possibly no verse.

- ६८ अज्ञो जन्तुरनीशोऽयं... श्वभ्रमेव वा महाभारत-वनपर्व, ३०।३८
५ अनादौ संसारे... पदे द्र. न्यायमञ्जरी १ भागे पृ. १८७
६२ अनेकगुणयुक्त... संसर्गिता न्या. म. २.७२
६१ अन्वयस्तावन्... व्यतिरेकः द्र. वैशेषिकदर्शनवैदिकवृत्ति पृ. १३४
८८ अभौ हि चानेन... मार्गान् न्या. म. १.१११
५६ अवस्था देश... दुर्लभा ॥ स हि सकलप्राणिनां... उपदिशति।
६५ अस्तु तर्हि किमप्येवं... किमत्र प्रमाणम् । न्या. म. १.२४६
१३ आख्यातोपयोगे वाक्यपदीयम्, १.३२ न्या. म. १.१०८
१६ इदं प्रतीत्येदं प्रतीयते... मात्रम् । यावच्छरीरं स्थितमेकं प्रमावृत्तत्वम्
६२ इह हि नियता सौत्रामण्यां... प्रतिपद्यते । अस्तु । शरीरादूर्ध्वं तु तदस्तीति
६७ ईश्वर एव भगवान्... एषितव्यः । किमत्र प्रमाणम् ? न्या. म. २.३६
८६ एकस्य कस्यचिद्... प्रसिद्धिः । पा. सू. १.४.२६
६७ एकस्य स्थपतेराशयानुवर्तिनस्ते । इदं प्रतीत्येदं प्रतीयते इतीदं
८८ एकः शिवः पशुपतिः... नास्ति भेदः ॥ प्रतीयतामात्रमेव । न्या. म. २.२८
३४ एको भावः सर्वभावस्वभावः... सर्वभावस्वभावः ॥ तत्त्वोपप्लवसिह पृ. ७६,
स्याद्वादमञ्जरी पृ. ४;
प्रपञ्चसारटीका पृ. ६४
तुलं जे एगं जाणइ से सब्वं
जानई-आयारांग ।
न्या. म. २.११४
६६ कृतमतिवाचालतया । द्र. न्यायभाष्य १.१.१०
६५ न च ज्ञानसन्ततिपत्रे कश्चिदेकमनुसन्धातार-
मन्तरेण... उपपद्यते ॥ पदार्थधर्मसंग्रह-आत्मप्रकरण
६१ तदेवमेभिः प्रमाणै... नातोऽन्यथेति ॥ न्या. भा. १.१.७

- ७२ तद्वचनादान्नायप्रामाण्यम् वै. सूत्रम् १.१.३; १०.२१
२३ त्रयः प्रकाशाः स्वपरप्रकाशाः । वाक्यपदीय-स्वोपज्ञवृत्ति पृ. २४
८५ न कदाचिदनीदृशं जगत् ॥ न्या. म. १.१७४
१४ नटस्य शृणोति । व्याकरणमहभाष्य १.४.२६
६६ ननु चेतनास्तेषामेव कर्मणां भविष्यन्ति । अचेतनानां चेतनानधिष्ठितानां...
भविष्यन्ति । न्या. म. १.१८६
६६ ननु चैवमतिप्रसङ्गदोषात्... वाक्ये । सर्वागम... भवेत् । न्या. म. १.२४८
६१ नन्वशक्योऽयं विचारः... किमनुमानेन ? न प्रत्यक्षीकृता... अनुमान-
प्रयोजनम् ॥ न्या. म. १.१०८-६
८६ नानाविधैरागममार्गभेदैः... जाह्नवीयाः ॥ न्या. म. १.२४४
६२ नारीजनोऽपि... असंशयम् ॥ अबलाबाल... मसंशयम् ॥
न्या. म. १.११०
६२ नियतविषयं... प्रतिपद्यते ॥ तुल. विरोधमात्रं उपदिष्टमेव ।
न्या. म. १.२४४
६४ परलोकाभावात् परलोकिनोऽभावः । तत्त्वोपप्लवसिह पृ. ४२
६७ प्रमत्तगीतित्वम्... सहन्त एव ॥ महाजनसमूहे ये... कुट्टनीमतम् ॥
न्या. म. १.२४८
६६ बालस्य हर्षमयशोकादि स्तन्याभिलाषादि । द्र. न्या. सू. ३.१.१८; २१
६१ भावयोः साहचर्यं... तदभावयोः न्या. म. १.११२
७२ मन्त्रायुर्वेदप्रामाण्यवच्च तत्प्रामाण्यमात्रप्रामाण्यात् न्या. सू. २.१.६८
५७ मृगतृष्णान्मसि स्नातः... शशशृङ्गधनुर्धरः ॥ द्र. ज्ञानश्रीमित्रनिबन्धावली
पृ. १३६
४६ यत्नेनानुमितोऽप्यर्थः... उपपाद्यते ॥ वाक्यपदीय १.३४
७ यदेवार्थकियाकारि तदेव परमार्थसत् ॥ न्या. म. २.१६
६० यद्यद्विभूतिमतं... सम्भवम् ॥ श्रीमद्भगवद्गीता, १०.४१
६३ यादृगित्यस्य पदस्यार्थं न मन्महे । यादृगिति न बुध्यामहे ॥
न्या. म. १.१७६
८४ वेदस्याध्ययनं सर्वं... असाधकः ॥ न्या. म. १.२१४
८६ वेदानामीश्वरोक्तत्वान्... विद्यते ॥ एवं जगत्सर्गवत् स एव... कल्पना-
गौरवाच्च ॥ न्या. म. १.२१६, २४६
६५ वेदो हि जीविकोपाय इति जल्पन्ति ॥ तुल. अग्निहोत्रं त्रयी वेदास्त्रिदण्डं
भस्मगुण्ठनम् । बुद्धिपौरुषहीनानां
जीविकेति बृहस्पतिः ॥

८८ श्रुतावायुष्कामं प्रति.....पठितः ॥	द्रः शबरभाष्य १०.१.१०, ४० तथा १०.२.५७; न्या. म. १.२४५
८९ सकलशाखाप्रत्ययं कार्यमेकम् ॥	सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्मेत्याहुः । न्या. म. १.२१६
८२ साधारणं पुनः.....तेषाम् ॥	तुल. प्रधानयोस्तावदुपायोपेययोर- विवादः । न्या. म. १.२४४
६२ सिद्धं यादृग्.....यदनुमीयते	प्रमाणवार्तिक १.१६
६५ स्वाभाविकविनाशभावो हि निषिद्धभावःनित्यश्चेत् स एव परलोकी ।	न चास्तित्वाविनाभावी भावानां विनाशः स्वाभाविकः इत्यादि । न्या. म. २.३६-४०;
४६ हस्तस्पर्शादिवान्धेन.....दुर्लभः ॥	वाक्यपदीय १.४२, न्या. म. १.१०६

॥ विशिष्टशब्दसूची ॥

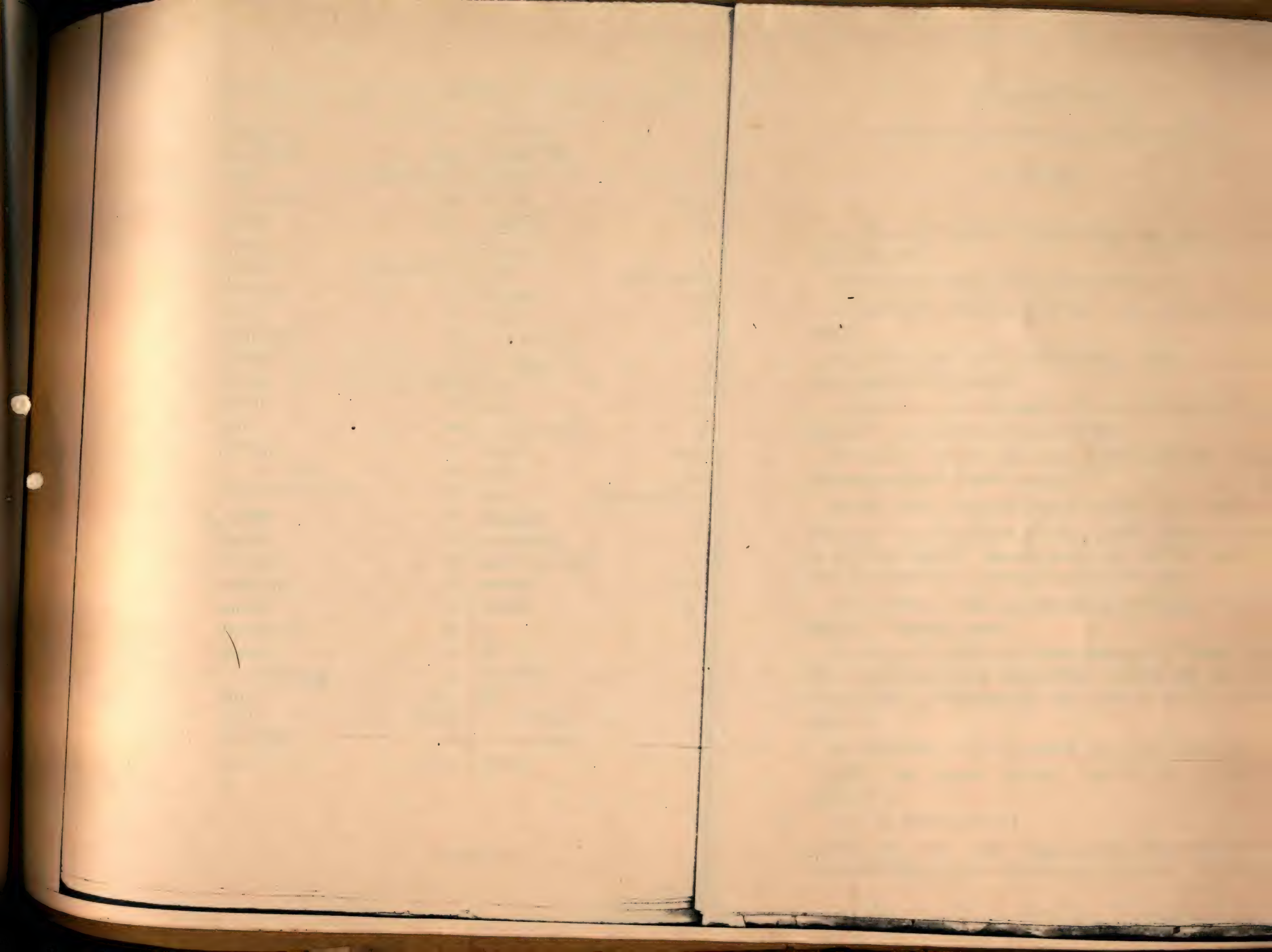
अक्षपाद	५६, ८१	अहिंसन	६२
अग्निहोतृ	५६	अहिंसा	६८
अग्नीषोम	१५	आगम	४१, ६६, ७४, ८६, ९०, ९३, ९५, ९७
अतिप्रसङ्ग	६६	—डम्बर	३
अनादित्व	६७	—ग्रामाण्य	६८
अनादिप्रवृत्तिमदागम	५२	आत्मलाभ	१६
अनुग्रह	७०	आत्महानि	२०
अनुमान	५८, ६२	आत्मा	६
अनुमेय	८४	आन्वीक्षिकी	८१
अनुसन्धातृ	६५	आप्त	६०, ६६
अनेकान्तवाद	— ३४	—पुरुष	६६
अन्यथासिद्धि	२०	आप्तोक्तत्व	६७
अन्वय	६१	आम्नाय	६६
—व्यतिरेक	२०, २३, ६०-१	—मूलता	६७
अन्विताभिधान	६६	आयुर्वेद	६२
अपवर्ग	६, १७	आर्हत	६, ३४, ३६, ५६
अपवाद	८३	आश्रम	५२
अप्पा	६, ७	—व्रत	१२
अयावद्द्रव्यभाषिता	६५	इतिहास	६१
अय्यसञ्ज्ञा	१४	ईश्वर	५६, ६७, ६८, ८६, ८८-९०
अरुणवसन (रक्तपट)	३१	—सिद्धि	५८, ६८
अर्थ	८	—अनुमान	६४
—क्रियाकारि	१	अपत्तिहेतु	२०
—क्रियाकारित्व	२०	उपघात	१०
—क्रियासाधनता	७	उपादानकारण	१६
—वाद	८३	उपासक	५, ६
अलीकतापस	५०	उवसम	३०
अलीयतावस	५०	कठ	६१
अवयवि	२१	कणभक्ष	५६
अविज्ञापसम	४१	कपिल	८६, ९५
अविद्या	१, ३२	कम्ममोअ	७
अविनाभाव	६२	करणकलुषता	८२
—संबन्ध	६०	कर्तृ	६४, ८४-५
अष्टका	८५		
—दिस्मृति	८४		

कर्मविपुची	६८	जाति	१६,६३
कर्माधिष्ठान	६८	जिह्वारक्खिदभिक्खु	२६-७,२६,४१
कारणदोष	७१	जिन	६०,६५
कार्यकारणभाव	१६	—मुनि	८६
कालमुख	७३	—रक्षितभिदु	२५, ३१
कालगोशिहा	४८	—शासन	३६
कासायवसन	३७	ज्ञान	८
कासायवास	४०	—सन्तति	६५
कैवल्य	८८	णअललस्कअ	४५-६
कौरुकुची	२४	णिरोग	१४
कमयौगपद्य	१८	णिव्वाण	६
क्षणभङ्गपक्ष	२१	णीलंबल	४०, ४६-७, ५२
—वाह	२२	तश्चम्म	५०
—सिद्धि	१७	तत्त्ववित्	६०
क्षणभङ्गुत्व	१८	तर्क	७७
क्षणसन्तति	२१	तीर्थ	८०, ६२
क्षणिक	८, १७-८, २०	—कर	८१
क्षणिकता	१७	—अन्तर	६५
क्षणिक	२६	—अन्तरगी	८८
म्यवणअ	२५	त्रयी	७७
गण्डिका	६	—वर्त्म	४२
गृहकया	८७	—वित्	७६
चतुरायसस्य	५	वैवर्णिक	६४
चन्नारि अरियसभा	५	दम	६२
चर्चरीगीत	४२	दया	६२
चातुराश्रम्य	१५	दान	६२
चातुर्वर्ण्य	७५, ६३	दासवत्तिणिआ	२८
चार्वाक	६५	दिअंवर	३६, ४०
चौरवसन	३६, ४०	दिगम्बर	३१, ३५, ७४
चोदना	७०	दिट्ठादिट्ठ	२६
छल	१६	दुक्खं	१४
जणधूम	४६	दुःख	५, ८, १७
जम्बूद्वीप	८०	—सन्तति	६
जयन्त	२, ४४, ८८	दृष्टार्थ	३४
जयंत	४६-८	द्विजन्म	६
जल्प	७७		

द्वै पायन	८३, ६०	परमकारणिक	१४-५
धनुर्वेद	६२	परमनिर्वाणकारण	१८
धम्मलस्काधिआल	४७	परमप्प	४१
धर्म	६२, ६४-५, ६६	परमात्मा	८६
—शिव	५३-४	परमेश्वर	५७, ८०, ६०
धर्मोत्तर	१३	परमेष्ठि	७६, ८१
धूलनभरम	५३	परलोक	२४, ६४, ६६
धैर्यराशि	७६-८१, ६७-६	परलोकी	६५
ध्यानयोग	६०	परसन्तति	१६
नग्नक्षपणक	३१	परस्परविरोधिता	८७
नट	१	परिव्राजक	६३
नय	७७	पशुपति	८६
नराधिप	३६	पशुयाग	६१
नारायण	७७	पशुविशसन	१५
नास्तिक	७२, ६५	पाञ्चरात्र	६१
निग्रह	१५-६	—आगम	८१
नित्य	१८	पाञ्चगात्रिक	५६, ७४, ७५
—आनन्द	३६	पाण्य	१२
निरात्मक	१७	पादप्रसारिका	६०
निरात्मा	८	पाराशर्य	६८
निरोध	५-७	पारिपार्वक	२
निर्वाण	४, ६, ८, १७	पाशुपत	५६, ७३-४
—मार्ग	७	पिच्छिआ	२६
नीति	६८	पिच्छिका	२६
—वित्	६६	पुराण	७७, ६६
नीलाम्बर	५०	पुरुषार्थ	८८
—नाथ	४१	पूर्वपक्षोपन्यास	१६
नैयायिक	८१	पृथक्प्रस्थान	६८
नैरात्म्यदर्शन	१५, १७	पंचरत्न	७७
नैरात्म्यभावनामार्ग	७	प्रजापति	८१
न्यायमार्ग	६०	प्रतिभा	६०
पक्खं	८	प्रतीत्यसमुत्पाद	१६
पक्षधर्मता	६०-१	प्रत्यक्ष	२२, ५६, ६६, ८३
पञ्चरात्र	७५, ६०-३	—वाद	६४
पदवित्	७७	प्रत्यभिज्ञा	२२

प्रथमपक्षवादी	१६	मञ्जीर	७६
प्रमत्तगीति	६७	मनु	७४, ८६, ८६
प्रमाण	७१, ८३, ८७, ८४	महाजन	८५
—अन्तर	७०	महाव्रत	४२
प्रमाता	६५	महेश्वर	५५
प्रातिलौम्य	७६	माया	२, ३
प्रामाण्य	६३, ८७	मार्ग	५, ६, १७
प्राशिनक	१५-६, २३	—पाल	५१
बाध	७१	—भेद	८८
बाधक	८३	माहेश्वर	५२, ७२
बाधा	६४	माहेश्वर	५१, ५२
बाधोपपात	८२	मीमांसक	५६, ७६, ८२
बार्हस्पत्य	५६	मीमांसा	६, ७६
बाह्यागम	७४, ७६	मुमुक्षु	८८
बुद्ध	१४, ६५	मूलश्रुति	८४
—पडिमा	११	मेरुगण्डिआ	११
बृहस्पतिमत	६५	यशोधर्मदेव	७७
बोधकत्व	८३	युक्ति	८२
बोधिसत्त्व	१३, १६	योगिन्	६०, ६४
ब्रह्म	१, ८६	योगिप्रत्यक्ष	६५
ब्रह्मा	१, २, ७२, ८१	योगेशालश्रुति	४८
भट्टारक	५५, ६६	रक्तपट	१४
भदन्त	६, १३, २१	रणस्वामी	७८
भरतमुनि	२	रुद्र	७२, ८६
भवपाश	४०	लिङ्गधर्म	६१
भवसंघर	४१	वपसपलायण	३५
भागवत	७५	वर्ण	१२
—आगम	७६	—आश्रम	४२, ५१, ६६
भाव	८, १६, २०	—आश्रमधर्म	४४
भिन्न	४, १०, १२, १६, २३, ३२	—आश्रमविरोध	१६
भूतधर्म	६५	—सङ्कर	१२
भूतसर्ग	६६	वाद	१६, ३५
भाष्यसरीर	४१	—समर	३५
भौत	५७	—स्थानक	४२
ममा	१४	वादिवृषभ	६७

वाल्मीकि	८५	—वाक्य	१५
वासना	७	—वादिन्	६४
विज्ञान	७, ८, १७	—वित्	८४
—वाद	२२	वेदाङ्ग	७६
विट	१, ११	वेदान्त	३६
विष्णुणां	८	वेदार्थ	८५
विद्यास्थान	८१	वेद्यन्त	३७
विधाता	८७	वैदिकवचः	८३
विधि	८५	वैराग्यभावना	६
—ज्ञ	६१	वन्द्य	१३
विनाशकारण	२१	वन्द्य	११
विनाशहेतु	२०	व्यतिरेक	१८, ६१
विप्रतिपत्ति	८१	व्याकरणविवरणकृत्	२
विरुद्धहेतु	१६	व्यापक	१८
विवादपदनिर्णयता	७६	व्याप्तिग्रह	१८
विशिष्टस्वरवर्णानुपूर्वी	७५	व्यास	८५
विश्वजित्	८५	प्रत	८१
विश्वरूप	१५	शङ्करवर्मन्	४४, ४६, ५२, ५५-६
विश्वात्मा	८७	शब्द	७०
विष्णु	१, ७८, ८६, ८८	शाक्य	१५
विसभागसन्तति	२०-१	—भिक्षु	५
विहार	४, १०, १६	शाखा	८७, ८९
वृत्तिकार	२	शाङ्कर्याङ्गवचकभृत्	७८
—शिष्य	२, ३	शासनान्तरपरिग्रह	७५
वेद	५६, ६६, ७१, ७४-५, ७८, ८३, ८५-६, ८५, ८७, ८८-६३, ८५-६	शास्त्र	६२-३, ६८-६
—कर्ता	८५	शिव	७२, ८६
—चोदना	८८	शीतस्वङ्गणा	२८
—अभयण	४६	शुद्धतत्त्वशी	५२
—दिट्	१०	शुयंघादेवी	४८
—प्रामाण्य	७१	शून्य	८, १७
—प्रामाण्यवेणी	७२	शिव	५०-१, ५६, ७३-५
—प्रामाण्यसिद्धि	६५	—आचार्य	५६
—बाहिल	४६	—आश्रम	५३, ५६
—बाह्य	४६, ७४	शौच	६२
		शौद्धोदनिशिष्य	१०

शंकलबन्ध	४६	सुगन्धादेवी	७६
शंकलिशरण	४७, ४८	सुराग्रहचोदना	८२
श्रुति	७५-६, ८३, ८२, ८४-५	सूत्रधार	२
—वाक्य	८४	सेयवड	३६, ४०
श्रोत्रिय	७५, ८५	सेवववएस	५०
षडङ्ग	८	सोमयाग	८१
सङ्कर्षण	४६, ७६, ८१, ८६, ८१	सौगत	३, ३३, ५६, ७४, ८५
सत्यवाद	८२	सौत्रामणी	८२
सत्त्व	१८	संसार	७१
सद्विवर्तु	४१	—तरण	६
सन्तति	७	—दुःख	६
सन्तान	७, १७	संहति	७७
सन्तोष	८२	स्थिति	७७
सर्ग	७७	—विलयसर्ग	७२
सर्वागम	८७	स्येयता	७६, ८०
—प्रामाण्य	७६	स्नातक	८, ७४
समाधिभावनाभ्यास	११	स्मृति	७५-७, ८३-४, ८२, ८४
समुदय	१४	स्वगृहकलह	७२
सहकारी	५	स्वतःप्रामाण्य	८२
सहजसहाउ	५८	स्वसमयसंन्यवहार	७५
सात्त्वत	४१	स्वसंवेद्य	६०, ६५
साध्यविपर्यय	७६	स्वाध्याय	८, ८३
सामान्य	१६	हर	१
—विशेषसंज्ञा	६१	हरि	१२
साहट	८३	हिरण्यगर्भ	८३
संख्य	७६, ८८	हेतु	२२
सिक्खाजोष	४१	—फलभाव	१६
सुगत	३६, ८६	—व्याप्तिप्रह	७५
		हेत्वभाव	१८

५॥८ भो भदन्त, किं खलु एतत् जननमरणव्यवहारबाह्यं स्थानम् ? केन वा उपायेन एतत् प्राप्यते ?

५॥१३ भो भदन्त, कानि पुनः तानि चत्वारि आर्यसंस्थानि ?

५॥१७ भो भदन्त, एतावन्मात्रेण [न] मे प्रबोध उत्पन्नः । सविस्तरम् उपदिशतु भवान् ।

६॥४ भो भदन्त, केन इदानीम् उपायेन आत्मा एनं दीर्घप्रबन्धप्रवृत्तं मुक्त्वा दुस्तरं दुःखगहनं निर्वाणे निवसति ?

६॥१६ भो भदन्त, यदा तावत् नास्त्येव कोऽपि आत्मा, क इदानीं संसार दुःखम् अनुभवति ? को वा एतदुत्तीर्य निर्वाणगारे प्रतिप्रजति ?

७॥८ भो भदन्त, यदि नास्ति स्थिर आत्मा परलोके कस्य कर्मभोगः ? इदानी-मपि कस्य स्मरणनिबन्धना भवन्ति व्यवहाराः ?

८॥८ यदि सकलः क्षणभंगुरो भावसार्थः, नास्त्येव एतस्य द्वितीये क्षणे अवस्थितिः । तत् कथमेव विज्ञानेन विषयीकृतं पार्यते ? अर्थः खलु विज्ञानेन सह अनु वा तेन प्रकारयते ? विज्ञानं वा जनयन् विना नियन्त्रणम्, आकारं वा अप्राप्तः तेन विषयीक्रियते ? अन्यथा च पक्षः क्षणभागिनो दुर्लभः ।

६॥३ भो भदन्त, एष खलु सकलभिज्जुसङ्गसङ्गजनवेलापिशुनो गरिडशब्दः समुच्चरितः । तदत्रभवान् प्रमाणम् ।

६॥१२ भो भदन्त, कोऽपि च काल एतस्य प्राप्ताण्यून इह स्थितस्व वर्तते । यस्मिन्नेव क्षणे अस्मिन् पृथग्मूले भदन्त उपविष्टः, तस्मिन्नेव क्षणे इह प्रविष्टो भदन्तेन न लक्षितः । लताजालान्तरितेन एतेन सकल एव आकर्णितो भदन्त-वर्णित उपदेशः ।

१०॥७ आर्य, उपनीतं मया एतत् स्नानोपकरणम् । स्नानं प्रस्थित आर्यः । १०॥१२ न खलु अनुकूलम् उपतिष्ठते । बिहारगामी खलु एष मार्गजनः सकलः सञ्चरति ।

१०॥१७ यद् आर्य आज्ञापयति । ११॥१७ आर्य, पश्य एतेषां मृदुकपवनान्दोलितविचित्रध्वजपटमण्डित-मेरुगण्डिकानिर्विशेषप्रासादाभ्यन्तरविनिवेशितानां कनकमयानां प्रचुरन्निरन्तर-

प्रभाविस्तारकसुन्दरवर्णकाभरणभूषितानां बुद्धप्रतिमानां चन्दनधनसारधुसृण-
मृगनाभिविलेपनकुसुमधूपोपहारसमृद्धिम् । अहो आश्चर्यम् ॥

११।२१ आर्य, पश्य पश्य । एतस्मिन् धवलगृहशिखरे सुरभिकुसुमधूपगन्ध-
प्राग्भारनिर्भरभरितदशदिशामुखे एते वन्दका भोजनोन्मुखा इव दृश्यन्ते ।

१२।२६ तिष्ठतु स्नानम् । अम्बरपरिवर्तनमात्रम् अपि न कृतम् ।

१२।२४ आर्य, न एतावद् एव एतत् । पश्य एतासां परिवेषयन्तीनां भक्ष्य-
दानोन्मुखीनां स्थूलस्तनमण्डलानां दासीनां विविधविभ्रमाः कटाक्षाः भिज्जुवदनेषु
निपतन्तः । एतच्च किमपि निर्मलकलशानिर्जितं पाणकम् उपनीतम् ।

१२।२२ आर्य, पश्य पश्य । एष भिज्जुः,

॥ १३।१ नृषितोऽपि पिबति न तथा जिह्वया भ्रमत्कुवलयं पानम् ।

दृष्ट्या यथा दासीनां विकसितलोचनं वदनम् ॥

१३।६ उद्यानेषु निवासः सुलभं पानं सुलभमन्नमपि ।

न च किमपि नियमदुःखं धन्यो वन्दत्वं लभते ॥

१३।१७ पुनरपि भदन्तः अनुग्रहं करिष्यति ।

१४।२२ ननु चत्वारि एतानि आर्यसत्यानि गुरुणा उपदिष्टानि, दुःखं समुदयो
निरोधो मार्ग इति ।

२१।१७ अरे रे दुष्टब्राह्मण, कथं भदन्तमधिक्षिपसि ?

२१।१६ अरे रे वर्णसंकर, उपाध्यायस्य एवं व्याहरसि ?

२१।२१ कस्य एष उपाध्यायः ? नवरम् (= केवलम्) अस्य उष्ट्रमुखस्य ।

॥ द्वितीयोऽङ्कः ॥

२५।१ न पीयते शीतला सुरा न च दासीभिः समं रम्यते ।

सुलभं च न मांसभोजनं विसंचये [?] ब्राह्मणवासके इतः ॥

तत् किं क्रियते ? नास्त्येव वणिग्भट्टारौ परिहृत्य पुनर्गर्भदासानां गतिः ।
अन्यम् ? अपि तादृशं भट्टा आवेक्षतां (?) यो न स्वादति, न पिबति । यातु, अथ
आज्ञप्तः भट्टकेन अहम्—अरे कज्जलक, गच्छ प्रेक्षस्व क्षणकवसतौ किं जिन-
रक्षितभिज्जुः अस्ति न वेति । नैव जानामि कुत्र सा क्षणकवसतिः ।

१. चेटमिति शेषः ।

२५।१३ अत्राविस्तृता लुञ्जितभौ(?) लो)मकिशारुविसरश्मल्लिता एते पांशुकणा
लक्ष्यन्ते । तद् अत्रैव वृत्तगहने क्षणकवसत्या भवितव्यम् ।

२५।१६ इहैव सा क्षणकवसतिः, यतः अत्र निरन्तरे लज्जामञ्जरान्धकारे
वृत्तमूले कुपितां क्षणिकां प्रसादयन् एष क्षणको दृश्यते ।

२५।१६ अतिक्रोपना खलु एषा दुष्टा क्षाणिक्का या चरणप्रतिमपि एतं
क्षणकयुवानं परिहृत्य दूरं गता । एषोऽपि तपस्वी परुषवदनः क्षणको दृश्यते ।

२६।२ हा धिक्, परलोके दुराशया प्रथमं क्षणककृतं मया गृहीतम् । स्खलि-
तस्य तत्र इदानीं दृष्टादृष्टौ खलु मे नष्टौ । यतः एषा अपि दुष्टा तापसो चरण-
पतितस्य अपि मे न प्रसीदति ।

२६।६ अयि दुष्टे बन्धकि, गच्छ त्वम् । किं त्वयापि सदृशो काम अपि
क्षणिकां न प्राप्स्यामि ?

२६।६ यावद् एष क्षणकः मां न प्रेक्षते, तावद् अहं क्षणिकावेपं कृत्वा एतं
क्षणकम् उपहसिष्यामि ।

२६।११ लम्बकर्णः खलु अहम् । न अस्मिन् शमश्रुलोमानि मे उद्भिन्नानि ।
न च क्षणिकायाः वेणीवन्धः शीर्षे संभाव्यते । तत् सुकरो मे क्षणिकावेपः ।

२६।१५ पिच्छिकामात्रशून्यं साम्प्रतं मे क्षणिकारूपं वर्तते ।

२६।१७ साधु, क्षणिकया सन्धारितपरित्यक्तां पिच्छिकां गृहीत्वा उप-
सर्पिष्यामि ।

२६।२० आर्य प्रणमामि । परिश्रान्तास्मि साम्प्रतम् । तद् आवह्व माम्
आर्य, कुत्र भट्टको जिनरक्षितभिज्जुः वर्तते ?

२७।२ न एतदात्मपराङ्मुखम् इव मे दैवं लक्ष्यते । अन्या खलु एषा तरुण-
क्षणिका उपनता ।

२७।५ अयि बालतपस्विनि, किं तव जिनरक्षितभिज्जुणा ? परिश्रान्ता खलु
दृश्यते (१३) । तद् इहैव निर्जने शिशिरलतागहने उपविश्य विभ्राम्य मुहूर्तकम् ।

२७।६ कुतो मे नित्यदुःखिताया मन्दभाग्याया विभ्रामः ?

२७।११ किमस्मिन् बालभावेऽपि ते दुःखकारणम् ?

२७।१३ आर्य, तिष्ठतु एष मम दुष्टवृत्तान्तः । जिनरक्षितभिज्जुप्रवृत्ति मे
आचष्टां भवान् ।

२७।१६ बालिके, एष खलु जिनरक्षितभिज्जुः अभ्यन्तरे आत्मक्षिप्याणां मध्ये
व्याख्यातकं कुर्वन् न्यप्रोधवृत्तमूले तिष्ठति । त्वं पुनः क्षणम् उपविश्य वर्णय
तावद् आत्मनो निर्वेदकारणम् ।

१. It may also be taken as तुष विसरिसं = त्वया विसरिशी—

one unlike you.

- २७२० आर्य, किमेतत् संसारहताया लज्जानिधानं? वर्ण्यते ?
 २७२२ बालिके, वर्ण्य । हृदयनिर्विशेषः खलु एष जनो बालिकायाः ।
 २७२४ बालकुमारिकैव प्रव्रजितास्मि मन्दभागिनी ।
 २८२२ ततः पुनः ?
 २८२४ ततः ईषदीषदुद्दिग्धमानविरलयौवनलक्षणाया अनिच्छन्त्या एव मे
 अशिक्षितमदनरसायाः केनापि तरुणक्षपणकेन शीलखण्डना कृता ।
 २८२८ अमृतनदी एव मे उपनता ।
 २८२९ बालिके, ईदृशी एव संसारस्थितिः । ततः पुनः ?
 २८३२ आर्य, ततः कालान्तरे शनैः शनैः ज्ञातमदनरसां मां परिहृत्य
 शेषोपनतायाम् (?) अन्यस्यां दृढमुष्ट्यां वृद्धक्षपणिकायां प्रसक्तः ।
 २८३४ तेन हि संमुखागतं शिवम् । पंग्वन्यन्यायं कुर्वः ।
 २८३६ बालिके, किं मां न प्रेक्षसे ?
 २८३९ कथं नु प्रेक्षिष्ये ? त्वयापि मां परिहृत्य अन्यतो गन्तव्यम् ।
 २८४२ बालिके, मा एवं भण । दासवर्तिनिकां ते कृतयिष्यामि ।
 २८४२ किम् अद्यापि ते स्तनकौ न उद्भिन्नौ ?
 २८४४ किं हताशा करिष्यामि ?
 २८४७ हा धिक् ! हताशा, दृढं त्वया खलोकृतोऽस्मि ।
 २८४९ अरे रे तापसकामुक, यदि किमपि आव्रजसे, तदा जिनरक्षितभिक्षोः
 पृथकारयिष्यामि (?) ।
 २८४९ न त्वया एष परिहासः कस्यापि प्रकाशयितव्यः ।
 २८४९ किं मे उक्तोचकः ?
 २८४९ कृतः परिहासः । प्राप्तः कार्षापणकः । अधिगता भिक्षोः प्रवृत्तिः । तत्
 साम्प्रतं गत्वा भट्टकं विज्ञापयामि ।
 २८४९ आर्य, दिष्ट्या वर्धसे । आगता ते हृदयवल्लीभा ।
 २८४९ अयि दुष्टतापसि, एतां पारक्यां पिच्छिकां गृहीत्वा कुत्र गम्यते ?
 ३०२२ आर्य, गृहाण एतां पिच्छिकाम् । अहं पुनः अनिच्छन्ती एव एतस्मिन्
 लतागहने एतेन क्षपणकेन खलीकृता । न मे दोषः ।

१. Pkt. लज्जानिधानं suggests निधानं । निदानं gives better meaning.
 २. It may be पुरदो कलयिष्यं = पुरतः कलयिष्यामि । Or पकलयिष्यं =
 प्रकलयिष्यामि ।

- ३०६ अरे दुष्टकामुक तापसीलम्पट, पिच्छिका मे विस्मृतेति यावत् प्रति-
 निवृत्त्य आगतास्मि, तावत् एतस्मिन् अन्तरे क्षणमात्रकेणैव एतस्मिन् लतागहने
 क्षपणिका आलिङ्गिता । तत् साम्प्रतम् अनुभव आत्मनः अविनयस्य फलम् ।
 ३०१२ मा एवं संभावयतु भवती । चेष्टकः खल्वेष स्त्रोवेशं कृत्वा माम्
 अपहसितुमागतः । तेन हताशेन कोपिता भवती यत् सत्यम् । कोशं ते पिबामि ।
 ३०१७ कुतः ते मुखे सत्यम्, यस्य एष उपशमः ?
 ३०१९ अन्यामपि क्रीडां दुष्टचेटक एष करोति । तद् एव भवती अन्यतो
 गमिष्यावः ।
 ३०२२ एष खलु ब्राह्मणः कोऽपि इत आगच्छन् दृश्यते । तत् स्वरतां भवती ।
 ३११ आर्यस्य सा क्रीडा । तेषां पुनः तपस्विनां सर्वस्वनाशः ।
 ३११४ ननु भणामि । परलोकस्य कृते दारुणं दुःखप्राग्भारं ते तपस्विनः
 अनुभवन्ति । तद् आर्यस्य सरस्वतीप्रवाहे निरतन्ति । तस्मिन् आगमवृत्ते
 निष्फल एव एतेषां स प्रयासः ।
 ३२१३ भो भिक्षवः,
 प्रहरति कृतान्तव्याधः विषमा संसारबागुरापाशाः ।
 कथं तरतु जीवहरिणः प्रज्वलितं दुःखारण्यमिदम् ॥
 अथवा
 जिनचरणस्मरणोद्गतनिर्गमशुचिपुण्यपूर्णबलानाम् ।
 कुपितोऽपि किं करिष्यति अशरणशूरो हतकृतान्तः ॥
 तत् साम्प्रतम्,
 ध्यायते जिनवचनं तपोनियमैः क्षप्यते शरीरम् ।
 एतावन्मात्रं गृहाण उपदेशरहस्यसर्वस्वम् ॥
 ३३२ यद् भट्टकः आज्ञापयति ।
 ३४२ भट्टकाः, भिक्षवो विज्ञापयन्ति, चिरायते भट्टकः । तत् साम्प्रतम्
 अस्माकं प्रस्तुतकार्यवेला अतिक्रामतीति ।
 ३४६ अरे रे स्वरितस्वरितं गत्वा भिक्षुभ्यो भण, यथा अप्रमत्ता क्षणं तत्रैव
 विलम्बध्वम् । एष आगतोऽस्मि इति ।
 ३४१५ आर्य, कः तव वादसमरे संमुखः स्थातुं शक्नोति ? तद् अनेन
 व्यपदेशपलायनेन रक्षितोऽनेन आत्मा ।
 ३४२२ मृदुकः अपि हरति हृदयं वादनियुक्तानां आर्यव्याहारः ।
 रमीनानां स्थलगतानां यो (?) भावः शिशिरे अपि तरस्विनि ॥

१. Cf. भिक्षिय-Desā. २. The line seems to be corrupt.

४३।१७ आर्य, न मे प्रतिभाति । त्वमेव जानासि । इदानीं पुनः प्रवर्धमान एष कलियुगः । तत् कुतोऽत्र ईदृशानाम् अनर्थानां प्रतीकारः ।

४४।४ कः पुनरेष भविष्यति ?

४४।१२ भोः तपस्विनः, नन्वत्र तपोवने भोजनकालः युष्माकं वर्तते । स किमर्थम् अतिक्रम्यते ?

॥ तृतीयोऽङ्कः ॥

४५।२ अस्तं गतः खलु अस्मिन् समये महेश्वरानन(?)नवशशाङ्कः । शून्यम् अन्धकारं गगनं हृदयम् इव अस्माकम् । साम्प्रतं भवति एष पलायनावसरः । तत् कुत्र मे प्रियवयस्यः स्मशानभूतिः गतः येन समं पलायिष्यामि ?

४५।७ एष स्मशानभूतिः इत एव आगच्छन् लक्ष्यते ।

४५।६ एषा सा वयस्यकङ्कालकेतोः मठिका । मया एषा एतस्मिन् अन्धकारेऽपि ईषदीषद् दृश्यते । तद् उत्प्रेक्ष्य उत्प्रेक्ष्य पदानि गमिष्यामि ।

४५।१२ पदशब्द इव । भगवन्, मन्ये नगररत्नका इतः हिण्डन्ति । ये सप्राप्य(?) चौर इति शङ्कया बन्धनस्थलं नयन्ति, शूले वा निक्षिपन्ति, वृत्ते वा पाशेन उल्लम्बयन्ति । भवतु, भगवान् भैरवनाथः शरणम् ।

४५।१८ वयस्यकङ्कालकेतोः इव व्याहारः श्रूयते ।

४५।२० वयस्य कङ्कालकेतो, तव एव सकाशम् उपसंप्राप्तः । नगरभट्टकेभ्यः शङ्कितोऽस्मि ।

४६।२ अरे स्मशानभूते, त्वम् ? शोभनं त्वया कृतम् यत् एष त्वम् आगतः । तत् त्वरितं हिण्डावः, अयम् अन्धकारो न विरमति । भाव, समम् एष पलायिष्यावः ।

४६।६ किं चौरशङ्कया नगररत्नका मारयन्ति इति संभावयसि ?

४६।८ न एषा मे शङ्का भवति । अपि उपशाम्यति । अन्यः पुनः अनर्थः उपस्थितः ।

४६।११ कीदृशः ?

४६।१३ अयि, अस्ति तावत् । किं त्वया न श्रुता एषा किंवदन्ती ? अन्यद् एव साम्प्रतम् एतद् दुष्टराष्ट्रं वर्तते ।

१. May be महेशलाण्णं is महेशलाञ्छन as the moon is borne by Śiva and is therefore a special name of Śiva.

४६।१६ उत्ताम्यति मे हृदयम् । तत् त्वरितम् आविष्करोतु वयस्यः ।

४६।१८ दारुणः खलु राजा शङ्करवर्मा । ततः अपि विषमः एष ब्राह्मणः पश्य अमात्यः दुराचारजयन्तः । याभ्यां ते तपस्विनः नीलाम्बराः पतिताः पादयित्वा(?) वेदबाह्या इति राष्ट्रात् निर्वासिताः । अन्यश्च यो वेदबाह्यः तपस्वी लभ्यते, स ताड्यते(?), मार्यते, बध्यते, क्षिप्यते । तद् वयमपि तेषामेव मध्ये गृहीताः स्मः । सुरां (पृ: ४७) पिबामः । मांसं भक्षयामः । स्त्रियं गच्छामः । ननु वयम् अपि सत्त्वचारिणः नीलाम्बराणाम् । तत् साम्प्रतम् एतं साधकवेशं आच्छाद्य त्वरितहिण्डनेन अस्मिन् अन्धकारे अलक्षितौ गच्छावः ।

४७।५ एवं कुर्वः ।

४७।७ वयस्य कङ्कालकेतो, कथं पुनः एष अनर्थः उपनतः ?

४७।६ शृणु, अस्ति तावत् योऽसौ स्नातकब्राह्मणः संकर्षणनामा, येन जिन-रक्षितभिर्बुवसतिकानने विहरन्ति गायन्ति असंख्यानि नीलाम्बरमिथुनानि दृष्टानि ।

४७।१३ ततः ?

४७।१५ ततः तेन स जयन्तः स्थापितः । तेन च राजा प्रबोधितः ।

४७।१७ ततः ?

४७।१६ ततः राजा स स्नातकब्राह्मणः संकर्षणः आनाय्य, विवाह्य, मानैः पद्मन्धेन श्रीशब्देन च संस्कृत्य सकलाया एव वसुन्धरायाः धर्मरक्षाधिकारे नियुक्तः । तेन एष प्रज्वलितः अग्निः ।

४८।२ दुराचारजयन्तेन प्रज्वलित इति आचक्ष्व ।

४८।४ अस्ति एव एतत् भाग्यपदम् । कुत्र गच्छावः ?

४८।६ ननु योगेश्वर्याः कालाग्निशिखायाः आश्रमं प्रजावः । तत्र एष उपसर्गः कदापि न बाधते ।

४८।६ सा किम् अस्मिन् काले पारयति ?

४८।११ एवं शङ्के राज्ञः परमवल्लभया सकलशुद्धान्तःस्वामिन्या सा स्त्री इति? कदाचित् राज्ञ्या सुमन्धादेव्या रक्ष्यते ।

४८।१४ सा अपि रक्षिता किम् आवां रक्षितुं पारयति ? भोः भवतु कश्मिन्नपि गह्वरप्रत्यन्ते दूरे दिगन्तरे गच्छावः ।

४८।१७ यद् आचष्टे वयस्यः । तत् यावत् प्रभातं न प्रवर्तते तावत् त्वरितं हिण्डावः ।

१. Read घल्लीयदि for छल्लीयदि ।

२. कदाचि लंचिए (?)

४८१२० अरे श्मशानभूते, यथा मन्त्रयसि । प्रभाते पुनः हिण्डितुम् एव अत्र कुराष्ट्रे न पार्यते ।

४८१२३ कथम् ?

४८१२ विषये विषये नगरे नगरे ग्रामे ग्रामे स्थले स्थले वेदाध्ययनशब्देन श्रुत्यन्ति कर्णाः । आर्यगन्धेन श्रुत्यति घ्राणम् । यज्ञधूमेन गलन्ति अक्षीणि । तद् एतत् कुराष्ट्रं रजन्यामेव लङ्घयताम् । दिवसाः पुनः केषुचिद् वनगहनेषु अति-वाह्यन्ताम् ।

४८१७ एवम् नु एतत् । संकर्षणभयेन अपि रजनीषु एव च आवाभ्यां हिण्डितव्यम् । दिवसाः पुनः अरण्येषु अलक्षिताभ्यां नेतव्याः ।

४८११० अरे श्मशानभूते, प्रविमक्ता इव दिशः सकलाः । शनैः गलन्ति नक्षत्राणि । तावद् उपनतं प्रभातम् । आवयोः किं नु कर्तव्यम् ?

४८१२० आगत एव संकर्षणव्यपदेशेन जङ्गमः आवयोः मृत्युः । तावद् अन्यतः त्वरितत्वरितं गच्छावः ।

५०१६ आर्य, मा एवं शङ्कतां भवान् । दुराचारैः अलीकतापसैः अभिभूयमानः प्रनष्ट एव पुनः आर्येण प्रतिष्ठितः त्रयीधर्मः ।

५०११३ आर्य, शैब्यपदेशेन यत् किम् अपि आचरन्तः एतावन्तं कालं दृष्टाः दुष्टाः तावताः । सांप्रतं पुनः अगणितगणिताः आर्यप्रभावेण ते अपि प्रविरलाः भवन्ति ।

५११२ यथा आर्यैः मन्त्रयते ।

५११६ तेषाम् अपि कलङ्कः एव माहेश्वराणां येषां व्यपदेशेन ते व्यवहरन्ति ।

५११६, युक्तम् नु इदम् ।

५११२१ यद् आर्यः आज्ञापयति ।

५२१२ आर्य, प्रनष्टाः राष्ट्रात् । अन्यः पुनः कः अपि प्रणिधिः संप्रान्तः आर्यम् अन्विष्यन् आगतः । तदत्र आर्यः प्रमाणम् ॥

५२१६ जयतु भट्टकः ये नाम माहेश्वराः मांसशीघ्रदासीव्यवहारशीलाः नोलाम्बरकिन्दन्तोम् एव भ्रुत्वा ते सकलाः राष्ट्रात् प्रनष्टाः । अन्यतः पुनः शुद्धतपस्विनः अपि शङ्किता चलितुं प्रवृत्ताः । अत्र भट्टकः प्रमाणम् ।

५२१६ यद् भट्टकः आज्ञापयति ।

५२११६ अहो, आर्यस्य प्रभावः उल्लितः ।

५३१४ यद् आर्यः आज्ञापयति ।

५३१२ एते खलु आर्येण नियुक्ताः प्रधानपुरुषाः उद्घोषयन्तः गताः ।

५३१२२ यथा आर्यैः मन्त्रयते । प्रशान्तरमणीयं तपोवनमेतद् दृश्यते ।

५४११६ अहम् अपि आत्मानम् उत्पतन्तं ब्रह्मभूतं पश्यामि ।

५५१२१ जयतु जयतु भट्टारक, एष खलु कोऽपि वृद्धः पण्डितः स्वगर्वम् उद्धहन् आश्रमम् इमम् उपहसन् अनेकशिष्यपरिवारितः उग्रक्षणावचनबन्धम्(?) इव कुर्वन् इतः आगतः । तदत्र भट्टकः प्रमाणम् ॥

॥ चतुर्थोऽङ्कः ॥

७७१६ आर्य, अस्ति एव एतत् । तथा अपि चिरात् प्रभृति प्रवृत्तः यथास्थितः संव्यवहारः रक्ष्यते । किम् अत्र अद्य विसंशुलम् ? तत् सांप्रतं प्रेक्ष्यतां पाञ्चरात्रिकप्रमुखमहापण्डितशतसहस्रसंवाधे संप्राप्तः समाजः ।

७८११३ यद् आज्ञापयति ।

८०१६ आर्य, इदं सभामध्ये आर्यस्य उपवेशनस्थानं तिष्ठति । तत् प्रविशतु भवान् ।

॥ शुद्धिपत्रम् ॥

पृ: पं अशुद्धम्	शुद्धम्
१ ७ °डम्बर[:]- °डम्बर[:] कुटुम्ब° कुटुम्ब	
२ ६ वा वा	
१६ °होऽस्माकीनो °ह आस्माकीनो	
४ ४ °मुत्सृज्य- °मुत्सृज्य तीर्थानि तीर्थानि विनोमि विनोमि	
५ १३ चत्वारि चत्वारि	
६ ४ केणदाणि केण दाणि °पबन्ध° °पबन्ध°	
१० नृणाम् नृणाम्	
१६ नत्थि एत्थि	
२० निव्वाणा° णिव्वाणा°	
७ ८ नत्थि° कस्य एत्थि° कस्य	
६ कस्य° निबं- कस्य° धना होमि णिवन्धणा होति	
२० तो नाशं° हेतोर्नाशं° रुति, रुपैति	
२२ श्यभार्य २ यभागे	
८ ५ कर्त्तृभोक्त्- कर्त्तृभोक्त्- ८ नत्थि° विज्ञ एत्थि° विज्ञ	
१० अनुवादेन अणु वा देण पकासिज्जते पकासिज्जदे	
११ °करियदि। करीयदि।	
६ ३ गण्डि- गण्डि- ८ वत्तस्थलो वत्तस्थलो	
१० १२ खु° खु° ११ ७-८ मण्डिअ° मण्डिअ° गण्डि- गण्डिअनि° आणि°	

पृ: पं अशुद्धम्	शुद्धम्
६ °निरंतर° णिरंतर°	
११ १५ °वन्धं °वन्धे	
११ °आगमे °आरामे	
२१ °गन्ध- गन्ध-	
१२ °वत्तनमेत्तं °वत्तणमेत्तं	
२५ पेक्ख पेक्ख	
२६ भूमेणापीति भूमेणापीति	
१४ २३ मग्गोत्ति मग्गो ति	
१६ १० चेदमिधेयते चेदमिधीयते	
२५ सज्ज ? सज्जा ?	
१८ १ नपुनेन नैपुनेन	
१६ ६ त्वात् । त्वात् ।	
१६ वरुद्धोऽयं विरुद्धोऽयं	
२१ १४ णममङ्ग पत्तः णममङ्गपत्तः	
१५ °भारते °मास्ते	
२४ २ परल काय परलोकाय	
४ क रुकुबी° कौरुकुबी°	
२५ ६ विशंचते विशंचये (?)	
१३ °भोम° 'लोम° (?)	
१६ निलंतले णिलंतले	
२६ १ साभम साभम्	
६ णवणिअं खवणिअं	
१६ बट्टदि बट्टदि	
२१ पलिशंतांम्ह पलिशंतां म्हि	
२२ °भिक्षु बट्टदि भिक्षु बट्टदि	
२७ २ अत्तपरंमुहोव्व अत्तपरंमुहो व्व	
६ दुःखिदाए दुःखिदाए	

शुद्धिपत्रम्

पृ: पं अशुद्धम्	शुद्धम्
१३ दुट्टवुत्तंते दुक्खवुत्तंते	
१६ °भिक्षु °भिक्षू	
२० °णिहाणे °णिआणे (?)	
२४ °कुमालिकय्येव कुमालिक य्येव पव्वजिदम्हि पव्वजिद म्हि	
२८ ३ ॥चेट॥ ॥चेटः॥	
८ अमअणई अमअणइ	
१० °ट्टिदि °ट्टिदी	
११ ॥चेट॥ ॥चेटः॥	
१२ सणिअं शणिअं सणिअं° लसं शणिअं° लरां	
२१ पेक्खिस्सं पेक्खिस्सरां	
२६ २ अज्जवि अज्ज वि	
२३ सेर्ष्यकोपम् सेर्ष्यकोपम्	
३१ ७ ॥बट्ट॥ ॥बट्टुः॥	
२१ न्याप्रोध° न्यप्रोध°	
३२ ८ निरवधि° निरवधि°	
१७ °निसग्गसुइ- °णिसग्गसुइ- पुण्णबलाणं पुण्णपुण्णबलाणं	
१८ कुबिदोऽवि कुबिदां वि	
२० सरीरम् सरीरं	
३३ १६ भवानन्तर फले भवानन्तफले	
३४ ८ एको एको	
३५ ५ प्रमाणम् प्रमाणम् ।	
१५ इमिना इमिणा	
३६ १६ इमे इमे ।	
३७ १ ॥नेपथ्ये॥ ॥नेपथ्ये॥	
३ एत्थिप्पि एत्थि प्पि	

पृ: पं अशुद्धम्	शुद्धम्
३८ ६ सासन° सासन°	
१० उववादिद उववादिदं	
११ कंचिअ° कंचिअ	
१३ ॥नाता॥ ॥स्नाता॥	
१४ मध्ये मध्ये	
१७ अम्हं अम्हे	
३६ ६ अहोभहा अहो भहा	
११ निहय° णिहय°	
१३ °पक्ककन्दु° पक्ककन्दु°	
१४ अहोपुण्ण° अहो पुण्ण°	
१६ करम° करमहं	
४१ ६ ता तो	
४२ १८ मन्तेदि मन्तेदि	
४३ ६ णहु° अज्जवि ण हु° अज्ज वि	
११ अतो अदो	
१२ बट्टदि बट्टदि	
१७ जानासि जानासि	
१८ ईदीसाण ईदीसाण	
१६ पदीआरो पदीआरो	
४४ २ लब्धोवकाशः लब्धोऽवकाशः	
४४ १२ तवस्सिनो तवस्सिणो बट्टदि °बट्टदि	
४५ ६ मडिआ मडिआ	
१० अन्धआले अंधआले	
१५ चोत्तंति° चोत्तं ति शूले शूले वा निशु वा णिशु	
१६ भोइलव° भइलव°	
१८ निपणं नपुणं	

पृ: पं	अशुद्धम्	शुद्धम्
२२	शंकिदमिह	शंकिद मिह
४६	३ हिडाव	हिडाम
८	आवि	अवि
१३	अस्ति	अत्थि
१४	अण्णय्येव	अण्ण य्येव
	***वट्टदि	वट्टदि
१६	हिदयं	हिययं
२०	°वाहिलत्ति	वाहिल त्ति
	***निब्बा	णिब्बा
२२	गहीअम्ह	गहीअ म्ह
४८	१२ विलंचीए	वि लंचीए (?)
२०	हिडदुय्येव	हिडदु य्येव
५२	७ नीलंबल°	णीलंबल°
८	°तवस्सिनोऽवि	°तवस्सिणो वि
५३	१ तदेह	तदेहि
५५	१६ नवाद्यवम्	नैवाद्यै वम्
५६	१० °परशिवरं	°परशिवरं
	१२ शैवाचार्य	शैवाचार्य
५८	३ °निष्ठहः	°निष्ठहः
५९	१ भेदात्	भेदात्
६०	२ किम	किम्
६२	४ नारीज्जनाऽपि	नारीज्जनोऽपि
६४	१४ करण	करणं

पृ: पं	अशुद्धम्	शुद्धम्
६५	२ मरिष्यति	मरिष्यसि
६८	११ प्राणीनाम्	प्राणिनाम्
	२० तान्निर्वार्य	तान्निवार्य
७३	३ ॥ ४५ ॥	॥ ४६ ॥
७४	२ प्रविशत्यस्विग्	प्रविशत्यस्विग्
७५	२० याजनाध्यापने	याजनेऽध्यापने
८०	४ भगवदनु हा°	भगवदनुमहा°
८३	१ बोधकत्व	बोधकत्वं
८५	२ °साध्येषु	साध्येषु ।
	१० स्वतन्त्रासौ	स्वतन्त्रासौ ।
८६	२ विपश्चिताम्	विपश्चिताम्
१४	युगशतरपि	युगशतैरपि
८७	४ °नपि दधति	°नभिदधति
८८	१६ मनुर्वा	मनुर्वा ।
९१	२ °वैता	°वैताः
	११ अयमपि	अयमपि
९२	५ पृच्छयते ।	पृच्छयते
	१६ सोऽर्थ°	सोऽर्थ° (?)
९७	१३ पृच्छन्ताम्	पृच्छयन्ताम्
९८	२० परस्परसंकी°	परस्परमसंकी°
१०३	४ २.८६	४.८६
१०४	८ ५.६८	४.६८